NANY HERBERT

Viitorul ne zâmbește

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ce bine e să poți trăi la țară! Așa își spunea deseori Catherine, după o vizită la oraș. Acum, respiră adânc aerul curat cu un suspin apreciativ, privind întinderea verde. Aici, în Greenbank, nu exista poluare. Tânăra învățase încă din copilărie să iubească dealurile și câmpurile din estul ținutului Lancashire. Chiar fumul întunecat al autobuzului care o adusese până aici se risipise repede.

Stând așa în lumina blândă a înserării, zări luminițele care se aprindeau pe rând de-a lungul dealului din fața ei, dincolo de vale. Când se întoarse spre Moor Lane, cu câte o geantă în fiecare mână, zgomotul motorului unei mașini răsună în apropiere. Imediat, farurile o luminară: o siluetă subțire în costum albastru, al cărei păr scurt și mătăsos strălucea în lumină. Apoi farurile se stinseră și mașina opri în fața ei.

– Catherine! Domnișoară Maitland! strigă o voce profundă, în timp ce portiera se deschise.

Vag neliniștită, Catherine se grăbi spre mașină.

– Doctore Welbeck! Vă duceți acasă?

– Da, desigur. Urcă, te rog.

Bărbatul îi puse gențile pe bancheta din spate, apoi îi deschise portiera.

– Mama se simte bine? Adică… mi se pare destul de târziu pentru o vizită de rutină.

– Nu e o vizită de rutină, Catherine, și n-am venit ca să răspund unei chemări de urgență, dacă aceasta este preocuparea ta.

Medicul o bătu liniștitor pe mână, de parcă ar fi fost un copil, lucru care irită. După ce porni mașina, bărbatul explică:

– Știam că ai plecat să faci cumpărături și mi-am spus că n-ar strica să verific starea lucrurilor. Doar atât, zâmbi el. Din nefericire, se pare că am ajuns cam târziu. Sau te-ai întors mai repede?

– M-am gândit că n-ar fi bine să întârzii. Doamna Ogden a promis că va sta până la ora ceaiului, dar mama este singură acum.

Se întoarse spre el, rușinată că grija lui excesivă o făcea să se simtă deranjată:

– Ați fost foarte drăguț, domnule doctor, mai ales că insistați să veniți destul de des, chiar dacă mama se simte mult mai bine acum.

– Suntem prieteni, Catherine. O cunosc încă din copilărie, îi aminti el, adăugând: credeam că și noi ne-am împrietenit în ultimul timp. Începusei să-mi spui Stephen.

Bărbatul, o siluetă înaltă, cu umeri largi, o urmă pe aleea spre casă. Ușa masivă era deschisă, iar o femeie brunetă și subțire stătea în cadrul ei, luminată din interior.

– Avem un vizitator, mamă. Stephen e aici. M-a adus cu mașina de la autobuz.

Catherine își sărută mama cu afecțiune, punându-i un braț în jurul umerilor prea firavi.

– Ce frumos din partea ta, Stephen, zâmbi femeia, conducându-i spre salon.

E dezordine, ca de obicei când nu e acolo să adune toate lucrurile împrăștiate, își spuse tânăra. Cărți și reviste erau împrăștiate pe scaune și fotolii, chiar și pe marginea șemineului. În timp ce medicul aducea bagajele Catherinei din mașină, femeia eliberă repede două scaune, punând cărțile pe pervaz.

– Ai avut o zi bună, Rene? întrebă Stephen.

– De prima mână, mulțumesc. Sunt pe drumul cel bun spre o însănătoșire completă.

Cu toate acestea, arăta obosită și Catherinei i se părea că arată mai bătrână decât cei patruzeci de ani pe care îi avea. Cele două femei îi erau datoare lui Stephen Welbeck de când Renee se îmbolnăvise foarte serios, în urmă cu șase săptămâni. Stephen se stabilise în apropiere, păstrând o prietenie caldă cu familia lor.

Oare simțeau ceva special unul pentru altul? se întrebă Catherine, nu pentru prima oară, în timp ce aștepta să se încălzească laptele pentru cafea. Tatăl ei era mort de aproape doi ani. Tatăl lui Stephen fusese preotul parohiei locale când Rene se născuse, iar acum aceasta era văduva unui alt preot, Andrew Maitland. Oricum, se purtau foarte prietenește. Catherine nu-și imagina însă că va avea vreodată un tată vitreg atât de tânăr ca Stephen. Poate ar fi mai bine dacă nu i-ar spune pe nume, decise ea cu o încruntare, apoi ridică tava.

– Ai cheltuit mult? o întrebă Stephen în clipa în care primi cafeaua.

– Foarte mult, râse ea. Va trebui să mă gândesc în curând să-mi caut un loc de muncă, mai ales acum că mama se simte mai bine. Nu pot să trăiesc la nesfârșit pe banii ei. Știu că are fonduri destul de limitate.

– Kate! se auzi protestul mamei ei vitrege. Ai renunțat la locul tău de muncă pentru a avea grijă de mine. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine– și nu sunt decât mama ta vitregă.

– Ești singura mea mamă. Nu-mi imaginez ce ne-am fi făcut eu și tata fără tine.

– Te gândești să te întorci la fostul tău spital? întrebă Stephen, fixând-o cu ochii lui căprui. N-ar fi prea ușor să vii în vizită de la o distanță atât de mare.

– Stephen, trebuie să facă doar ce-și dorește, hotărî Rene cu fermitate. Mă simt destul de bine ca să pot fi lăsată singură și nu e cinstit să mă aștept să fie mereu la dispoziția mea.

– E o persoană foarte independentă, clătină din cap Catherine. Mereu a fost așa. Oricum, nu vreau să plec atât de departe. Ar trebui să fie destule locuri libere pentru asistente medicale în spitalele din Lancashire.

– De ce n-ai încerca să te duci la secția de reanimare, unde am fost eu? propuse Rene. A fost o experiență importantă pentru mine. Datorez viața acelei secții.

– Nu te grăbești prea tare să începi, nu?

Catherine aruncă o privire atentă spre el, dar ochii lui Stephen păreau nevinovați.

– Nu, răspunse ea încet, și știu că e prea devreme să o părăsesc pe mama, oricât de bine ar părea. Sper că nu te-ai plictisit de mine, draga mea!

– Ce prostii spui, Kate! Îmi place să te am acasă. Oricum, ar trebui să ai parte de o vacanță înainte de întoarcerea la muncă.

– În acest caz, totul e stabilit, zâmbi Catherine. O să rămân aici, apoi o să facem câteva plimbări. Mă bucur că mi-am luat permis de conducere. Acum putem să explorăm toată zona din jur. Poate o să mergem pe coastă și să vedem lacurile, mamă.

– Poate faceți și câteva partide de tenis, acum că s-a făcut cald, îi aminti Stephen.

– Ah, draga mea, mi-am adus aminte, spuse Rene. Peter Hollins a telefonat curând după ce ai plecat, azi-dimineață.

– Ce voia?

Rene ridică o mână spre frunte și se încruntă.

– Oh, doamne, nu-mi amintesc! Am o memorie îngrozitoare zilele astea. Așteaptă un pic. Sunt sigură că am scris undeva.

Se ridică și privi nesigură în jur, apoi căută în cărțile și ziarele împrăștiate pe scaune.

– Oh, unde l-am pus? murmură ea.

– Pe ce l-ai scris? i se alătură Catherine. Era o foaie de hârtie?

– Cred că era pe spatele unui plic– unul de culoarea untului.

Continuară să caute, dar fără nici un rezultat.

– Poate e aici, spuse Stephen, întinzându-le poșeta lui Rene, în timp ce-și dădea la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

– Nu prea cred că e aici, clătină din cap femeia, dar deschise poșeta și aruncă o privire înăuntru: aici e! exclamă ea, ridicând carnețelul. Aici l-am scris, acum îmi amintesc.

Rene deschise carnețelul și căută o vreme, apoi spuse tare:

– "Catherine să-l sune pe Peter Hollins după ora opt și jumătate". Asta am notat.

– Mulțumesc, zâmbi Catherine. Cred că e plecat undeva.

Tânăra se simți cuprinsă de încântare la gândul că-l va vedea pe Peter. Se înțelegeau de minune și o dusese la câteva lecții de condus. Când zări privirea întrebătoare a lui Stephen, se îmbujoră, fără să știe nici ea de ce.

– Nu l-am mai văzut pe fiul fostului meu coleg din ziua în care ți l-am prezentat, recunoscu Stephen. E încă la banca Overdale?

Catherine dădu din cap aprobator.

– Dar s-ar putea să nu mai rămână multă vreme acolo. A auzit că este un post vacant la banca South Quay, pe care l-ar vrea.

Medicul nu putu rămâne la masă și își ceru scuze. Intenționase fie doar o vizită scurtă.

– N-ar fi fost nevoie ca Stephen să mai vină, protestă Rene, după plecarea lui. E mult prea ocupat să-și mai bată capul și cu mine, la acest stadiu.

– Mamă, este în mod clar foarte atașat de tine. A fost îndrăgostit în tinerețe de frumoasa Rene?

– În nici un caz, râse mama ei. Sunt mult mai mare. A venit destul de des în vizită acasă la noi, pentru că era coleg și bun prieten cu fratele meu. Nu avea decât paisprezece ani când am plecat să fac studiile de asistentă medicală.

– L-ai mai văzut apoi?

– Uneori, când veneam în vacanță. Nu, draga mea. Nu poate fi vorba despre așa ceva.

– O diferență de patru sau cinci ani pare foarte mare în adolescență, știu, dar nu mai înseamnă nimic la vârsta adultă, zâmbi Catherine.

– Kate, ești încă o copilă romantică. Te rog să nu imaginezi povești de dragoste care mă privesc, o rugă ea. Apoi, de ce ar vrea Stephen o bătrână ramolită ca mine? El are nevoie de o femeie tânără și sănătoasă.

– Bătrână ramolită? se încruntă tânăra. Tocmai ai declarat că te afli pe drumul cel bun. Mă duc să aduc mâncarea.

– Kate! spuse Rene în timpul mesei, apoi se opri.

Catherine ridică privirea, zâmbind cu căldură.

– Kate, repetă mama ei, dacă te gândești la căsătorie, te rog să nu te lași împiedicată de gândul că nu mă simt bine.

– Dar nu mă gândesc la căsătorie, draga mea. Nici măcar n-am fost cerută.

– Dar Peter Hollins? Se poartă foarte atent cu tine, chiar dacă nu te-a cerut în căsătorie.

– Acum, cine e romantică? o tachină tânăra. Peter și cu mine suntem prieteni. Nimic mai mult. Trebuie să mă crezi.

– Dacă așa spui tu, Kate. Dar îți datorez atât de mult! De când tatăl tău a murit, m-ai ajutat în orice fel posibil. Ai fost aici în fiecare sfârșit de săptămână liber, când ar fi trebuit să te relaxezi.

– Mamă, să nu vorbim despre aceste lucruri. Nu-ți datorez și eu la fel de mult? De fapt, mult mai mult.

Catherine se gândea că nu-l cunoaște foarte bine pe Peter, deci nu avea de unde să știe ce simte pentru ea. O dată sau de două ori săptămâna trecută, crezuse că poate citi ceva mai mult în privirea lui decât o făcuse vreodată. Oare felul lui de a se purta nu sugera ceva mai profund decât o simplă prietenie, ceva care să se potrivească

sentimentelor ei, din ce în ce mai calde? Încă de când doctorul îl prezentase, fusese mereu preocupat de soarta lor, întrebase cum se simte Rene, se oferise să le ajute în orice fel posibil și o scosese o dată la masă, când orarul ei încărcat permitea acest lucru. Până și Rene observase această atitudine, așadar Catherine spera să nu se înșele.

Când îi dădu telefon a doua zi dimineața, înainte să plece la lucru, părea foarte dornic să facă o partidă de tenis.

– Cunoști familia Arnold? întrebă el. Locuiesc la Creston Hall, chiar lângă Overdale.

– N-am auzit niciodată de ei, Peter. De ce mă întrebi?

– Ei vor fi partenerii pentru jocul de tenis. Mama mi-a spus mereu că trebuie să-i cunosc, iar acum am făcut-o.

– În acest caz, mama ta va fi mulțumită, comentă ea cu răceală, deoarece bănuia că mama lui era interesată de poziția socială. Desigur, dacă au bani și fac des petreceri…

– Se dau petreceri numai când sunt și tinerii acasă.

– Mă miră că mama ta nu a fost invitată. Eram sigură că soțiile doctorilor sunt invitate peste tot.

– Nu aveau o viață socială activă în timpul vieții tatălui meu, iar el nu-l suporta pe domnul Arnold. Mama îmi spunea că, dacă aveau vreo problemă de sănătate, îl trimitea mereu pe colegul lui mai tânăr, Stephen Welbeck. Desigur, au o mulțime de bani. Îmi pare rău, Catherine, dar trebuie să fug. O să trec să te iau la șase. E bine?

– Da, e bine.

Catherine încă insista ca mama ei să ia micul dejun în pat, iar acum intră în dormitorul ei să vadă cum se simte și să bea împreună cafeaua.

– Mamă, îi cunoști pe cei din familia Arnold? Desigur, trebuie să fi auzit de ei, dacă sunt de mult în Overdale.

– Familia Arnold? Ce e cu ei?

Vocea de obicei blândă a lui Rene era dură, iar pe figura ei se citea o expresie ciudată, jumătate speriată, jumătate în defensivă.

– O să mă duc la ei în această seară împreună cu Peter, la o partidă de tenis.

– Cine va da o petrecere la Creston Hall? Sunt sigură că nu cei bătrâni.

– Peter vorbea ceva despre niște tineri, declară Catherine, care devenise interesată. Cred că sunt nepoți. Îi cunoști pe cei bătrâni?

– I-am cunoscut cândva, recunoscu femeia. E mult de atunci. Dar nu i-am cunoscut social, în nici un caz!

– Dar cum?

– Profesional. Eram acasă, în vacanță după terminarea studiilor. Bătrâna s-a îmbolnăvit, iar doctorul mi-a cerut să am grijă de ea. A fost primul și ultimul meu pacient particular.

– Înțeleg. Și-a revenit?

– Da. Nu era bătrână pe atunci, avea în jur de patruzeci de ani. Deși, dacă stau să mă gândesc, poate era chiar mai tânără. Cred că s-a măritat foarte devreme.

Catherine o privea cu atenție.

– De ce ai spus "nu social, desigur" pe un asemenea ton?

Rene râse.

– Tatăl meu era fermier. Nu și-ar fi permis niciodată să cumpere această casă, dar i-au lăsat-o moștenire părinții lui.

Privi în jurul ei cu afecțiune, cu o expresie visătoare. Rămase tăcută până când Catherine o întrebă din nou:

– Vrei să spui că familia Arnold este snoabă?

– Fără îndoială, deși nu cred că ei se consideră astfel.

Tatăl lui John Arnold, povesti Rene, începuse ca un meșteșugar modest, dar câștigase destul de repede bani și faimă. Se părea că averea lui venea din cealaltă parte a munților, de undeva din Yorkshire, sau cel puțin așa știa toată lumea. După moartea lui, fiul său a cumpărat Creston Hall.

– Cred că locuiau deja la Overdale când eram mică, încheie femeia, dar am aflat despre familia lor abia când a trebuit să am grijă de doamna Arnold.

– Ce s-a întâmplat cu nepoții? Cred că ei vin acum în vizită. Peter spune că primesc musafiri doar când aceștia vin acasă.

– Nu aveau decât o singură nepoată. Singura lor fiică a murit la nașterea copilului, sau foarte curând după aceasta, după cum am înțeles.

– Biata de ea… Dar copilul a supraviețuit?

– Da. Locuia împreună cu bunicii ei când am fost acolo. Era foarte dulce, dar bunicii ei o răsfățau îngrozitor.

– Ei bine, oricare ar fi acești nepoți, îi voi cunoaște în această seară, ridică din umeri Catherine.

– Cred că sunt nepoții lui Joseph Arnold, hotărî Rene.

Joseph era fratele mai tânăr. Zvonurile despre cei doi frați vorbeau despre o dușmănie deschisă, deoarece John moștenise o parte din averea tatălui lor mult mai mare decât credea fratele lui că este corect. Până la urmă, el și familia lui emigraseră.

– În acest caz, cum au reușit acești tineri să vină aici?

Rene ridică din umeri.

– Probabil că sunt în vizită. Când am fost acolo, în urmă cu nouăsprezece ani, doamna Arnold mi-a spus că fiul lui Joseph, care locuia în Canada, avea mai mulți copii.

Mama ei vitregă părea foarte interesată despre acest subiect, își spuse Catherine, aducându-și aminte de reticența cu care acceptase să vorbească despre această familie. Poate că ar fi o idee bună să o invite și pe ea la Creston Hall. Medicul o sfătuise să caute ceva care să o distragă pe Rene și să o intereseze, pentru că boala o făcuse apatică.

Catherine era însă conștientă că apatia mamei ei vitrege nu era recentă, ci data de la moartea soțului ei. Dintr-o soție de preot plină de energie și implicată în viața comunității, devenise apatică și neatentă.

Poate că fusese o greșeală să se întoarcă aici, unde nu mai avea nici un prieten, cu excepția lui Stephen. Nu ieșea din casă ca să-și facă noi prieteni sau să-și descopere alte interese. Era foarte ciudat ca o persoană grijulie și ordonată ca Rene să devină atât de dezinteresată de starea casei ei, chiar dacă această lipsă de interes nu se manifesta și în legătură cu hainele și înfățișarea ei.

După masă, Catherine scoase mașina și porniră împreună la plimbare.

– Unde mergem? întrebă Rene, în clipa în care mașina ajunse în vale.

– Mă gândeam să mergem spre Overdale pe această rută ocolitoare. Poate ți-ar plăcea să vezi din nou Creston Hall. Nu este decât la patru mile distanță.

– Creston Hall? deveni atentă însoțitoarea ei. Nu sunt sigură că vreau să văd această casă.

Catherine opri mașina și se întoarse îngrijorată spre mama ei vitregă. Descoperise cumva în vocea ei un început de panică? Dar figura lui Rene era lipsită de expresie, fără să trădeze vreun sentiment.

– Dacă nu vrei să mergi, nu vom merge. Dar nu înțeleg. Ai fost nefericită acolo?

– Nu, răspunse femeia cu hotărâre, dar sunt prea multe amintiri în acel loc.

– Îmi pare rău, draga mea, n-am știut. O să mergem în direcția opusă. O să văd această casă diseară, chiar dacă nu știu dacă mă interesează chiar atât de mult.

– Nu! Hai să mergem, Kate, spuse Rene, zâmbind slab. Mă port prostește.

Tânăra se încruntă.

– Ești sigură că vrei să mergi? De obicei, nu ești așa de schimbătoare.

– Vreau să merg, desigur. M-am gândit destul de des la acest loc în ultimul timp, chiar dacă nu am spus nimic. Acolo l-am întâlnit pe tatăl tău. Te rog, Kate, nu mai pune întrebări. Am evitat prea multă vreme să-ți vorbesc despre aceste lucruri.

Vocea ei devenise agitată. Oare ce evitase să-i spună? se întrebă Catherine. Cum îl întâlnise pe tatăl ei la Creston Hall, în urmă cu atât de mulți ani?

Mama ei vitregă stătea pe scaun crispată, cu privirea fixată asupra peisajului. Ar fi fost inutil să-i ceară să se relaxeze, tânăra știa prea bine. Oricum, urmau să ajungă în curând la Overdale.

– Mamă, Overdale e în fața noastră. N-ai mai fost niciodată acolo, de când te-ai întors?

Rene clătină din cap.

– Sunt o lașă. Mi-a fost teamă să mă duc, deși cea mai mare fericire din viața mea a luat naștere acolo. Desigur, mai sunt și alte amintiri care se leagă de acel loc și care nu sunt la fel de plăcute.

– Am fost de câteva ori cu Peter în Overdale, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut Creston Hall.

– E la capătul îndepărtat al văii. Trebuie să faci la stânga la capătul ei, apoi să ieși din oraș prin dreapta.

Overdale era un pic mai mare decât un sat, așa că-l depășiră repede. Casa era în cele din urmă vizibilă de pe drum, chiar dacă urca destul de mult pe coasta dealului.

– Victoriană? întrebă Catherine. Nu arată rău, dar ce ferestre înalte! Cred că sunt greu de spălat.

– Cine s-ar putea gândi la spălatul geamurilor decât soția și fiica unui preot? râse Rene.

– Aveam la fel de multe ferestre la Wingfield, își aminti tânăra, iar nici un spălător de geamuri nu se găsea prin zonă.

– Nu mi-ar displăcea să mă întorc acolo, chiar dacă erau atât de multe lucruri de făcut… În aceleași condiții, desigur.

– Poate că e mai bine că nu putem da timpul înapoi, clătină din cap Catherine, apoi se întoarse spre mama ei vitregă: o să-mi spui cum l-ai întâlnit pe tata în acea casă?

Rene făcu un semn aprobator din cap.

– Te-ai născut acolo, Kate. Erai o fetiță foarte răsfățată de doi ani, prima oară când te-am văzut…

Ochii albaștri ai Catherinei se măriră de uimire.

– Vrei să spui… Nu! Nu cred că vrei să spui că sunt…

Tânăra lăsă propoziția neterminată.

– E adevărat, draga mea. Erai copilul răsfățat despre care vorbeam. Mama ta a murit curând după nașterea ta.

Capitolul 2

Uimită, Catherine privi clădirea fără să o vadă. Era foarte cald, așa că-și șterse fața cu batista, fără să fie conștientă de propriile mișcări. Deoarece trăise cu acești oameni doi ani din viață, ar fi trebuit să simtă ceva la vederea casei… sau cel puțin așa i se părea firesc. Dar mintea ei era goală de orice amintire.

La aproape douăzeci și doi de ani, afla pentru prima oară de existența bunicilor ei. Își amintea câteva vizite ale părinților lui Rene și îi cunoștea foarte bine pe părinții tatălui ei.

– De ce nu am întâlnit niciodată acești bunici? întrebă ea în cele din urmă. Nici tu, nici tata nu mi-ați spus nimic despre ei.

În vocea ei răsuna reprosul.

– Am intenționat să-ți spunem la douăzeci și unu de ani, explică mama ei vitregă, dar tatăl tău a fost ucis înainte.

– Nu le-ai scris o scrisoare să-i informezi despre moartea lui?

Femeia dădu din cap.

– Desigur, am scris. Dar, pentru că nu mai însemna nimic pentru ei de multă vreme, n-am primit nici un răspuns. Vezi, draga mea, a comis o crimă de neiertat în clipa în care s-a căsătorit cu mine, fiica unui fermier.

– Înțeleg.

– Îmi părea rău de biata doamnă Arnold. A suferit foarte mult când s-a despărțit de tine, dar tatăl tău insista să vii să locuiești cu noi. Te-a lăsat cu ei doar pentru a-i face plăcere bunicii tale. Dar nu era de acord.

– Cred că avea dreptate, fu de acord Catherine, dar n-ar fi fost posibil să ne vizităm?

– Dacă ar fi fost rezonabili, poate.

Cu toate acestea, în special domnul Arnold, nu fusese deloc rezonabil. Chiar dacă tatăl ei ar fi acceptat să o trimită din când în când în vizită la bunici, aceștia nu erau dispuși să o accepte pe Rene ca noua soție a ginerelui lor și n-ar fi primit-o în vizită. Astfel, John Arnold îi spusese soției lui să nu plângă la plecarea nepoatei, iar pe ginere îl anunțase că nu mai vrea să audă de el vreodată.

– Biata mea bunică, oftă tânăra. Cum este?

– Frumoasă și blândă, dar nu părea să aibă cea mai mică idee despre cum se crește un copil. Nu trebuia decât să strigi și tot ce-ți doreai era lângă tine. Nimeni nu trebuia să te supere, iar bunicului tău îi părea foarte amuzant acest lucru. Spunea că semeni cu el și că știi ce vrei de la viață.

– Ce copil îngrozitor trebuie să fi fost!

– După ce ai fost învățată ce este disciplina, te-ai schimbat. Oricum, cred că bunica ta era într-o poziție diferită: pentru că toate dorințele materiale îi erau satisfăcute, nu avea voie să exprime nici un punct de vedere diferit de al soțului ei.

– Nu crezi că era un semn de slăbiciune să-i asculte toate dorințele? Ar fi putut să-l părăsească.

– Nu, n-ar fi putut. Nu după nașterea copilului. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. Poate spera că-l va schimba.

– Eu l-aș fi părăsit și l-aș fi luat pe copil cu mine.

– Era mai slabă decât tine, iar când spui acest lucru, nu-l cunoști pe bunicul tău, Kate. Oricum, după ce prima scrisoare a tatălui tău s-a

întors nedeschisă, n-a mai scris niciodată direct. A trimis vești și fotografii cu tine prin vicarul parohiei, asigurându-se că bunica ta le primea.

– Nu cred că vreau să-mi întâlnesc bunicul, hotărî Catherine. Dacă nu ești destul de bună pentru el, nici eu nu sunt. Nu mă voi duce acolo cu Peter.

– Aș vrea să o faci, draga mea, pentru binele bunicii tale. Desigur, poți să-i întâlnești doar pe cei tineri.

Tânăra se încruntă, lovită de un gând.

– Fotografiile au fost trimise prin tatăl lui Stephen?

– Da.

– În acest caz, el trebuie să știe că sunt nepoata familiei Arnold.

– Desigur, Kate. M-a sfătuit să reiau legătura cu ei când am ajuns aici, dar la ce ar fi servit? Nu cred c-aș fi fost mai bine primită decât dățile trecute. I-am spus că intenționez să-i ignor, din moment ce tu erai rar acasă, iar el n-a mai insistat. Presupun că ar fi trebuit să te consult mai întâi, recunoscu ea.

Catherine se străduia să-și ascundă emoțiile care se succedau cu repeziciune, dar vocea ei suna aspru chiar și pentru ea, când spuse:

– S-ar putea să fiu la fel de nepoftită ca și tine.

Încerca să-și ascundă sentimentele pentru că știa că, brusc, își dorea foarte mult să-și cunoască bunicii și locul în care aceștia locuiau. Oricare ar fi fost cauza, în același timp avea impresia că dă dovadă de lipsă de loialitate pentru mama ei vitregă.

– O să te primească foarte bine, Kate, o asigură Rene gânditoare. Bătrânul este mândru, iar mândria lui a avut de suferit când te-am luat de lângă ei. Cred că are peste optzeci de ani, iar o nepoată va însemna pentru el mult mai mult decât copiii fratelui lui.

Tânăra strânse cu afecțiune mâna mamei ei vitrege.

– Cred că ai dreptate, draga mea, și ai reușit să mă faci foarte curioasă. Crezi că mama lui Peter știe despre această legătură de rudenie?

– Sunt sigură că nu știe. N-ar fi ținut un astfel de secret doar pentru ea. L-am avertizat pe Stephen să nu spună nimic. Familia Hollins a venit în Overdale după plecarea noastră.

Catherine dădu din cap.

– Vrei să faci ceva special înainte de a ne întoarce acasă?

– Mă întreb dacă Stephen este acasă. Deși știu unde stă, nu l-am vizitat niciodată.

Când tânăra întoarse mașina, își spuse că e important că mama ei voia să-l vadă pe Stephen, după ce acesta fusese în vizită seara trecută. Probabil că ține foarte mult la el și se bazează mereu pe sprijinul lui.

– Vrei să-i spun că mă duc la Creston Hall?

– Da, draga mea. Este doctorul familiei Arnold și ți-ar putea spune cum se simte bunica ta și la ce să te aștepți. N-am mai vorbit despre acest lucru cu el.

– Poate nici nu o voi vedea. Nu știu că eu și Peter ne ducem în vizită, așa că nu ne vor aștepta.

Rene începu să râdă.

– Nu cunoști încă fabrica de bârfe a satului.

Doctorul era la clinică, astfel încât Rene lăsă una dintre cărțile de vizită, nefolosite de multă vreme. Pentru că rupsese tăcerea în privința bunicilor Catherinei, începu să-și aducă aminte diverse incidente care îi priveau, sperând să o ajute să-și facă o imagine cât mai fidelă despre aceștia. Tânăra se străduia să asculte și să răspundă, dar nu de puține ori descoperea că era distrasă și neatentă. Nori cenușii se adunau pe cer, iar picături mari de ploaie începură deja să cadă la întoarcerea la Greenbank.

Mama ei vitregă nu observase schimbarea vremii, ci continua să povestească primele impresii din casa bunicilor ei.

– Am fost înspăimântată să văd o fărâmă de om, cum erai la doi ani, călare pe un ponei.

– Uite cum plouă, mamă! A început deja să și tune.

– Oh, doamne! Înseamnă că partida de tenis se va amâna.

– Poate se va opri ploaia, ridică din umeri Catherine, dar nu avea prea multe speranțe.

Coborând din mașină, se certă singură: la urma urmei, ce însemnau acești oameni pentru ea?

Ploaia încetă curând, dar norii nu se risipiră. Pârâiașe curgeau deja pe marginea drumului.

Când Peter Hollins dădu telefon ceva mai târziu, anunțul lui era surprinzător: invitația la familia Arnold era încă valabilă, dar urmau să vizioneze câteva filme aduse de tineri din Canada.

– Câți tineri sunt în familie? întrebă Catherine, când Peter veni să o ia.

– Trei, răspunse el, privind-o cu vădită plăcere. L-am întâlnit pe Mark, cel mai mare, încă de data trecută când a fost aici. Lucrează la Londra, ceva în legătură cu firma tatălui lui. Are vârsta mea. Cred că Tim e de o seamă cu tine, dar mai trebuie să o cunosc pe sora lor, care este mai tânără. Cred că are în jur de șaptesprezece ani.

– Crezi că domnul și doamna Arnold ni se vor alătura? întrebă Rene, dorind mai degrabă să satisfacă dorința fiicei ei vitrege.

– N-am nici o idee, ridică bărbatul din umeri cu nepăsare. Nu-i cunosc, deși i-am văzut de câteva ori trecând prin fața porții noastre. Mark pare să fie responsabil de toate aranjamentele. Mi-a cerut să-mi aduc prietena cu mine, iar această prietenă ești tu, Catherine. Nu va mai fi decât încă o pereche de necunoscuți.

Inima tinerei bătu mai tare, auzindu-l pe Peter că o declară "prietena lui". Hotărâse deja să nu vorbească despre relația ei de rudenie cu familia Arnold, cu excepția cazului în care bunicii ei nu apar la întâlnire.

– Ești sigură că nu te deranjează să fii singură câteva ore? o întrebă ea pe Rene înainte de plecare. Doamna Ogden o să vină, dacă ai nevoie de ea.

– Kate, nu e cazul. O să fiu în siguranță. Petrecere plăcută și nu te mai gândi la mine.

Rene încercă să urmărească mental drumul parcus de mașina lui Peter. Voia să-și imagineze cum vor fi primiți la reședința Arnold, când auzi soneria telefonului.

Era Stephen.

– Îmi pare rău că nu eram acasă când ai trecut pe la mine, Rene. Prima oară în viață… Menajera tocmai mi-a adus cartea ta de vizită.

– I-am povestit Catherinei despre bunicii ei. Voiam să știi, Stephen.

– Hm, mormăi el. Ai așteptat destul de mult. De ce tocmai acum?

Femeia îi povesti despre invitația la tenis.

– Aproape am intrat în panică în clipa în care m-a întrebat dacă știu ceva despre familia Arnold. Credeam că o să fac un atac de cord.

– Acum te simți bine? întrebă el, îngrijorat.

– Perfect. Cred că nu era decât o alarmă falsă.

– Sunt în mjilocul unei consultații, Rene, dar o să vin să te văd după.

– Prostii, Stephen. Mă simt perfect, chiar dacă îmi face întotdeauna plăcere să te văd.

Ar fi foarte bucuroasă să-l vadă în această seară, își spuse ea. Ar fi bine să aibă cu cine să vorbească despre acele lucruri pe care nu voia să i le spună Catherinei. Dar nu putea înțelege de ce era atât de atent și de grijuliu. Atât de puțini localnici își mai aduceau aminte de ea! Cei mai mulți din generația ei părăsiseră satul, iar cei mai în vârstă muriseră de ceva vreme.

Se simțea epuizată. Chiar dacă energia ei obișnuită nu revenise încă la normal, de foarte puține ori se simțise atât de epuizată. Cu toate acestea, se strădui să facă o cană de cafea și să pregătească laptele, înainte de a se relaxa în scaunul ei preferat.

Când Stephen sună la ușă, era aproape adormită. Bărbatul intrase deja și tocmai închidea ușa de la sufragerie, când ea reuși să se ridice de pe scaun.

– Stai jos, Rene. Arăți foarte obosită.

– Mă simt mai bine, acum.

El o privi cu atenție, apoi îi luă pulsul.

– E satisfăcător? întrebă ea.

– Puțin cam slab, ceea ce e de înțeles după cum arăți de epuizată. Știi foarte bine că emoțiile puternice îți fac rău.

– A fi trebuit să-i spun de mult lui Kate, dar am lăsat anunțul până în ultimul moment… Dar e atât de greu!

– Știu… zâmbi el înțelegător.

– N-are sens să-mi spui că ar fi trebuit să afle când tatăl ei a murit.

Bărbatul râse:

– Acum vorbește conștiința ta vinovată. Nu voiam să spun așa ceva. Oricum, Catherine este probabil mai puțin tulburată la aflarea veștii, decât ai fost tu, spunându-i.

Rene dădu din cap.

– După șocul inițial, părea destul de încântată. Cred că e o schimbare binevenită pentru ea să-și cunoască verișorii. În același timp, mă gândeam la Peter Hollins. El și Kate sunt destul de apropiați în ultimul timp. Pare foarte atent cu ea, dar nu vreau să fie rănită.

– Draga mea, nu-ți mai face probleme. Nu poți fi responsabilă pentru problemele lor emoționale.

– Adevărat, suspină ea, dar știi că timpul meu este limitat. Cât timp crezi că mai am, Stephen?

– Cum poate ști cineva cu adevărat? Un an, doi sau chiar mai mult… Ai insistat să afli.

– Dar pot fi și câteva luni, îi aminti ea.

– Un motiv în plus să-i spui Catherinei, sau să mă lași să-i spun.

– Nu! exclamă ea cu încăpățânare. Și așa e mult prea grijulie față de mine. Nici tu, nici ea nu puteți împiedica sfârșitul când va veni, iar eu m-am străduit să accept. Las-o să creadă, pentru o vreme, că mă simt mai bine.

Arăt mai bine, iar Kate nu mai este tot timpul interesată de pulsul meu.

– Cred că are nevoie să se relaxeze un pic, fu el de acord, așa că, pentru moment, o să păstrez tăcerea. Dar știi foarte bine că are destulă experiență de asistentă medicală să știe că nu te simți atât de bine pe cât spui.

– Stephen, îmi promiți că o să ai grijă de ea, după ce voi muri? Nu este prea umblată prin lume și va avea nevoie de un prieten pe care să se poată baza. Voiam să te rog de ceva vreme acest lucru.

– Desigur, voi încerca, Rene, dar nu cred că am vreo influență asupra ei. Mi se pare foarte independenă și cred că nu va primi sfaturi de la mine. Câteodată am impresia că o irit, deși nu-mi dau seama de ce.

– Eu știu, chicoti femeia. Sunt acele momente în care adopți o atitudine paternă față de ea. Nu te-ai gândit niciodată să te căsătorești?

Medicul rămase o vreme pe gânduri.

– Nu cred că m-am gândit serios. Am avut momente în care am crezut că sunt îndrăgostit, dar asta a fost foarte demult. Sunt fericit așa cum sunt, iar viața de burlac independent mi se potrivește de minune. Ai spus cumva că adopt o atitudine paternă? râse el. Ar trebui întâi să mă însor…

– Ar trebui să o faci, Stephen. Fiecare bărbat are nevoie de o soție, de cineva cu care să împartă bucuriile și tristețile.

– Poate, dar nu-ți bate capul din cauza mea.

– Sper că lui Kate nu-i va veni ideea să locuiască împreună cu bunicii ei… rosti gânditoare Rene. Bătrânul este foate dominator, o să o inhibe. Eu nu am decât această căsuță pe care să i-o las moștenire, dar poate fi un adevărat cămin. Pentru mine a fost.

Femeia îl privi lung pe prietenul ei, urmând linia profilului puternic. Nu putea fi considerat frumos, poate nici măcar arătos. Era surprinsă că nu fusese atras de nimeni. Probabil întâlnise multe

femei atrăgătoare. Cu aerul lui calm, era o sursă de siguranță și încredere pentru pacienții lui, dar pentru o tânără independentă, această siguranță ar putea fi confundată cu detașarea.

Lumina zilei aproape dispăruse în spatele norilor grei, iar un fulger lung lumină cerul, urmat de un tunet puternic. Stephen trase draperiile grele, dar nu înainte de a zări un alt fulger. Rene ridică repede mâinile spre urechi.

– Sper că nu ți-e teamă? întrebă el.

– Doar un pic, zâmbi ea ca un copil. Vrei, te rog, să deconectezi antena de la televizor?

***

Pentru că ferestrele salonului erau acoperite cu draperii, nimeni nu-și dădu seama de apropierea furtunii decât în clipa în care se auzi tunetul. Catherine se îndreptă repede spre cea mai apropiată fereastră și zări al doilea fulger care brăzda cerul.

– Trebuie să mă duc acasă, Peter, spuse ea repede. Mama este singură. Îmi pare rău, Mark, își ceru scuze vărului ei înalt și arătos, care nu știa, desigur, despre legătura de rudenie dintre ei.

– Nu poți ieși pe o astfel de vreme, Catherine! protestă el.

Avea părul de aceeași culoare cu al ei, dar ochii lui erau negri.

– Mamei tale îi este teamă de furtuni? întrebă în glumă sora mai mică a lui Mark.

– Nu, Cynthia, dar a fost foarte bolnavă. N-ar fi trebuit să o las singură, știind că e furtună și sunt tunete.

– N-ai vrea să-i dai un telefon? sugeră Mark cu politețe. Telefonul este în bibliotecă.

Când oaspetele lui făcu un semn aprobator din cap, bărbatul adăugă:

– Tim o să te conducă.

Catherine traversă salonul împreună cu verișorul ei, la fel de brunet ca fratele lui, dar mai înalt.

– Cred că unchiul meu va fi în bibliotecă, spuse el. E un bătrân foarte amabil.

Tânăra rezistă unui atac brusc de panică în fața ușii bibliotecii, dar nu spuse nimic. Trebuia să-i dea telefon mamei ei vitrege, indiferent dacă bunicul ei o va recunoaște sau nu. Rămase o vreme în fața ușii, în timp ce Tim explica unchiului lui că una dintre invitate are nevoie să folosească telefonul.

– Desigur.

Ochii albaștri ai bătrânului cu părul alb din fotoliu o priviră atent, dar impersonal.

– Intrați, domnișoară…

– Catherine Maitland, răspunse ea întrebării nerostite, ținându-și o clipă respirația, dar expresia bătrânului nu se schimbă.

Tim zâmbi, apoi ieși din bibliotecă, închizând ușa după el.

– O să vă las singură, spuse bunicul ei, ridicându-se de la birou.

– Oh, nu! Vă rog! protestă ea. Nu vreau să vă deranjez, vreau doar să mă asigur că mama mea se simte bine.

Ochii lui o urmăriră în timp ce ridică receptorul și formă numărul. În timp ce vorbea, bărbatul îi studie profilul. Nu era nici o îndoială că această tânără grațioasă era nepoata lui. Ar fi recunoscut-o și fără să-i audă numele. Arăta exact ca mama ei, numai că avea o bărbie mai fermă. De fapt, semăna cu el la bărbie… și la ochi. Trăsăturile erau aceleași pe care și le amintea ca fiind ale mamei ei, ovalul feței, cu sprâncene arcuite delicat, cu nasul drept și mai degrabă scurt, cu ochi albaștri de nu-mă-uita.

– Stephen, o auzi el spunând, cu ușurare vizibilă, mă bucur să aflu că ești cu mama. Se simte bine?

O voce joasă, muzicală, își spuse bătrânul apreciativ, mai melodioasă decât a mamei ei. Așadar, Stephen Welbeck era în relații mai apropiate decât cele profesionale cu această femeie pe care o disprețuise ca succesoare a fiicei lui.

– Ești foarte drăguț, Stephen, ascultă el în continuare vocea nepoatei lui. Nu, nu-mi voi mai face probleme.

Catherine puse receptorul jos.

– Mulțumesc, spuse ea, apoi se întoarse spre ușă.

– Mama ta se simte bine?

– Da, mulțumesc.

– Desigur, e mama ta vitregă.

Sprâncenele tinerei se ridicară, în timp ce întrebă ezitant:

– Așadar, m-ați recunoscut?

– Desigur. Nu numai bunica ta a văzut fotografiile. Ești și nepoata mea, mai ales că semeni foarte mult cu mama ta.

– Dar nu ați dat nici un semn că le-ați fi văzut! Ați spus că nu vreți să-l mai vedeți sau să mai auziți de tatăl meu. De ce? întrebă ea, încruntată.

– Pentru că n-am fost de acord cu cea de-a doua soție a ginerelui meu. Nu avea o poziție socială demnă.

– Nu cred că acesta este motivul, declară ea, cu obișnuita impulsivitate care o caracteriza. Cred că nu ați fi acceptat pe nimeni care ar fi luat locul fiicei dumnevoastră.

Ochii lui albaștri sclipiră amuzați.

– Ești mult mai îndrăzneață decât mama ta. Ea n-ar fi îndrăznit niciodată să mă contrazică într-o asemenea manieră.

– Păcat. Am dreptate în legătură cu succesoarea ei?

– Poate, ridică el din umeri. Da, poate că ai dreptate, deși nu m-am gândit la acest lucru până acum.

– Mama mea este o persoană minunată, orice ați crede despre ea, spuse Catherine cu agresivitate, privindu-l drept în ochi, ca și cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

– Nu e mama ta! se răsti el, pierzându-și calmul. Mai mult decât atât, l-a păcălit pe tatăl tău să o ia de soție.

– Nu vă cred! răspunse ea pe același ton, înfruntându-l. A fost o mamă minunată pentru mine, îi voi fi datoare întreaga mea viață. Nu pot să ascult astfel de lucruri despre ea. O să plec acum, înainte să-mi pierd complet calmul. Vă mulțumesc pentru că m-ați lăsat să folosesc telefonul.

Când se îndreptă spre ușă, el se ridică repede și păși spre ea, prinzând-o de mână.

– Nu pleca, o rugă el. Vreau să-ți vorbesc.

Tânăra descoperi cu uimire că era ceva mai scund decât ea. Îl privi nesigură.

– Haide, zâmbi el, nu te poți certa cu un bătrân de optzeci de ani prima oară când îl cunoști. Nu e corect.

Era clar că acest bărbat era obișnuit să câștige, că era un adevărat Napoleon, își spuse ea. Folosea orice armă care îi putea fi de folos, iar cu această ocazie era vorba despre vârsta lui.

– Dar nu voi sta mult. O să iau un loc aici, dădu ea din cap, așezându-se lângă telefon.

Oare se preface? se întrebă ea, văzându-l că ezită un pic și se clatină, îndreptându-se spre birou. Păruse destul de agil când o ajunsese din urmă.

– Admir o femeie hotărâtă, spuse el. Așchia nu sare departe de trunchi.

Poate că acesta este un reproș la adresa ei, pentru că e la fel de certăreață și de agresivă ca el. Tânăra îl privi cu atenție, uimită de asemănarea fizică dintre ei. Poate că avea într-adevăr tendințe agresive, iar în preajma lui părea chiar mai greu să le controleze. Ar fi mai bine să se străduiască.

– Cum se simte bunica? întrebă ea.

– Ca de obicei. Cred că ești asistentă medicală, nu?

– Cine v-a spus?

– Stephen Welbeck. L-am întrebat dacă știe ceva despre tine, iar aceasta este singura informație pe care mi-a adus-o. Este și doctorul nostru, dar nu a avut amabilitatea să ne anunțe că ai venit să o vizitezi pe mama ta vitregă.

– Am venit să am grijă de ea, când a fost externată din spital. A fost foarte bolnavă.

– Nu mi-a spus nici acest lucru.

– Ar fi avut vreun sens să vă spună?

Îl privi cu răceală, așteptând o replică dură, dar el se mulțumi să zâmbească evaziv. Nimic în acest bărbat agresiv nu părea să nască măcar o scânteie de afecțiune pentru ea. Tot ce știa despre el nu vorbea în favoarea lui.

– Ce voiați să-mi spuneți? îl întrebă, în cele din urmă.

– Mai întâi, aș vrea să mă recunoști ca bunicul tău și să-mi spui așa.

– Nu credeți că este un pic prea târziu pentru așa ceva?

– Posibil, dar nu este vina mea că tatăl tău te-a ținut departe de noi.

– Cum puteți spune acest lucru? protestă ea, enervându-se din nou, apoi încercă să se calmeze. Cred că nu are rost să ne certăm din această cauză. Mai este ceva?

El rămase o vreme nemișcat, ca și cum s-ar fi străduit să rămână calm.

– Mi-ar plăcea să o cunoști pe soția mea. Biata de ea, nu se simte bine, iar vederea ta ar fi cea mai mare bucurie posibilă.

– Presupun că vă referiți la bunica mea. În această seară este cam târziu. Cred că restul lumii se întreabă ce mă reține.

– Nu voiam să fie în această seară, răspunse el repede. Nu pot să o pun în fața acestui fapt așa, din senin. După ce o pregătesc, o să vii să o vezi? Va trebui să am multă grijă. Cred că va fi foarte agitată și emoționată, ceea ce nu e bine pentru sănătatea ei. Verilor tăi le vom spune mai târziu, dacă vor mai fi aici.

Catherine fu de acord. Ar fi vrut să vorbească din nou despre mama ei vitregă și să insiste ca bunicul ei să o cunoască, dar își dădu seama că, pentru moment, era inutil. Rene era probabil la fel de greu de convins ca bunicul ei.

Capitolul 3

– Am aflat că mâine iei ceaiul la Creston Hall. Cum te-ai înțeles cu bunicul tău seara trecută? o întrebă Stephen.

Catherine făcu o grimasă.

– Nu sunt sigură. Dacă privesc înapoi, cred că am fost nepoliticoasă. Tata ar fi fost îngrozit.

– Prostii! interveni Rene. Acel bărbat l-ar face și pe un sfânt să-și piardă calmul. Din ce mi-ai spus, te-ai străduit să te porți cât mai bine.

Tânăra clătină din cap.

– Nu-mi mai aduc aminte o altă dată când să fi fost la fel de iritată. Cred că suntem la fel de asemănători ca temperament, cum suntem ca înfățișare.

– Oh, nu! negă cu hotărâre mama ei vitregă. E posibil să ai temperamentul lui coleric, deși nu am observat până acum, dar te porți cu totul altfel. Dacă am avea posibilitatea să privim în urmă, sunt sigură că am descoperi că a fost un bărbat rău, care i-a manipulat și folosit pe ceilalți toată viața lui.

– Calmează-te, Rene! interveni medicul, punându-i o mână pe braț. Nu-ți face bine să te agiți atât. Credeam că nu-l cunoști atât de bine pe domnul Arnold.

– Îl cunosc destul de bine ca să știu că îmi displace profund. Când ne-am hotărât să ne căsătorim, eu și Andrew, a trebuit să plec. Era imposibil să mai stau în acea casă, dar înainte de aceste evenimente petrecusem deja douăsprezece luni acolo.

– În acest caz, draga mea, trebuie să-ți aduci aminte că fiica ta este mai mult decât capabilă să-i facă față. Nu mi-ar displăcea să fiu de față când încep să sară scântei între ei, zâmbi Stephen, apoi îi explică tinerei că mama ei vitregă era îngrijorată că bătrânul Arnold va încerca să o domine.

– Nu sunt în acest pericol, îl asigură ea.

– Dar nu-l cunoști cum îl cunosc eu, draga mea, interveni Rene. N-a fost mereu certăreț și agresiv. Putea să fie de-a dreptul fermecător, dacă voia… cred că încă mai poate…

– Mark vine să te ia cu mașina? întrebă Stephen.

– Bunicul a propus acest lucru, dar nu este cazul. Mama mi-a spus deja că pot lua mașina ei.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

– Văd că lucrurile nu merg așa cum dorește el, deși îmi imaginez că Mark va fi dezamăgit.

***

Când ușa se închise în urma asistentei și a domnului Arnold, Catherine se întoarse spre silueta fragilă din fotoliu. Părul alb ca zăpada al doamnei Arnold îi încadra figura micuță.

– Vino și stai lângă mine, draga mea, spuse bătrâna. Mi-era atât de dor să-mi văd nepoata! Credeam că bunicul tău nu va mai pleca…

Ochii de un albastru atât de deschis încât păreau aproape lipsiți de culoare, o fixau pe Catherine cu dragoste. Tânăra îi luă mâna fragilă, ca

de păpușă. Oare făcuse vreodată vreo muncă dificilă? Se îndoia de acest lucru. Poate că singura preocupare fusese să aibă grijă de nepoata ei în primii ani de viață, deși era sigură că avusese o doică.

– Erai cel mai frumos și mai dulce copil, șopti bunica ei, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Vocea ei era subțire, mai degrabă voce de copil, decât a unei femei în vârstă. Oare ce vârstă avea? După calculele lui Rene, n-ar fi trebuit să aibă mai mult de șaizeci de ani.

Catherine râse.

– Cred că eram o domnișoară foarte obraznică. Probabil ai uitat nebuniile mele.

– Nu, nu le-am uitat, dar nu durau niciodată foarte mult. De altfel, nu toți copiii fac nebunii? zâmbi bătrâna doamnă, apoi o privi sfioasă, adăugând: Nu vrei să-mi spui "buni"? Obișnuiai să-mi spui așa…

– Desigur, buni, îmi face plăcere.

– Draga mea copilă!

Lacrimi de fericire se scurseră pe obrajii ridați, iar Catherine i le șterse cu blândețe, folosind batista de lângă ea.

– Ai fost mereu mica mea rază de soare, iar acum soarele a revenit, odată cu tine.

– Soarele strălucește minunat, fu de acord tânăra, dar n-ar fi apus niciodată dacă aș fi rămas. E într-adevăr o zi foarte frumoasă. Nu ți-ar plăcea să deschid fereastra?

– Oh, nu, draga mea! exclamă surprinsă femeia. Domnișoara Pringle nu va fi niciodată de acord. Aș putea răci.

Catherine se încruntă. Ar fi vrut să-i spună câteva cuvinte acelei femei care îndrăznea să o privească pe bunica ei ca pe un copil.

– Buni, draga mea, te-am întrebat dacă ți-ar face plăcere, spuse ea cu blândețe, zâmbindu-i. Nu mă preocupă ce-i place sau nu-i place domnișoarei Pringle.

Fu recompensată cu un zâmbet.

– Ei bine, draga mea, dacă ar fi ziua liberă a domnișoarei Pringle, poate aș fi spus da. Poate chiar aș fi propus să luăm ceaiul pe terasă.

– Dar de ce nu o faci, buni?

Bătrâna doamnă oftă.

– Pentru că voi fi certată. Apoi îl va chema pe John și el mă va bate la cap… N-ar merita. Urăsc discuțiile neplăcute.

– Nu știu dacă pacea cu orice preț nu este prea scump plătită, ridică din umeri nepoata ei.

– Draga mea, n-ai spune acest lucru dacă m-ai cunoaște. Dacă mă hotărăsc să fac într-un anumit fel, mă implic foarte mult. Apoi ajung la crize de isterie și mă simt îngrozitor de rău.

– Biata buni! Îmi pare rău, spuse Catherine, dar se simțea indignată.

De ce dorințele bunicii ei nu erau ascultate? Era o zi frumoasă și ar trebui să se bucure de aerul curat. În același timp, tânăra știa că era prea nouă în această locuință ca să poată interveni. Poate că, dacă îi spune ceva neplăcut asistentei, biata ei bunică va suferi.

– Ai mai avut și alte asistente, în afara domnișoarei Pringle? întrebă ea.

Bunica ei dădu din cap.

– Câteva. Erau mult mai drăguțe decât Pringle. Așa îi spun mereu, explică ea cu încântare, ca un copil care a făcut o șotie, deși nu îndrăznesc să spun altcuiva.

– De ce n-au rămas mai mult?

– Presupun că nu puteau suporta temperamentul bunicului tău. Insista mereu să le spună pe nume, deși erau asistente cu experiență. În rest, nu se purta rău cu ele, nu de la început. Dar uneori își ieșea din fire și era foarte nepoliticos.

– Dar Pringle? E asistentă medicală calificată?

– Nu sunt sigură, clătină femeia din cap. Poate că într-o zi o să-mi adun curajul și o să o întreb. Ar fi trebuit să vezi ce figură a făcut când

bunicul tău i-a spus "Pringle". Am crezut că o să facă un atac de cord, atât era de furioasă. A amenințat că, dacă nu i se spune "domnișoara Pringle", pleacă imediat. Acum îi ascultă toate dorințele.

– Nu cred că-mi place această femeie, buni.

– Îmi pare foarte bine, dar te rog să nu-i spui acest lucru.

Apoi, Catherine află câteva lucruri despre verișorii ei. Mark se ocupa cu reorganizarea firmei tatălui lui din Londra și se pregătea să deschidă o nouă filială la Manchester. Astfel, putea rămâne mai mult la Creston Hall. Doamna Arnold era mulțumită de acest lucru, pentru că îi plăceau tinerii, iar Mark fusese mereu bun cu ea.

– Și Tim?

– Se întoarce acasă săptămâna viitoare. E student. Cynthia vrea să mai stea, iar John îi dă voie, dacă părinții ei sunt de acord. Ți-a plăcut când ai întâlnit-o?

– Cred că da. E nerăbdătoare și cred că nu-i prea înțelege pe cei mai în vârstă, dar o să învețe cu timpul. Cum te înțelegi cu ea?

– Nu este foarte blândă. Devine nerăbdătoare când nu înțeleg toate expresiile ciudate pe care le folosește, se încruntă bătrâna doamnă. Cred că-și imaginează că sunt puțin nebună. Știu că nu sunt foarte isteață.

Părea atât de fragilă și de neajutorată, încât Catherine ar fi vrut să o ia în brațe și să o consoleze.

– Draga mea buni, zâmbi ea, ce este istețimea? Fiecare are aptitudinile sale. De exemplu, ce ar face medicii dacă n-ar avea asistente care să-i ajute? Și gândește-te, buni, ce-ar face bunicul dacă ar fi singur? Poate că te domină și te obligă să faci diverse lucruri, dar ar fi pierdut fără tine, sunt sigură. Nu cred că te-a obligat mereu să faci ce spune el. Un astfel de obicei se capătă cu timpul.

– Chiar crezi că are nevoie de mine, draga mea? întrebă doamna Arnold, neîncrezătoare. E scund, dar a fost mereu isteț și puternic. Dar nu mă obligă să fac ce vrea el… Nu spune asta, te rog! Până la

venirea lui Pringle, era mereu foarte bun cu mine. Acum, îi este teamă să nu o supere și să plece.

– Dar nu poți trăi fără ea?

– Nu știu, ezită bătrâna doamnă. Nu sunt foarte puternică, cred că vezi. E ceva în neregulă cu inima mea și mereu am avut o asistentă sau o însoțitoare cu mine, încă de la moartea mamei tale. John se teme să fiu lăsată singură, deși nu știu de ce.

Ceaiul fu adus în cameră, iar după gustare doamna Arnold adormi pe canapea, zâmbind în somn. Catherine ar fi vrut s-o întrebe despre mama ei, dar domnișoara Pringle se întoarse în timp ce pacienta ei dormea.

– Ați extenuat-o! o acuză ea pe tânără, cu violență. N-ar fi trebuit să o lăsați să vorbească atât de mult.

– Nu cred că a vorbit foarte mult, veni răspunsul. Nu e firesc pentru oamenii mai în vârstă să adoarmă după masă?

Bunicul ei o aștepta la ușă.

– Era epuizată? întrebă el.

– Sunt sigură că nu. După părerea mea, domnișoara Pringle își dă importanță, încercând să impresioneze cu eficiența ei. Sunt sigură că și dumneavoastră adormiți uneori după o masă, deși sunteți puternic și sănătos.

El o privi cu atenție.

– Cred că își dă importanță. E o femeie foarte severă, dar are grijă de soția mea.

Prea bine chiar, își spuse tânăra, dar rămase tăcută.

– Tim și Cynthia sunt aici, îi spuse el, iar tânărul Hollins tocmai a ajuns. Se întrebau dacă n-ai vrea să fii al patrulea jucător la tenis.

– Unde este Mark?

– A plecat la Manchester. O să rămâi la partida de tenis?

– Nu mi-ar strica una, dar nu trebuie să întârzii. Le-ați spus despre… legătura noastră de rudenie?

– Da, în urmă cu zece minute. Nu cred că tânărul Hollins m-a crezut.

– Nu mă miră. Ne cunoaștem de mai mult de șase luni, dar numele dumneavoastră n-a fost menționat până în ziua primei mele vizite.

Cei doi frați păreau să accepte cu ușurință noutatea.

– Tata spunea ceva despre o vară pe undeva prin Anglia, o informă Cynthia. Desigur, adăugă ea cu răceală, ai putea fi o impostoare. Presupun că ai dovezi?

– Cynthia! Încetează cu melodrama! interveni Tim. Nimeni nu poate să arate la fel ca bătrânul fără să fie rudă apropiată cu el.

Sora lui zâmbi ironic.

– Știu asta, Tim. Încerc doar să o fac să se simtă neliniștită. Știi foarte bine că există și copii în afara căsătoriei.

– Ar trebui să ai grijă să nu te audă unchiul, o avertiză fratele ei. Cred că citești prea multe romane gotice și melodrame victoriene.

– Ce credeți că va spune Mark când va afla despre mine?

– Va intra în pământ, râse Cynthia. În felul lui liniștit, cred că s-a îndrăgostit de tine.

Peter o privi cu suspiciune.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

– Pentru că nu știam nici eu. Are vreo importanță?

– Cred că nu… sau poate, pentru mama, comentă el cu ironie. O să fie încântată, desigur.

– Tu nu pari foarte mulțumit, Peter, deși nu înțeleg ce importanță are acest lucru.

– Tocmai asta este. N-ar trebui să aibă nici o importanță. Dar știi prea bine cum e mama, deși n-ar trebui să o critic.

Desigur, Catherine bănuia ce fel de femeie este mama lui. Dădu din cap, amintindu-și privirea dezaprobatoare cu care o primise. Doamna Hollins dăduse de înțeles că nu era prea încântată de alegerea fiului ei. Cu toate acestea, păruse să creadă că văduva unui preot

merită atenția văduvei unui medic, când hotărâse să-i facă o vizită lui Rene, probabil la cererea fiului ei.

– O să lași atitudinea ei să ne strice prietenia, Peter?

– Nu, desigur! N-o să-i permit mamei să-mi aleagă prietenii.

Catherine făcea acum vizite frecvente bunicilor ei, iar Rene părea încântată. Pe lângă timpul pe care îl petrecea împreună cu bunica ei, mai erau și partidele de tenis, în care Peter era invitat deseori. În consecință, el și Catherine se vedeau foarte rar singuri. De fapt, nu se mai vedeau decât la Creston Hall.

Nu putea să le aibă pe toate, se certa Catherine singură, dar în acele rare ocazii în care Peter venea să o ia, starea ei de spirit să îmbunătățea imediat.

– Bună ziua, doamnă Maitland! o saluta el pe Rene. Cum mai merge?

– Splendid, mulțumesc, răspundea femeia, în timp ce Peter își punea brațul în jurul umerilor fiicei ei vitrege.

În aceste ocazii, Catherine își spunea cu încredere că relația lor nu se schimbase, doar obiceiurile.

Acceptase o invitație acasă la Peter, dar displăcându-i profund reacția doamnei Hollins, acum foarte drăgăstoasă, evitase să mai repete vizita. Era conștientă de neplăcerea crescândă a lui Peter față de schimbarea de atitudine a mamei lui și știa că, dacă nu o iubește cu adevărat, acest lucru o să-i îndepărteze.

Bătrânul domn Arnold fusese încântat când Catherine hotărâse în cele din urmă să-i spună "bunicule". Tânăra își dăduse seama că era imposibil să evite acest lucru. În plus, el se străduia să nu o contrazică de câte ori se referea la Rene ca la mama ei. Când ajunse la concluzia că se cunoșteau destul de bine, abordă și problema asistentei.

– Bunicule, de ce ții atât de mult la părerea doamnei Pringle? Nu numai că nu o contrazici, dar uneori am impresia că te temi de ea.

El o privi surprins:

– Să-mi fie frică de acel zbir?

– Poți să spui ce vrei, dar chiar îi dai voie să-ți spună ce să faci.

– Niciodată! explodă el, contrazicând-o cu violență, cu toate că îi evita privirea.

– Ba da, o faci! Dacă biata mea bunică pune la îndoială un lucru, aleargă imediat la tine și insistă să-i impui să facă altfel. Buni este soția ta, nu acel zbir, așa cum îi spui.

– N-ar trebui să asculți bârfele.

– N-o fac, bunicule. Am fost de față și știu că e adevărat. Mi-ar plăcea să știu motivul acestui comportament ciudat.

– Ei bine… ezită el, privind-o în față, apoi evitându-i privirea. Îmi este teamă că, dacă nu o tratăm bine, ne va părăsi. Nimeni n-a mai rămas atât de mult ca ea.

– Sunt sigură că din cauza ta au plecat celelalte, clătină din cap tânăra. Dacă le-ai fi tratat măcar pe jumătate la fel de bine cum o tratezi pe Pringle, sunt sigură că n-am fi avut această discuție. Mă miră că poți să accepți o astfel de femeie.

– E prea târziu să mai vorbim despre acest lucru, declară el. Soția mea trebuie să aibă o asistentă, sau cel puțin o însoțitoare.

– Dar nu trebuie să te dai peste cap să o păstrezi. Un tratament obișnuit ar fi suficient.

– Nu cu aceasta… și m-am săturat de schimbări. I-am spus "Pringle" în prima zi și m-a amenințat că pleacă.

– Firește, aș fi făcut la fel. Te-a mai amenințat de atunci?

– De multe ori, când a crezut că nu va ieși cum vrea ea.

– Data viitoare când o face, spune-i că n-are decât, îl sfătui ea.

Bătrânul râse:

– Aș face-o, dacă ai veni în locul ei. Nu, nu! Nu asta voiam să spun, Catherine. Numai vino să stai aici! Poate ți se pare greu de crezut, dar m-am atașat din nou foarte mult de tine și nimic nu i-ar face mai multă plăcere soției mele.

Ea clătină din cap.

– Nu pot, bunicule. Știi foarte bine.

– Ne-ar fi de mare ajutor cineva ca tine. Ai putea să o ții sub control pe Pringle. Nu vrei să te gândești la acest lucru, Catherine? Te rog.

Vocea lui era rugătoare, iar tânăra își aminti avertismentul mamei ei vitrege.

– Te-am numit moștenitoarea mea în testament și nu l-am schimbat vreodată.

– Acum încerci să mă mituiești! îl acuză ea.

– Nu era intenția mea, te asigur, clătină el din cap cu tristețe. Am adăugat această informație invitației deja făcute.

– Văd. Îmi pare rău, bunicule, dar nu pot accepta invitația și în mod sigur nu vreau banii tăi.

– Îmi promiți că te vei gândi la acest lucru?

– Nu! Îmi pare rău, dar nu pot; nu vreau să o părăsesc pe mama. Are mai multă nevoie de mine decât tu și bunica. Oricum, nu cred că te porți inteligent.

Expresia rugătoare a bărbatului se transformă într-una agresivă.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești astfel! se răsti el.

– Nu te enerva, îl liniști ea. Nu vreau decât ca bunica să se simtă mai bine. Aceasta ar trebui să fie și grija ta, dacă îți pasă cu adevărat. Cum ți-ar plăcea să fii repezită de Pringle în fiecare zi și în fiecare noapte? Oh, uitasem. Face la fel și cu tine.

Fata avea dreptate, își spuse bătrânul, privind-o cu atenție. Da, era adevărat că-i plătea un salariu foarte generos asistentei, dar numai pentru că-i era teamă să nu plece. Nu era nici măcar calificată, decât ca asistentă pentru persoanele cu probleme psihice, dar nu conta, din moment ce-și făcea treaba bine. Probabil că nepoata lui avea dreptate, iar asistenta nu va renunța atât de ușor la o slujbă bine plătită, știind că era imposibil să găsească una la fel de bună. Poate că va face așa cum îl sfătuia, dar cum ar fi mai bine să facă?

Catherine se felicită în sinea ei. Ce schimbare, de la un dragon care scuipă flăcări, la o persoană rezonabilă care are nevoie de un sfat.

– De exemplu, data viitoare când îți cere să o certi pe buni pentru un lucru, cred că ar fi mai bine să-i spui că e treaba ei. La urma urmei, nu pentru asta e plătită?

El dădu din cap aprobator.

– Pare o idee bună.

– Dar, bunicule, îl avertiză ea, fii sigură că nu se răzbună pe pacient. Rămâi în apropiere și asigură-te de acest lucru, indiferent de ce se întâmplă. Sunt sigură că buni nu este nerezonabilă, dacă nu este deranjată. N-ai tolera un asemenea tratament, ea de ce ar face-o?

Rene fu nemulțumită când auzi despre acest sfat.

– Și dacă așteaptă să se răzbune pe bunica ta când el nu este în preajmă? Oamenii de acest fel pot fi foarte răzbunători. Biata femeie, poate fi prea speriată să se plângă.

Catherine își mușcă buzele.

– Ce altceva puteam face, mamă? Crezi că ar trebui să i se permită lui Pringle să se poarte așa? Nici măcar nu are o adevărată slujbă de asistentă medicală. E doar o însoțitoare, dar se poartă ca un paznic de închisoare.

– Nu-mi place. Nu aveam nici o idee că bătrânul se poate purta atât de prostește. A fost mereu un dur. Cred că doamna Arnold ar fi mai bine îngrijită de una dintre fetele din zonă.

– Este pacienta lui Stephen, deși nu o vizitează prea des. Nu poți să-i vorbești despre acest lucru?

Stephen trecu pentru o vizită scurtă a doua zi, în drum spre vizitele la domiciliu. Fu uimit de ceea ce i se povesti. În afară de cazurile în care doamna Arnold era bolnavă, nu ajungea mai des de o dată pe lună la ei.

– Domnișoara Pringle mi s-a părut mereu foarte înțelegătoare, chiar dacă lipsită de orice urmă de umor, iar bătrâna doamnă părea destul de mulțumită.

– Nu-mi imaginez aceste lucruri, Stephen! protestă Catherine.

– Sunt sigură că nu, dar poate exagerezi.

– Mulțumesc!

Catherine îl privi indignată. Ca de obicei, o trata ca pe un copil.

Stephen oftă.

– Catherine, îmi pare rău dacă te-am deranjat, dar mi s-a părut cam melodramatic ceea ce ai spus.

– Presupun că așa sună, fu ea de acord în cele din urmă, și e mai melodramatic dacă știi că singura ei calificare este îngrijirea bolnavilor psihic.

– Înțeleg. Aceasta explică puțin lucrurile, comentă el. Pentru ea, pacienții nu sunt responsabili de propriile acțiuni. Cred că este acolo de cel puțin cinci ani. Mi se pare ciudat că bătrânul știa despre acest lucru. O să fac o vizită acolo mâine dimineață și o să fiu mai atent decât până acum. O să stau de vorbă cu domnul Arnold.

După plecarea lui Stephen, Catherine îi povesti mamei ei vitrege despre rugămintea bunicului ei de a se muta cu ei, precum și răspunsul dat.

– E foarte drăguț din partea ta, draga mea. Dacă te-ai fi dus acolo, ai fi alungat-o pe domnișoara Pringle. Eu așa aș fi făcut.

– Dar asistentele medicale personale sunt atât de greu de găsit, mamă.

– Are într-adevăr nevoie de una? Biata doamnă Arnold! M-am atașat foarte tare de ea când am îngrijit-o, dar nu cred că este foarte isteață sau că se poate descurca singură.

– Are o voce foarte frumoasă, își aminti Catherine, dar spune că Pringle nu o lasă să cânte. Pretinde că îi face rău.

– Hm, ce femeie! Cu cât aud mai multe despre ea, cu atât o plac mai puțin. Doamna Arnold avea o voce minunată! Asta cu ani în urmă… Studiase muzica și vocea ei era lucrată. Ar fi putut avea o carieră muzicală, dar părinții ei nu cred că i-au dat voie. Oricum, s-a căsătorit.

Catherine primi un telefon a doua zi dimineață de la bunicul ei. Părea la fel de încântat ca un școlar.

– Catherine, am făcut cum mi-ai spus și a mers!

– A amenințat că pleacă?

– Desigur! Dar aproape i-au ieșit ochii din orbite când i-am adus aminte că slujba ei e să aibă grijă de soția mea și că ori o duce la bun sfârșit, ori pleacă.

– Și nu o deranjează pe buni?

– M-am asigurat că nu o face. Am fost un prost să-i dau voie să ne domine.

– Bunicule, de când nu ți-a mai cântat buni? Cred că obișnuia să o facă foarte des.

– De câțiva ani. Zilele astea, pare că nu mai vrea să o facă. În fiecare seară îmi cânta. Nu piese dificile, ca să nu se obosească.

Când Catherine îi spuse motivul pentru care bunica ei nu mai cânta, el aproape explodă.

– De ce nu mi-a spus? Nu m-am gândit niciodată că zbirul se poartă așa cu ea. Mă gândesc serios să o trimit să-și facă bagajele, declară domnul Arnold.

– Dă-i o șansă, acum că știe cum stau lucrurile. Ești mai vinovat decât ea, sper că știi.

– Nu e adevărat! se răsti el cu violență.

– Bunicule, calmează-te, îl sfătui ea, ori vei avea un atac de apoplexie. Cred că bunica e la fel de speriată de tine, cât este de speriată de Pringle. Până nu îți schimbi atitudinea, nu se vor schimba prea multe.

– Hm, mormăi el. Voi, tinerii, aveți impresia că știți atât de multe…

Tânăra ignoră acest atac.

– De ce nu îl întrebi pe doctor despre starea bunicii, dacă îi este sau nu permis să cânte? Cred că este cea mai mare plăcere a ei, dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt când spun că nu-i va face rău.

Fusese o mare surpriză pentru Catherine să descopere că bunica ei fusese o muziciană. Toată copilăria, își dorise să poată cânta. La școală visa mereu că se află pe o scenă, iar toată lumea ascultă cu uimire vocea ei fermecătoare. Desigur, nu avea nici o legătură cu realitatea, pentru că avea o voce îngrozitoare. Nici măcar la un instrument nu putea cânta. Ce păcat că nu moștenise talentele bunicii ei!

***

Schimbarea din starea doamnei Arnold fu vizibilă imediat. Părea mai veselă decât fusese de ani buni, iar Stephen observă că și starea ei fizică se îmbunătățise.

– Îmi aduc aminte că tatăl meu vorbea despre vocea dumnevoastră minunată, doamnă Arnold, îi spuse el cu tact. Sper că vă voi asculta cântând la un moment dat.

– V-ar plăcea? Vorbiți serios? Ador să cânt, zâmbi timid femeia, apoi aruncă o privire spre domnișoara Pringle care stătea lângă ușă și, adunându-și curajul, întrebă: nu credeți că-mi va face rău?

– Sunt sigură că nu, dacă sunteți rezonabilă. Totuși, nu v-aș sfătui să dați un concert de caritate.

Bătrâna doamnă râse melodios:

– Nici nu intenționam. Uneori, cred că John s-a îndrăgostit de mine din cauza vocii mele; nu am alte performanțe. Înainte de căsătoria noastră, s-a întâmplat ceva care l-a întristat foarte tare. În fiecare seară obișnuiam să cânt pentru el și spunea că îi calmez toate tristețile, mărturisi ea cu voce joasă, spre nemulțumirea domnișoarei Pringle, care părea să nu audă foarte bine. Tatăl dumneavoastră v-a spus că obișnuiam să cânt toate solourile în biserică?

Stephen dădu din cap aprobator.

– Îmi aduc aminte că v-am auzit. Eram școlar și pare atât de mult de atunci, încât am uitat. Dar de ce ați încetat să mai cântați în public? o întrebă el pe un ton scăzut.

– S-a întâmplat ceva îngrozitor și am fost bolnavă multă vreme. Mă străduiesc să uit, dar n-am mai vrut să merg de atunci în locuri aglomerate, cu excepția bisericii.

– Cred că ar fi bine pentru dumneavoastră să reîncepeți să cântați, cel puțin acasă, declară el, ridicând vocea și observând amuzat că asistenta se relaxă vizibil. Sunt sigur că sora ar fi încântată să vă audă.

– Mi-e teamă că încep să surzesc, doctore, dar nu știu despre ce vorbiți.

– Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că aveți probleme să auziți ce spunem.

– V-am auzit spunându-i doamnei Arnold că poate să cânte, dar altceva n-am înțeles.

– Îmi spunea doar cât de mult îi place muzica…Nu v-ar plăcea să o auziți cântând, soră?

– Presupun că da, doctore, deși nu prea am ureche muzicală.

***

– Cum este tânărul acela al tău? o întrebă bunicul ei pe Catherine în timpul unei plimbări prin grădină.

– Tânărul meu? se încruntă ea.

– Nu te preface neștiutoare. Știi că vorbesc despre Peter Hollins.

– Oh, Peter! Este în regulă. Avem o părere bună despre el, eu și mama. Dar de ce îmi ceri o declarație despre el?

– Nu-ți cer o declarație despre el, dar am observat că îi acordă aceeași atenție și Cynthiei.

Catherine zâmbi.

– Mi se pare firesc, din moment ce a crescut practic aici și vine foarte des în vizită. Dacă îți aduci aminte, eu locuiesc în valea următoare.

Bărbatul o privi speculativ.

– Ești îndrăgostită de el?

Luată prin surprindere, tânăra răspunse cu precauțiune:

– Nu cred. De ce mă întrebi?

– Doar pentru că mă interesează ce se întâmplă cu tine. Îmi placi, Catherine. Arăți bine și ești utilă. Mi-ar plăcea să vii să locuiești aici– da, știu că ai răspuns deja la această invitație, așa că nu te mai obosi să refuzi din nou, copila mea, chicoti el. Ai făcut minuni pentru soția mea. Petrece fiecare zi frumoasă afară și merge foarte mult, în comparație cu anii trecuți.

– Nu era invalidă și nu văd de ce n-ar face-o.

– Acum știu acest lucru, dar când spunea mereu că nu vrea să se plimbe, credeam că spune adevărul. La fel și în ce privește cântatul. Presupun că e efectul minții asupra materiei. Mai precis, al minții lui Pringle.

– Nu te poți plânge de atitudinea ei acum, bunicule. Sper că n-ai căzut în extrema opusă, începând să o terorizezi.

– N-aș îndrăzni, nu cu tine în preajmă, gata să aperi drepturile tuturor.

– Ce te-a făcut să mă întrebi despre Peter? întrebă Catherine, încercând să-și dea seama la ce se gândise.

În ciuda hotărârii ei, îl plăcea destul de mult zilele astea, dar nu știa niciodată cum va reacționa la anumite întrebări.

El ridică din umeri.

– Doar pentru că e mereu aici… sau pare să fie. E arătos, nu că ar avea vreo importanță, și știe să se facă util. Se pricepe foarte bine la bani. Mark spune că l-a ajutat de câteva ori cu sfaturile lui.

Desigur, un astfel de lucru putea să-l facă pe Peter foarte plăcut pentru bunicul ei. Probabil din același motiv o plăcea și pe ea, pentru că era utilă.

– Ce părere ai despre organizarea unui dans săptămâna viitoare, pentru ziua ta? întrebă el brusc.

Catherine îl privi uimită. Uitase că urma să-și sărbătorească ziua de naștere. Desigur, acesta fusese motivul pentru care o invitase să facă această plimbare împreună.

– Vrei să organizezi un dans aici, bunicule?

– Dar unde? Căsuța aceea în care stați nu cred că e potrivită.

– Nu… nu știu. Cred că mamei i-ar plăcea să ieșim undeva împreună.

– Puteți să ieșiți la prânz, apoi să o duci acasă pentru somnul de după-amiază.

– În timp ce vin aici? Oh, nu! Ziua mea de naștere înseamnă mult pentru mama. Nu e ca și cum nu aș fi acasă.

– Nu fi ridicolă, copilă! N-am uitat nici o clipă ce simți pentru ea, replică el. Intenționez să o invit, desigur, iar Mark se poate duce să o ia cu mașina, pentru seara dansantă.

Catherine își privi bunicul, fără să-și creadă urechilor.

– Da, nu te mint, mormăi el, deși soția mea a venit cu ideea. I-a plăcut mereu Rene Cartland.

Tânăra aflase deja acest lucru de la bunica ei. Soțul ei era cel care nu fusese de acord cu căsătoria ginerului lui. Catherine era în continuare iritată de faptul că bătrânul se referea la doamna Arnold spunând mereu "soția mea", în loc de "bunica ta", dar nu voia să îi atragă din nou atenția.

– E foarte frumos din partea ta că ai propus o astfel de sărbătorire, spuse ea în cele din urmă.

– Foarte bine! În acest caz, menajera poate lua legătura cu furnizorii. Sper că o vei ajuta. A trecut mult de când n-am mai organizat o petrecere aici.

Tânăra începu să râdă. Bărbatul părea să considere foarte multe lucruri deja rezolvate. De fapt, nici măcar nu acceptase.

– Ce te amuză? o întrebă el, zâmbind indulgent.

– Felul în care mergi drept la țintă. Desigur, bunicule, nu pot vorbi în numele mamei.

– Crezi că va refuza să vină? Dacă pot îngropa securea războiului, sunt sigur că o poate face și ea. La acest gen de lucruri te aștepți de la soția unui preot, declară el cu agresivitate.

– Nu văd de ce ar face-o. N-a fost ea agresorul, dacă ne gândim, începu ea, apoi își dădu seama că reacționa la fel ca el, ceea ce nu era deloc bine. Nu voiam să spun asta, chiar dacă se poate gândi și la acest lucru. Voiam doar să spun că nu se simte foarte bine și că nu știu dacă poate face vizite.

– Se poate rezolva și acest lucru. O să-l invităm și pe doctor.

– Poate nu va fi liber, obiectă Catherine.

– Asta-i bună! Vezi obstacole peste obstacole. Are destul timp să facă aranjamente de azi până săptămâna viitoare.

Capitolul 4

Salonul cel mare de la Creston Hall era folosit foarte rar, dar acum ușile mari care făceau legătura cu holul erau deschise, pentru a primi invitații la ziua Catherinei. Spațiul era suficient pentru zece, unsprezece cupluri. Formația care fusese invitată să cânte fu considerată acceptabilă până și de către cei mai în vârstă, care se mulțumeau să stea și să privească. Rene făcea parte dintre aceștia, după ce acceptase invitația cu greu.

Primirea doamnei Arnold fusese atât de prietenoasă, încât fosta asistentă medicală se relaxase repede și, după primul fel de mâncare, descoperise că era încântată să-l vadă până și pe vechiul ei inamic, domnul Arnold. Doamna Arnold rămase toată seara lângă Rene, iar soțul ei ascultă tot ce avea de spus fără nerăbdarea pe care și-o amintea aceasta. Nici măcar o singură dată nu îl văzu contrazicându-și soția.

Chiar și așa, Rene nu avea totală încredere în el. Poate că îi păsa cu adevărat de soția lui, cum o asigurase Catherine că stau lucrurile, dar totala schimbare de atitudine față de ea era atât de bruscă, încât îi venea greu să o creadă. După optsprezece ani cât fusese soția unui preot, era sigură că bătrânul o vedea în continuare doar ca o fiică de fermier. Nu că i-ar fi păsat de ce avea el de spus. Singura ei preocupare era fericirea Catherinei.

– Catherine și doctorul dansează foarte bine împreună, observă doamna Arnold, ai cărei ochi o părăseau rareori pe nepoata ei. Sunt prieteni buni?

– Pe ansamblu, cred că da, răspunse Rene.

– Nu ți-ar plăcea să-i vezi căsătoriți? Fac un cuplu ideal.

– Stephen și Kate? exclamă femeia, privindu-și însoțitoarea cu uimire. Oh, nu! El e prea mare pentru ea.

– Prostii! Diferența dintre ei nu e mai mare decât cea dintre tine și Andrew, îi aminti bătrâna doamnă. Căsătoria voastră a fost una fericită, nu-i așa?

– Într-adevăr, dădu din cap Rene, zâmbind cu melancolie. Nici o căsătorie n-a fost mai fericită ca a noastră. Dar nu e vorba numai despre vârstă. Nu cred că sunt potriviți unul pentru altul, chiar dacă ar fi îndrăgostiți. Nu s-au certat încă niciodată, dar au fost destul de des pe punctul să o facă.

Bătrâna doamnă părea dezamăgită.

– Ce păcat! Dar nu are un iubit?

– Văd că doriți neapărat să-i găsiți un soț, dar nu vă pot încuraja în această direcție, deși e foarte prietenoasă cu Peter Hollins de câteva luni.

– Așadar, acesta este motivul pentru care nu vrea să spună nimic, de câte ori o întreb, dădu din cap doamna Arnold. Dar nu cred că au dansat măcar o dată împreună.

– Am observat și eu. Se pare că tânăra Cynthia se bucură de întreaga lui atenție.

– Nu e foarte frumos din partea lui, Rene! Mai ales dacă au fost prieteni buni. Și tocmai la ziua ei! Ar trebui să-și dea seama că o rănește!

– Catherine n-ar suporta niciodată să arate că e rănită, doamnă Arnold.

– Nu. E la fel de independentă ca bunicul ei, și nu e singura asemănare dintre ei. Detest la fel de mult ca și tine să o știu rănită, dar

aceste persoane care-și ascund adevăratele sentimente suferă de obicei mai mult decât cei care se exteriorizează.

– Unii doar se prefac, nu se exteriorizează cu adevărat.

– Posibil. Nu crezi că nepoata mea seamănă foarte mult cu mama ei?

– Îmi este teamă că n-am cunoscut-o pe mama ei, doamnă Arnold. Cred că a murit cu doi ani înainte de venirea mea aici, ca să am grijă de dumneavoastră.

Bătrâna doamnă o privi cu neîncredere.

– Te înșeli, Rene. A murit după venirea ta. Îmi aduc aminte că aveai grijă de ea. Dacă te gândești un pic, o să-ți aduci aminte.

Rene clătină din cap, dar refuză să o contrazică. Își aminti că doamna Arnold mai avea astfel de confuzii și amintiri false, dar că nu o contrazicea niciodată.

– Îmi pare rău, își ceru ea scuze. Nu e uimitor ce feste îți joacă memoria?

Probabil că nepoata ei ar zâmbi aflând de aceste confuzii, dar ar înțelege.

– Desigur, ai fost foarte bolnavă. Catherine mi-a spus. Ai fi surprinsă să afli ce neatentă pot să fiu și eu, spuse doamna Arnold pe un ton consolator. Poți să uiți lucrurile neplăcute pe care ți-ai dori să nu ți le mai amintești vreodată? Eu pot, chiar dacă uneori îmi mai aduc aminte. Dar, pe ansamblu, prefer să uit.

– Aveți o memorie foarte ascultătoare, în acest caz, răspunse Rene privind-o lung pe însoțitoarea ei și întrebându-se ce anume prefera să nu-și amintească.

– Tu nu faci asta, draga mea? sosi întrebarea pe un ton blând.

– Uneori îmi doresc să o pot face, doamnă Arnold. Cu mici excepții, memoria mea lucrează pe dos. Lucrurile pe care aș prefera să le uit îmi vin mereu în minte, în timp ce acele pe care le-aș prefera, le uit.

Bătrâna doamnă dădu din cap.

– Eram la fel ca tine, dar e mult mai bine cum sunt acum. Presupun că-ți amintești cu claritate cuvintele urâte pe care ți le-a spus John, nu?

Renee făcu un semn aprobator.

– N-ar trebui, draga mea. Nu gândește aceste lucruri cu adevărat. De aceea, numai rareori mă supăr când îmi spune lucruri mai puțin plăcute. El mi-a spus să uit acele lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

– Mă surprindeți, constată fosta asistentă.

– Da. N-ai fi crezut că poate fi atât de bun. A fost un soț minunat.

– Mă bucur.

E foarte convenabil să uiți lucrurile neplăcute, își spuse Rene, întrebându-se ce anume îi ceruse domnul Arnold soției lui să uite. Probabil ceva neplăcut despre el. Dar de ce femeia își imagina că o cunoștea pe prima soție a lui Andrew? Probabil confuzia era de vină. Oricum, e mai bine să nu o contrazică decât să se certe cu ea.

Catherine și Mark dansaseră împreună, iar când se îndreptară spre doamna Arnold și Rene, apăru și Stephen. Vorbise cu domnul Arnold.

– Cred că e timpul să mergi acasă, o sfătui el pe Rene cu un zâmbet. Altfel, vei fi foarte obosită.

– Tu cum te simți, buni?

Ochii doamnei Arnold străluceau de fericire. Arăta veselă și mult mai tânără, iar picioarele ei mici se mișcau în ritmul muzicii. Nu ar trebui deranjată, își spuse Catherine.

– Mă simt minunat, răspunse bătrâna doamnă. Nu-mi mai aduc aminte altă ocazie când să mă fi simțit la fel de bine. Ador să-i privesc pe cei tineri dansând, dar cea mai mare fericire este să o văd din nou pe Rene. Chiar ești obosită? o întrebă ea pe fosta asistentă. Ochii tăi sunt strălucitori și veseli, nu pot să-mi dau seama.

– Nu sunt prea obosită, Stephen, clătină Rene din cap, și nu mi-ar plăcea să-ți stric distracția, ție sau unuia dintre tineri.

– Vino în salonul meu, draga mea, o invită doamna Arnold. Astfel ne vom relaxa și odihni, ceea ce-i va satisface și pe Catherine și pe doctor.

Mark se întoarse la dans, iar Catherine, foarte frumoasă în rochia albastră, lungă până în podea, le însoți împreună cu Stephen. Domnișoara Pringle, care refuzase invitația la dans, ieșise la plimbare în această seară, dar se întoarse tocmai în clipa în care cei doi tineri voiau să părăsească salonul doamnei Arnold.

Când se făcură prezentările, Rene o privi cu atenție.

– Nu ne-am mai întâlnit vreodată? întrebă ea.

Figura pătrată a domnișoarei Pringle își pierdu urma de zâmbet, devenind inexpresivă.

– Nu cred, doamnă Maitland. Sunt sigură că mi-aș fi adus aminte…

– Poate că mă înșel, răspunse Rene, zâmbind. Dacă ne-am fi întâlnit, ar fi fost foarte demult și ne-am fi schimbat amândouă. Acum, că expresia dumnevoastră s-a schimbat, senzația de familiaritate a dispărut.

Asistenta ridică din umeri cu indiferență, apoi se întoarse spre doamna Arnold.

– Ați dori să vă ajut să vă urcați în pat?

– Nu, draga mea, mulțumesc. Mă simt bine. Doctorul a spus că nu vom păți nimic, eu și doamna Maitland, dacă ne relaxăm puțin. Nu te reținem.

Chiar dacă asistenta își schimbase atitudinea, bătrâna încă se temea puțin de ea.

Domnișoara Pringle aruncă o privire spre Stephen, care zâmbi aprobator.

– În acest caz, voi spune noapte bună tuturor, declară femeia, apoi se retrase.

– Ai mai întâlnit-o vreodată? o întrebă bătrâna doamnă pe Rene.

– Nu cred. A fost doar o impresie de moment.

– O stafie neidentificată, propuse Catherine, apoi se îndreptă împreună cu Stephen spre ușă.

Cynthia și Peter îi întâlniră în cadrul ușii de la salon.

– Îmi acorzi acest dans? întrebă Peter. Păreai foarte ocupată toată seara, sau cel puțin de fiecare dată când priveam în direcția ta.

– Oh! se prefăcu tânăra surprinsă. Credeam că am dansat cu toți bărbații invitați. Îmi pare rău, Peter, dacă te simți neglijat. Nu te-am văzut nici eu fără parteneră.

– Îmi este teamă că domnișoara Maitland mi-a promis acest dans, spuse Stephen pe un ton formal, dar desigur, Catherine, dacă vrei să dansezi cu Peter, poate domnișoara Arnold îmi va face onoarea să-mi acorde acest dans.

Catherine își reținu cu greu replica. Ar fi vrut să spună că Stephen se înșală. Dar presupuse că voia să fie politicos, pentru a o face să se simtă mai bine în fața evidentei lipse de preocupare a lui Peter. Poate chiar îi părea rău pentru ea… La acest gând, dinții i se încleștară de supărare. Nu era un copil și putea foarte bine să aibă grijă de ea, își spuse tânăra în gând, acceptând invitația lui Peter. Expresia din ochii ei mijiți le spunea celor doi bărbați ce gândea.

– Figura ta este foarte expresivă, Catherine, o tachină Peter în timpul dansului, cu ușurința unui prieten apropiat. Îmi dau seama că nu i-ai promis acest dans doctorului.

Ea clătină din cap, nedorind să-l trădeze pe Stephen, dar simțindu-se euforică în îmbrățișarea lui Peter.

– Poate am uitat… Tocmai le-am condus pe mama și pe bunica la etaj, să se odihnească.

El fredona melodia împreună cu formația, iar privirea Catherinei se odihni aproape mângâietor pe figura lui bronzată. Când ochii lui cenușii coborâră spre ea, zâmbetul din ei era rece, impersonal. Oare unde era afecțiunea pe care obișnuia să i-o arate? se întrebă ea. Până de curând, zâmbetul lui îi spunea că este specială.

– N-ar trebui să permiți oricărui bărbat să te trateze de sus, Catherine. Meriți mai mult decât atât.

Tânăra aproape se împiedică, dându-și seama că-i vorbea ca un frate.

– Despre ce vorbești? întrebă ea.

– Despre obiceiurile unor bărbați, inclusiv al însoțitorului tău din această seară, răspunse el, aruncând o privire neliniștită prin sală, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Restul dansului rămaseră tăcuți, iar Catherine era conștientă că privirile lui găsiseră ce căutau. Mai precis, o găsiseră pe Cynthia, care dansa cu Stephen. După terminarea dansului, el spuse un "mulțumesc" politicos, îndreptându-se imediat spre fosta lui parteneră de dans.

Oare era într-adevăr îndrăgostit de tânăra ei verișoară? se întrebă Catherine, nemulțumită. Sau era vorba despre o pasiune trecătoare? Știa deja răspunsul, dar refuza să-l accepte. Cu inima grea, se îndreptă spre fotoliul bunicului ei, dar, dacă ar fi judecat-o după zâmbetul strălucitor, nimeni nu și-ar fi dat seama cum se simte.

– Nu ai partener? întrebă bărbatul, ridicându-se să o primească.

– Îmi doresc să stau o clipă jos, răspunse ea. Am observat acest scaun liber. Pot să stau jos aici cu tine, în timpul acestui dans, bunicule?

El îi luă mâna cu afecțiune.

– E drăguț din partea ta că nu m-ai uitat.

– Am observat că ai dansat cu o femeie în fustă scurtă, râse Catherine.

– Sunt ca un pește pe uscat, ca să fiu sincer. Fusta scurtă aproape m-a dat gata, mărturisi el. Tu cum te simți?

– Mă simt minunat, bunicule, declară ea cu fermitate. A fost o sărbătorire foarte plăcută.

– Ce păcat că nu ai fost aici pentru sărbătorirea a douăzeci și unu de ani, mormăi el, nemulțumit.

– Nu credeam că-ți pierzi timpul cu regretele, îl tachină ea.

– Poți să-mi spui că sunt un bătrân sentimental. Nu mă mai recunosc zilele astea, adăugă el, întorcând privirea. Uite că Mark vine să te invite la dans, draga mea. N-am observat să fi dus lipsă de parteneri, comentă bătrânul.

Era sigură că aceasta era o referire la neglijența de care dăduse dovadă Peter. Luă mâna pe care i-o întinse vărul ei, trăgându-l lângă ea.

– Voiam să stau în timpul acestui dans cu bunicul, îl anunță ea. Vino să stai cu noi.

Mark făcu niște comentarii referitoare la atențiile lui Peter față de sora lui.

– Cynthia flirtează foarte mult, dar acum mi se pare destul de serioasă.

– Nu crezi că Peter e prea mare pentru ea? întrebă Catherine pe un ton lejer, conștientă de privirea atentă a bunicului ei. Nu are decât șaptesprezece ani.

– E mai bine decât dacă vârstele lor ar fi inversate, remarcă Mark, întunecându-se. Dacă ea ar avea douăzeci și șase de ani și el șaptesprezece, ar fi fost ciudat.

– Presupun că este neobișnuit, dar nu văd de ce n-ar merge, comentă Catherine. Am cunoscut o femeie de treizeci și trei de ani care s-a căsătorit cu un bărbat cu zece ani mai tânăr, iar căsnicia lor este una foarte fericită.

– Poate că ai dreptate, ridică bărbatul din umeri, apoi se scuză și se îndepărtă, oprindu-se lângă ușa deschisă și privind afară, în întuneric.

Privirile Catherinei îl urmăriră. Nu-l văzuse niciodată pe vărul ei atât de posomorât.

– Același lucru l-a făcut și Mark, îi spuse bunicul ei, pe un ton scăzut.

Tânăra se întoarse spre el.

– Vrei să spui că este căsătorit?

El dădu din cap aprobator.

– Când ai vorbit despre vârste, ai atins o rană veche. Cu aproape patru ani în urmă, când avea douăzeci și trei de ani, s-a căsătorit cu o femeie cu zece ani mai mare.

– Și n-a mers? își mușcă ea buzele. Bietul Mark! Ce s-a întâmplat?

– Era o văduvă cu trei copii, dar nu i-a spus acest lucru decât după căsătorie. Era una dintre acele blonde micuțe, cu ochi mari de copil și nu părea mai mare decât el. I-a spus adevărata ei vârstă, care probabil l-a fascinat, apoi au venit aici pentru luna de miere. Abia după ce s-a întors în Canada a aflat restul.

– Ce farsoare! Cum sunt copiii?

– Lui Mark îi părea rău de ei, spune că nu erau copii răi, dar mariajul a luat sfârșit atunci. N-a mai văzut-o de atunci, dar încă face parte din familie.

– N-au divorțat?

– El are motive întemeiate, dar este prea blând. A spus că vrea să-i ajute pe copii să termine școala. Toată lumea de aici crede că e divorțat.

– Înțeleg. Copiii ce vârste au?

– Cel mai mic are doisprezece ani, iar cel mai mare, cincisprezece.

– Ce noroc au!

– Mie îmi spui! Nimeni n-ar fi făcut așa ceva pentru ei. Probabil că ea și-a dat seama că a întâlnit un fraier. În poziția lui și la vârsta pe care o are, aș fi aflat tot ce se poate ști despre ea, înainte de căsătorie. Nu m-ar fi păcălit!

Desigur, își spuse tânăra, urmărind privirea lui alertă și hotărâtă, nimeni n-ar fi putut să-l păcălească pe bunicul ei. Cu toate acestea, i se părea ciudat cum aparențele înșală. Pe ansamblu, oamenii cu ochii închiși la culoare, ca Mark, sunt considerați mai fermi decât cei cu ochii albaștri, ca bunicul ei.

Îl părăsi pe bătrân și se îndreptă spre vărul ei. Ochii întunecați ai lui Mark fixau depărtarea, fără să vadă. Îi atinse brațul cu blândețe:

– Îmi pare rău, Mark. N-am avut nici cea mai mică idee că ești căsătorit.

– Cum ai fi putut? Nu vorbim niciodată despre acest lucru, nici măcar în familie. Dar nu vreau să vorbesc despre problemele mele, dacă nu te deranjează, declară el, îndepărtându-se din nou.

Ce nesăbuită sunt! se certă ea. N-ar fi trebuit să aduc aminte despre acest subiect.

Rămase în cadrul ușii, gândurile ei trecând de la subiectul Mark și problemele lui, la Peter și Cynthia, până când Stephen sosi să o invite la dans. Nu era decât al doilea dans împreună. Cu prima ocazie, tânăra fusese surprinsă să descopere cât de bine se descurca și cât de sigure erau mișcările lui.

– Te-am deranjat când i-am spus tânărului Hollins că mi-ai promis mie dansul următor?

– Un pic, recunoscu ea.

– Am crezut că te-a rănit și că te simțeai neglijată.

– Știu, ridică tânăra privirea spre el, aproape împiedicându-se. Observi prea multe, Stephen.

Nu fusese niciodată de acord cu amestecul în treburile ei, dar abia în această seară devenise conștientă de atenția pe care i-o acorda. Poate că Rene îi spusese cât de des se întâlnea cu Peter, sau că este posibil să simtă ceva pentru el. În orice caz, detesta amestecul lui mai mult ca oricând.

– De ce nu-mi spui să-mi văd de treaba mea, Catherine? Doar asta gândești, nu-i așa?

Culoarea urcă repede în obrajii ei palizi. Tânăra se opri în mijlocul ringului.

– Îmi pare rău că am o figură atât de sugestivă, Stephen, dar este adevărat. Acum o să spui că sunt foarte nepoliticoasă.

Catherine se îndreptă spre terasă, iar el o urmă, prinzându-i cotul.

– Catherine, reacțiile tale sunt firești. Din prima clipă în care te-am zărit, mi-am dat seama cât de mult ții la propria independență. Chiar te gândești la mine ca la o persoană care se amestecă în treburile altora?

– Cam așa, dar nu ți-aș fi spus-o niciodată.

– Mă întreb dacă noi doi putem sta împreună mai mult de câteva secunde, fără ca să-ți dau motiv să te enervezi, reflectă el, vizibil amuzat.

– Ar trebui să știi, replică ea. În felul tău, ești la fel de independent ca și mine, și nu cred c-ai râde dacă m-aș amesteca în problemele tale.

Stephen continuă să pară amuzat, în timp ce păși lângă ea pe terasa părăsită.

– Cine se aseamănă, se adună, remarcă el.

– N-ar trebui să stea prea mult împreună, oricum. De preferat ar fi să fie ținuți cu forța la distanță, se amuză și Catherine.

La sfârșitul terasei, păși pe aleea care înconjura casa, ajungând brusc la unul dintre colțuri. Sub o fereastră, vizibil profilați în lumina care venea din interior, Peter și Cynthia se sărutau cu pasiune, fără să le pese de restul lumii.

Stephen prinse brațul Catherinei și o trase repede spre terasă. Încremenită, tânăra rămase tăcută, bucurându-se că bărbatul de lângă ea nu făcea nici un comentariu. Nu trebuia să-l lase pe Stephen să ghicească de fapt cât era de zdruncinată de scena pe care tocmai o văzuse. Nu voia consolarea nimănui, cu atât mai puțin a lui.

Începu să vorbească repede, conștientă că lucrurile pe care le spunea erau incoerente, că vocea ei era mult mai ascuțită și mai ridicată ca de obicei. Era sigură că nu se poate întoarce în sala de dans, de teamă că va începe să plângă.

– Nu sunt minunate aceste stele? Par atât de vii, cu toate acestea oamenii de știință fac tot ce pot să ne convingă că nu sunt decât materie moartă.

– Oricum, nu pot altera punctul de vedere pe care îl avem asupra lor. O să fie mereu oameni care privesc uimiți la strălucirea lor, în nopți ca aceasta.

– Așa crezi? Mie mi se pare că vor să distrugă frumusețea din orice lucru.

Catherinei nu-i păsa ce părere avea Stephen despre stele, iar propria voce îi suna strident în urechi. Din cauza nervozității, începu să meargă mai repede, până când ajunseră la celălalt capăt al terasei.

– Nu așa de repede, draga mea prietenă, o opri bărbatul, prinzând-o de braț, altfel o să ajungem foarte repede de cealaltă parte a casei. Acei doi tineri probabil sunt în continuare acolo– timpul stă pe loc pentru cei îndrăgostiți.

– În acest caz, să ne întoarcem în casă, propuse Catherine, respirând adânc și ridicând bărbia, incoștientă că lumina de la fereastra din apropiere făcea vizibilă nefericirea din ochii ei. E timpul să o ducem pe mama acasă.

– Mai întâi calmează-te, o sfătui doctorul, dacă nu vrei ca bunicul tău să-și dea seama că este ceva în neregulă. Te urmărește ca un vultur.

– La fel și tu, replică ea plină de resentimente.

– Dar Catherine, copila mea, ar fi trebuit să vezi acest lucru, chiar dacă nu locuiești aici. N-aveai nici o idee despre relația lor?

Tânăra rămase tăcută o vreme.

– Desigur, aveam, recunoscu ea în cele din urmă, dar am închis ochii și am refuzat să cred că e adevărat. El… părea să țină cu adevărat la mine.

– Așadar, ai crezut că ești îndrăgostită de el, comentă el cu blândețe. Biata Catherine! Dacă sentimentele lui Peter pentru tine ar fi avut profunzime, nu s-ar fi îndrăgostit atât de repede de Cynthia. Cred că sunt într-adevăr foarte legați.

– Și eu cred, dădu ea din cap, ridicând bărbia cu mândrie. Dar nu am nevoie de mila ta, Stephen. Nu-mi place să mi se spună "biata

Catherine". "Proasta Catherine" s-ar potrivi mult mai bine. E ceea ce merit, pentru că am acceptat să-mi îngrop capul în nisip.

***

Rene dormi până târziu a doua zi, dar părea încă obosită în clipa în care fiica ei vitregă intră în cameră, aducând tava cu micul dejun.

– De ce nu stai în pat până la prânz? propuse Catherine. Ai avut o zi destul de agitată ieri.

– Presupun că a fost destul de agitată, recunoscu Rene, ai cărei ochi erau încercănați, dar tu ai avut o zi și mai agitată decât mine.

– Dar eu n-am fost bolnavă, draga mea.

Rene își privi fiica vitregă cu atenție.

– Oricum ar fi, arăți de parcă ai fi avut o seară grea, comentă ea. Mi-am spus că veselia ta e un pic forțată, seara trecută. Ai avut o ceartă cu Stephen?

Catherine îi povesti despre scena pe care o surprinsese, între Peter și Cynthia.

– În inima mea, știam că l-am pierdut de săptămâni întregi, dacă a fost vreodată al meu. Dar am refuzat să accept.

– Mă întrebam același lucru, dar n-am spus nimic. Știu cât de mult detești amestecul în treburile tale.

– Poate că Stephen este cel care ți-a spus, mamă. Mi-ar plăcea să-și vadă de treburile lui, clătină ea din cap, vizibil iritată.

– Draga mea, știe cât de mult însemni pentru mine și e o prostie să spui că se amestecă. Puteam să văd și singură cum stau lucrurile între Peter și Cynthia, seara trecută. Numai cei foarte îndrăgostiți se privesc în ochi așa cum făceau ei.

– Știu. Presupun că voi trece peste acest șoc, mamă, chiar dacă mărturisesc: în această clipă, mă simt îngrozitor.

Catherine nu credea că va trece prea repede peste această dezamăgire, iar gândul că-i va vedea din nou pe cei doi i se părea insuportabil.

– Să ne revedem cu familia Arnold n-a fost tocmai un succes, observă ea. E păcat că am venit aici.

– Draga mea, să te gândești la astfel de lucruri este o pierdere de timp, iar tu nu ești genul care dă bir cu fugiții, declară Rene. Sau ești?

Sub privirea mamei ei vitrege, Catherine se îmbujoră, apoi se întoarse să toarne cafeaua, evitându-i ochii negri întrebători.

– Pentru o clipă, am crezut că da, recunoscu ea, dar nu te-aș părăsi. Știi foarte bine.

– Sper că nu te va împiedica să-ți vizitezi bunicii. Amândoi mi-au spus cât de mult se bucură că te văd și cât de mult le-ai schimbat viața în bine.

– Nu, n-o să încetez să-i vizitez, fu de acord tânăra. Cel puțin nu acum, cât sunt aici. Dar, draga mea, știi că va trebui să-mi găsesc o slujbă, la un moment dat.

– E destul pentru moment, Kate, deși voiam să te întreb ceva. Am visat-o pe domnișoara Pringle noaptea trecută, apoi mi-am amintit de unde o cunosc.

– Da? ridică fiica ei sprâncenele, întrebător.

– Nu sunt sigură că e bine să-ți spun. Biata de ea, cred că a petrecut ani întregi încercând să ascundă. Dacă și-a adus aminte de mine aseară, cred că a avut un șoc.

– Orice ar fi fost, l-a ascuns bine, comentă Catherine cu răceală. E o poveste sordidă?

– Nu în sensul în care crezi. N-a fost decât o greșeală din partea ei. A fost prinsă furând dintr-un magazin. Era vorba despre un obiect nesemnificativ.

– Oh, doamne! Dar cum ai aflat despre acest lucru?

– Eram în același salon în care ne făceam stagiatura, cred că avem aceeași vârstă.

– Pare mult mai bătrână. Presupun că a fost dată afară, nu?

– A fost exmatriculată imediat, deși nimeni nu știa de ce. Desigur, eram cu toții curioși, apoi cineva a descoperit că fusese acuzată. N-am mai văzut-o vreodată, dar mi-a părut foarte rău pentru ea. Eram sigură că era singura ei greșeală.

– Biata de ea! Când s-a petrecut acest lucru?

– Cred că în urmă cu douăzeci și trei de ani. Presupun că i-a fost teamă să facă o cerere pentru un alt stagiu de medicină generală, ca să nu se descopere. Acesta trebuie să fie motivul pentru care nu are decât diploma de asistentă medicală pentru bolnavi psihic.

– Bunicul ar fi furios dacă ar afla, observă Catherine. Dar acum trebuie să fie foarte cinstită. Dacă ar fi apărut ceva suspicios, el ar fi observat primul și ar fi făcut scandal.

– Desigur, este cinstită. Domnul Arnold nu trebuie să afle despre această poveste. Este o femeie lipsită de umor, plictisitoare, dar așa este ea. Are nevoie de un serviciu pentru a trăi. Nu pleca, Kate, o rugă Rene, în clipa în care fiica ei luă tava, rămâi să stăm de vorbă. Doamna Ogden va continua cu ce mai e de făcut.

– Bine, dădu din cap Catherine. Voiai să stăm de vorbă seara trecută, dar era prea târziu.

– Bunica ta este deseori distrată? întrebă mama ei vitregă. Era foarte sigură că ar fi trebuit să fi cunoscut pe mama ta.

Catherine chicoti.

– Asta e nimic. De câteva ori, m-a luat drept mama și mi-a spus Gwen. Îi fac mereu pe plac, dar își aduce aminte apoi și îmi cere scuze.

– Am întrebat-o dacă e din Yorkshire, își aminti Rene, dar a fost foarte indignată. S-a născut într-un mic orășel din Cumberland, Foulbeck era numele lui. Acolo s-a născut și mama ta.

– Da? Întotdeauna mi-am imaginat că bunicii mei au sosit aici după căsătorie. Este ceva ce buni nu mi-a spus.

– Din câte am înțeles, au venit aici când mama ta avea doi ani, iar tatăl ei era deseori supărat că nu i se spunea pe numele ei welsh, luat de la propria lui mamă. Nu-mi aduc aminte care era.

– Se numea Gwenllian, deși bunica avea probleme cu pronunția. Mamă, când ai avut grijă de ea, ce problemă de sănătate avea bunica?

– Avusese o cădere nervoasă, apoi făcuse pneumonie. I-a luat foarte mult timp să-și revină după moartea mamei tale.

Puțin mai târziu, Catherine primi un telefon de la domnul Arnold, care o informa că domnișoara Pringle a demisionat și că vrea să plece imediat. Cu toate acestea, în clipa în care i-a cerut să-i dea înapoi banii pe ultima lună în loc de preaviz, fusese de acord să mai stea până la sfârșitul lunii, dar nu intenționa să rămână mai mult.

– Presupun că nu i-a spus de ce vrea să plece?

– Numai că a fost aici destul de mult și că buni nu mai are nevoie de sprijinul ei. Sunt de acord cu acest lucru, mamă, după cum sunt sigură că ești și tu. Buni e o altă persoană, foarte diferită de cum era la începutul verii.

– Nu mă miră că bătrânul a cerut înapoi salariul pe o lună! râse Rene. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

– Nu e tot, mamă. A amenințat-o că, dacă pleacă imediat, nu-i dă recomandare.

– E urât din partea lui! Biata domnișoară Pringle, care pleacă doar din cauza mea. Cred că m-a recunoscut și îi este teamă că o voi da de gol. Mi-aș dori să nu fi mers la petrecere…

– N-ai putea să-i spui ceva care să o liniștească, mamă?

– Nu! hotărî Rene. E mult mai bine să o lăsăm să creadă că nu-mi aduc aminte de ea. Oricum, nu putem fi sigure că acesta este motivul pentru care pleacă. Bunicul tău ce planuri are?

– Voia să caute imediat o înlocuitoare, dar l-am convins să mai aștepte până când vom vorbi despre acest lucru.

Capitolul 5

Stephen dădu telefon a doua zi, anunțând că pleacă să-și viziteze mama bolnavă. Găsise un înlocuitor și spera să se întoarcă într-o săptămână.

Rene rămăsese epuizată și lipsită de energie după petrecere și, chiar dacă se străduia din răsputeri să-și liniștească fiica, aceasta observase că nu se simte deloc bine.

– Te-ai întors devreme, o întâmpină ea pe Catherine într-o seară. Într-adevăr, în ultimul timp stai prea mult pe lângă mine.

– Mamă, ai nevoie de mine mai mult decât bunicii mei. Arăți obosită. Mi-ar plăcea ca Stephen să se întoarcă mai repede.

– Draga mea, mă simt foarte bine. Numai că nu-mi place această vreme. Octombrie a început ca o lună de vară, dar de când s-a făcut frig, nu-mi mai place.

– Biata de tine, o consolă Catherine, așezându-se lângă ea pe canapea. E prea frig pentru tine aici în nord, după ce ai trăit atât în sud.

– În Lancashire nu e frig! negă Rene. Poate că e o zonă umedă dar, după cum spune mama lui Stephen, e mult mai frig în estul Angliei.

– Nu ți-ar plăcea să te întorci în sud? Ai putea găsi o casă în Devon sau în Cornwall, sugeră fiica ei vitregă.

– Nu, mulțumesc, draga mea. N-am nici o intenție să mă mut din nou. Chiar dacă imaginația îți spune altceva, sunt foarte fericită aici.

– Cred că e din cauza prețurilor, clătină din cap tânăra, neconvinsă. În sud, proprietățile sunt mai scumpe.

– Probabil, dar nu m-aș muta de aici chiar dacă aș fi milionară.

– De ce cred că spui acest lucru doar ca să-mi faci plăcere? Bunicul mi-ar da oricât aș cere, dacă aș avea nevoie.

– Kate! se întoarse Rene spre ea, privind-o acuzator. Sper că nu ai…

– Desigur că nu, draga mea! Relaxează-te. Când mi-a spus că în testament figurez ca moștenitoarea lui, l-am acuzat că vrea să mă mituiască.

– Asta sună ca tine, se relaxă mama ei vitregă. Ai spus acest lucru când ți-a propus să te muți acolo?

Catherine dădu din cap aprobator.

– Nu mi-ar plăcea să-i cer ceva. Mi-ar răni mândria, care uneori este exagerată și-mi face rău. Are mai mult decât îi este necesar și nici nu cred că participă la opere de caritate.

– De fapt, vrei să spui că i-ai cere dacă aș avea nevoie, în ciuda mândriei tale. Te rog să uiți acest lucru. Nu numai mândria m-ar împiedica să cer, ci faptul că nu este cazul. Am tot ce-mi trebuie. Mă crezi?

– Te cred, draga mea.

– Când vei reîncepe să lucrezi, ai vreo idee ce ai vrea să faci?

– Nu, dar va conta în primul rând să fiu aproape de casă.

– Asistenta lui Stephen va pleca în trei luni, pentru că se căsătorește. Ce spui, n-ai vrea să lucrezi pentru el? Și pentru restul medicilor, firește. Sunt un grup destul de mare de medici.

– M-am gândit și eu, când mi-a spus, dar nu prea ne înțelegem. Știu că vrea să fie drăguț, dar nu e genul meu de persoană. A vorbit despre mine în legătură cu acel post?

Rene dădu din cap aprobator.

– Dacă ai vrea cu adevărat, te-ai înțelege cu el. Au nevoie de o înlocuitoare destul de repede.

– De unde știu că te vei simți mai bine în trei luni?

– N-ai de unde, dar vei locui aici, Kate. Nu te pot ține legată de mine la nesfârșit, fără să faci nimic. Te vei plictisi. Și mai e problema salariului.

– Nu, te rog, o opri Catherine, nu trebuie să vorbim despre bani. Am destui, dar îți promit că mă voi gândi la propunerea lui Stephen. Ești mulțumită?

– Ești o fată minunată. Ce m-aș fi făcut fără tine? Cred că o să mă duc la culcare, declară ea, ridicându-se încet.

Tânăra sări repede în picioare.

– Mamă, te simți mai rău?

– Nu, draga mea. Te rog, nu te mai agita, spuse Rene puțin iritată, retrăgându-și brațul, în timp ce fiica ei vitregă încerca să-i ia pulsul. Sunt doar obosită, atâta tot. Nu trebuie să vii cu mine. Rămâi să te uiți la film, ca să-mi povestești dimineață cum s-a terminat.

Când tânăra aruncă o privire în camera mamei ei vitrege, în timp ce se îndrepta spre camera ei, aceasta dormea confortabil, cu un zâmbet pe buze, ca și cum ar fi visat. Dimineața, Rene stătea în aceeași poziție, dar somnul ei se adâncise, devenind unul din care nu se mai putea trezi vreodată.

Prima mișcare a lui Catherine fu să-i dea telefon lui Stephen, sperând că se întorsese. El promise să vină imediat, explicând că mașina era la intrare. Călătorise toată noaptea și abia ajunsese.

Șocată și tulburată, așteptă venirea lui, incapabilă să se miște. Chiar dacă bănuise că Rene se simte mai rău decât recunoștea, n-avea nici o idee că sfârșitul va veni atât de repede.

– De ce nu m-ai avertizat? îi reproșă ea lui Stephen.

– Draga mea, m-a convins să nu o fac. Ar fi putut trăi mai mult, dar tu te-ai fi îngrijorat mereu, știind care este adevărul.

– Ai fi putut să-mi dai doar un semn!

– Ce importanță ar fi avut? întrebă el cu blândețe. N-ai fi putut face nimic, nici măcar n-ai fi putut recunoaște față de ea că știi. Catherine, când moartea vine brusc, este întotdeauna un șoc, chiar dacă știi că urmează să se întâmple, cum știam eu.

– Mama știa? Adică i se spusese cu claritate?

– Da, știa. A primit totul cu seninătate, fără teamă, convinsă că moartea nu este sfârșitul.

– Știu, suspină ea. A fost cea mai grijulie și lipsită de egoism mamă. Când era foarte bolnavă, încât părea lipsită de orice putere, am auzit-o șoptind: "Doamne, facă-se voia Ta, nu a mea".

– Vrei să-i anunț pe bunicii tăi?

Ea se încruntă, gânditoare.

– Cred că nu, Stephen, dar îți mulțumesc. Ar fi mai bine să le spun eu. Altfel, poate s-ar simți jigniți.

Cu toate acestea, acceptă recunoscătoare oferta lui de a se ocupa cu aranjamentele legale, iar el plecă, promițând că se întoarce a doua zi.

Bătrânul domn Arnold fu nemulțumit când îi povesti despre ajutorul acordat de Stephen.

– Nu e domeniul lui, mormăi el la telefon. Ar fi trebuit să mă contactezi pe mine mai întâi și m-aș fi ocupat de toate. Crezi că sunt prea bătrân ca să mă pot ocupa de cele necesare pentru tine?

Catherine era prea tulburată încât să încerce să reziste, dar nu cedă încercărilor lui de a o convinge să lase totul în grija lui și să se ducă la ei imediat.

– Vreau o perioadă de timp pentru mine, bunicule. Pentru moment, vreau să mă gândesc, nu să vorbesc.

Nu avea nici o dorință să stea de vorbă cu ei despre planurile de viitor, pentru că era sigură că bunicul ei avea această intenție.

Se întreba ce ar fi mai bine să facă. Orice planuri de viitor ar fi făcut până acum, toate o includeau pe Rene. Acum că aceasta nu mai era, temporar părea să-și fi pierdut sensul și direcția de mișcare. Era legată de bunica ei și, până la un punct, de bunicul ei, dar se îndoia că viitorul ei presupunea o viață liniștită de nepoată. Mai era slujba despre care mama ei vitregă vorbise în urmă cu atât de puțin timp, dar nu era disponibilă decât peste trei luni. Dacă ar fi acceptat, oricum n-ar mai fi avut nici o scuză să nu locuiască la Creston Hall. Chiar dacă își asigurase mama vitregă că este capabilă să se descurce cu bunicul ei, era foarte convinsă de tendințele lui dominatoare.

Apoi, mai era atitudinea lui Stephen. Avusese mereu o aplecare spre a-i da sfaturi, care s-ar putea perpetua dacă ar lucra împreună. Rezultatul inevitabil ar fi o tensiune de nesuportat între ei. Poate chiar s-ar certa. Nu era o relație de dorit între un medic și asistenta lui. Nu, ar fi mai bine să plece de aici, dar să păstreze casa pentru eventualele vizite.

Angajatul pompelor funebre tocmai plecase, iar Catherine se plimba nostalgică prin fiecare cameră, ca și cum ar fi simțit prezența mamei ei vitrege. Ce sfat i-ar da Rene? se întrebă ea. Se gândea încă la acest lucru, când primi vizita bunicului ei.

– N-ar fi trebuit să te deranjezi, protestă ea.

– De ce să nu mă deranjez? o provocă domnul Arnold încă din prag. Sunt singura ta rudă, se întoarse el spre curte, aruncând o privire spre mașina strălucitoare cu care venise. Oare de ce au oamenii porți atât de înguste? Aproape mi-am zgâriat mașina încercând să mă strecor înăuntru.

– Ar fi trebuit să-ți iei șoferul, bunicule. Nu foarte multe persoane își permit aici o astfel de mașină, îi aminti Catherine pe un ton împăciuitor. Mașina asta face casa să pară chiar mai mică decât e.

– Nu mă inviți să intru? întrebă el. Am venit să stăm de vorbă, nu să admir arhitectura acestui… șopron.

– Îmi cer scuze, bunicule. Intră, te rog.

Îl conduse spre salon, recunoscătoare pentru duritatea lui. Se simțise singură și nefericită și, dacă ar fi consolat-o, probabil ar fi plâns pe umărul lui. Era singurul umăr pe care n-ar fi vrut să plângă. Așa cum stăteau lucrurile, agresivitatea lui îi alungă tristețea, ba chiar o făcu să râdă.

Bărbatul aruncă o privire critică în jurul lui, apoi se așeză, mormăind:

– Nu e prea rău.

– Mama ar fi flatată să audă aceste cuvinte, bunicule. Din interior, nu ți se mai pare un șopron?

Ochii lui străluciră de satisfacție, în timp ce-i răspunse pe același ton:

– Chiar o să recunosc: pare confortabil. Ai niște picturi foarte bine alese.

– Știu. Mama avea un gust impecabil în alegerea picturilor, iar tata spunea că numai mijloacele materiale o împiedicau să aibă tot ce e mai bun.

– Rene Cartland a ales aceste picturi? ridică bătrânul sprâncenele uimit și plăcut suprins, apoi expresia se schimbă într-una de dezgust. Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi vândut toate acestea și ar fi cumpărat o casă mai decentă.

Tânăra se așeză în fotoliul din fața lui, clătinând din cap.

– Ei bine, ce-am mai greșit acum? întrebă el.

– Nu poți fi cinstit în legătură cu ea nici măcar acum, nu-i așa?

– Credeam că am recunoscut că avea bun-gust. Ce vrei mai mult?

– Să lăsăm acest subiect, bunicule, altfel vom ajunge din nou să ne certăm. De ce ai venit?

– Să te iau cu mine, desigur. Nu poți sta aici singură.

– De ce nu?

– Pentru că este morbid, de aceea. Vă cunosc eu pe voi, femeile. Vreți să vă scufundați în tristețe, dar înainte de căderea nopții, o să începi să plângi și să-ți faci singură rău.

– Credeam că mă cunoști mai bine, îi reproșă ea, chiar dacă îți apreciez intențiile.

– În acest caz, o să mergi cu mine?

Ea clătină din cap.

– Sunt câteva lucruri de care nu pot să mă ocup decât eu. Vreau ca totul să se rezolve cât mai repede posibil. Mai mult decât atât, am nevoie de timp să mă gândesc la planurile mele de viitor.

– Ai făcut planuri?

– Nu încă.

– Catherine, acum Creston este casa ta. De ce nu te gândești acolo? sugeră el cu convingere, dându-i impresia că vrea cu adevărat să o convingă. Poți să te gândești ce post te-ar interesa și poți veni și pleca oricând vrei.

Oare ar fi fericită să stea împreună cu bunicii ei? se întrebă tânăra din nou. Această casă fusese un cămin aproape doi ani, iar acum îi aparținea. N-a trăit niciodată singură, dar avea o imaginație suficient de bogată să-și dea seama cât de singură trebuie să se fi simțit Rene, dorindu-și mereu să o vadă venind în vacanță sau în timpul liber. Când o să aibă o slujbă, nu va avea pe nimeni care să o aștepte acasă, nici o masă pregătită și nici un foc făcut, cu excepția cazului în care ar ruga-o pe doamna Ogden.

Pe de altă parte, își imagina primirea călduroasă a bunicii ei, precum și a bunicului.

– Ei bine? veni întrebarea, nerăbdătoare.

– O să vin după înmormântare, bunicule, imediat după ce mă voi ocupa de problemele personale ale mamei.

– Când va fi asta?

– Te rog, nu fi nerăbdător. Probabil în trei sau patru zile.

– O să trimit mașina să te ia.

– Nu va fi nevoie, mulțumesc. Voi avea mașina mamei.

Stephen se încruntă când Catherine îl anunță că se hotărâse să trăiască la Creston Hall, unde se va duce imediat după înmormântare.

– Mamei tale nu i-ar fi plăcut acest lucru, declară el cu fermitate, făcând-o să se încrunte.

– De unde știi?

– Mi-a spus acest lucru după prima întâlnire cu bunicii tăi. Îi era teamă că te vei lăsa convinsă să locuiești cu ei.

– Totul s-a schimbat de atunci, îi aminti Catherine nerăbdătoare. Chiar și mama recunoștea că bunicul s-a mai îmblânzit.

– Că pare să se fi îmblânzit, o corectă el. Ea așa spunea și n-a avut niciodată încredere în el.

– Nu mi-a spus acest lucru.

– Mi l-a spus mie, Catherine, iar instinctele ei erau corecte. Mi-ar plăcea să te gândești bine, înainte să faci vreo greșeală.

– Stephen, sunt capabilă să iau decizii și fără ajutorul tău.

– Nu m-am îndoit niciodată, dar îmi dau seama că nu-l cunoști destul de bine pe bunicul tău. Desigur, poți să crezi că o faci. Pentru că i-am promis mamei tale să am grijă de tine, cred că e de datoria mea să te avertizez.

– Acum, că te-ai achitat de această datorie, nu mai ai nimic pe conștiință. Mulțumesc.

Știa că se poartă ca o copilă răsfățată, dar Stephen era prea dominator, își găsi ea scuze.

– Catherine, nu fi încăpățânată! Ești incapabilă să asculți un sfat? Nu vreau decât să te gândești bine. Nu mă îndoiesc, domnul Arnold poate fi foarte convingător, iar tu ai fost de acord cu propunerile lui cu obișnuita ta impulsivitate. Nu poți să mai tragi de timp? N-aș vrea să aflu că regreți această mișcare.

Încăpățânată? Îl privi printre gene, refuzând să-l asculte, dar încercând să-și domine temperamentul. Știa că nu voia decât să o ajute. Trebuia de asemenea să admită că făcuse deja foarte multe pentru ea. Dar nu o credea în stare să gândească pentru ea însăși. Voia să o țină legată cu corzi strânse și să-i controleze viața.

– Stephen, ți-am ascultat sfatul, spuse ea cu răceală, și ți-am mulțumit pentru el, dar n-am intenția să-mi schimb părerea. O să locuiesc împreună cu bunicii mei.

– Mă dezamăgești.

Părea într-adevăr dezamăgit și descumpănit. Dar astfel, o să învețe că nu poate să câștige mereu. Ar fi trebuit să adauge că avea îndoieli, dar că opoziția lui o făcuse să se hotărască.

– Catherine! Nici măcar nu mă asculți.

– Îmi cer scuze, Stephen. Ce spuneai?

– Am spus că îmi imaginam că ești prea independentă să accepți sprijinul bunicului tău și să-i permiți să-ți dirijeze viața, așa cum va încerca să o facă.

Ea replică repede:

– Dar tu nu asta vrei să faci? Să-mi conduci viața?

Dar, chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, se simți vinovată că nu-i oferise toate informațiile, astfel încât completă:

– Stephen, intenționez să fiu independentă. O să caut ceva de lucru, dar Creston Hall va fi casa mea, să vin și să plec oricând vreau, dar să mă simt acasă.

– Înțeleg, dădu el din cap cu gravitate. Nu e chiar atât de rău cum credeam, dar tot nu-mi place.

– Și nu ți-ar plăcea să mă vezi regretând această decizie, îl ironiză ea. Nici o problemă, chiar dacă o voi face, nu va fi vina ta.

El zâmbi amar.

– Ești foarte supărăcioasă, Catherine. Par incapabil să spun vreodată un lucru bun. Mi-ar plăcea să știu de ce.

– M-ai mai întrebat o dată, dar nu-mi aduc aminte ce am răspuns. Cred că e din cauză că mă vezi ca un copil neajutorat și nu te poți opri să nu te porți cu mine în consecință. Nu mă învinovăți că resping această atitudine.

– Foarte bine, oftă medicul. Pe viitor, o să încerc să-mi văd de treburile mele. Poate vom reuși să devenim prieteni.

– Imposibil! Chiar tu ai spus că sunt încăpățânată și supărăcioasă.

Nu mai vorbiră despre această problemă, iar când Stephen se ridică să plece, Catherine aproape răsuflă ușurată. Cu toate acestea, și-ar fi dorit mereu ca el să se poarte la fel de reținut și îndatoritor cum o făcuse în ultima jumătate de oră. Dacă ar fi fost așa, poate ar putea fi prieteni.

Impresia se șterse repede, când Stephen închise portiera de la mașină, apoi strigă după ea, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte:

– Amintește-ți că Cynthia va fi acolo, cel puțin o vreme.

Furioasă, tânăra îi întoarse spatele. Stephen era atât de priceput să strice totul! Dar avea dreptate. Din cauza șocului morții mamei ei, uitase de verișoara ei și de Peter Hollins. Cynthia urma să fie acolo aproape tot timpul, iar Peter, un vizitator constant, îi va reaminti de dragostea ei nedorită.

Ridică bărbia cu mândrie. Chiar dacă nu era prea târziu, refuză să se răzgândească și să-și dezamăgească bunicii. Fără îndoială, aceasta era intenția lui Stephen, când îi spusese aceste cuvinte. Era de neiertat! Nu contează, se consolă singură. Până când o să vină în vizită la bunica ei, are tot timpul să găsească de lucru și să plece. Iar dacă va încerca să o viziteze aici, va avea grijă să-l evite.

***

Camera care îi fu dată Catherinei aparținuse mamei ei înainte de căsătorie. Era mobilată confortabil, deși nu foarte elegant, iar ferestrele înalte dădeau spre o zonă verde întinsă, cuprinsă între zidul grădinii și livadă. În spatele acestui teren se zăreau dealurile, acoperind orizontul.

Se așeză într-un fotoliu lângă o fereastră, cu două reviste de specialitate în poală. Intenționa să caute în rubrica de anunțuri un post potrivit, dar mintea îi zbură la orele de după sosirea aici.

După cum își imaginase, bunica ei o primise cu strigăte de bucurie și cu ochii plini de lacrimi.

– Nu te purta copilărește, Alice, o certase soțul ei. Ești o bătrână sentimentală și plângi ca un copil.

– Ești la fel de sentimental ca mine, John, chiar dacă te prefaci foarte bine. Dar nu-mi dau seama de ce plâng. Sunt atât de fericită că ai venit acasă, Catherine, dragostea mea. Poate că e din cauza durerii de cap. O am de când m-am trezit.

– Ar fi trebuit să-mi spuneți, doamnă Arnold, îi reproșase domnișoara Pringle. Am medicamente pentru dureri de cap.

Domnișoara Pringle devenise remarcabil de călduroasă, deși nu părea să se simtă prea bine, își spuse Catherine.

Nici Mark și nici Cynthia nu erau acasă, dar când tânăra traversase holul ca să se îndrepte spre camera ei, Peter îi ieșise în întâmpinare. Îi prezentase condoleanțe pentru moartea mamei ei, apoi ezitase.

– Eu… îmi e teamă că ai gânduri neplăcute despre mine, Catherine.

– Așa crezi? De ce?

Abia după ce vorbise, își dăduse seama cât de sever suna vocea ei.

– Te-am tratat foarte rău, știu foarte bine că am făcut-o.

– Nu mi-am dat seama, replicase ea cu răceală. Am avut atât de multe pe cap în ultimele luni.

El păruse ușurat.

– Am crezut că te-am jignit. Adică… în cazul în care ai crezut că am gânduri serioase în legătură cu tine.

Îl privise lung, prefăcându-se uimită.

– Doamne, Peter! E nevoie de două persoane pentru o relație serioasă. Am fost mulțumită să ies cu tine, desigur, cred că ne simțeam bine împreună. Dar nu văd de ce ai crede că a fost ceva serios…

Își încheiase cuvintele cu un hohot de râs.

– În acest caz, nu te deranjează relația mea cu Cynthia? Suntem logodiți neoficial, pentru că nu are încă optsprezece ani, mărturisise el. Părinții ei o cred prea mică.

– Nici o problemă, Peter. Va împlini curând optsprezece ani. Sper că veți fi foarte fericiți, declarase ea, încercând să-și îmblânzească vocea, pentru că, deși o durea să spună cuvintele, dorea într-adevăr acest lucru. Ar trebui să te felicit, ai făcut o alegere bună.

Îi întinsese mâna zâmbind, iar el o sărutase cu căldură, frățește.

Așadar, asta e tot, își spuse Catherine zâmbind amar. Ar fi trebuit să o doară mai tare, dar era și ea uimită de cât de puțin suferea, dacă privea înapoi. Poate că moartea lui Rene o afectase și o făcuse să se gândească la altceva, dar cum ar fi putut fi îndrăgostită de Peter? Acum părea destul de improbabil, deși la ziua ei fusese sigură de acest lucru.

Motivul durerii de cap al doamnei Arnold deveni clar a doua zi dimineața. Avea ochii roșii și făcuse temperatură. Și domnișoara Pringle avea aceleași simptome, deși se simțea ceva mai bine.

– Pare gripă, îi spuse Catherine bunicului ei. Mai bine i-ai da un telefon medicului să vină.

– N-ai venit aici să ai grijă de Pringle, comentă el îmbufnat când o văzu ieșind din camera asistentei. Nu poate să aibă grijă de ea și singură?

– N-am venit aici să am grijă de nimeni, replică ea, dar nici nu m-aș gândi să o neglijez pe biata domnișoară Pringle și nici buni nu ar vrea. Cred că ești foarte egoist, bunicule.

– Bine, bine, oftă el, dar îi făcu un semn cu ochiul. Presupun că acum vrei să fii stăpâna casei.

– Am făcut bine că am venit, vezi? îi spuse ea lui Stephen, înainte de plecarea lui.

– Desigur, sosirea ta a fost oportună. Dacă n-ar fi amândouă bolnave într-adevăr, ai putea crede că este o înscenare să te rețină pentru o vreme, o tachină el zâmbind.

– Stephen, ești un cinic.

– Sunt realist, o corectă medicul. Soarta pare să țină cu domnul Arnold.

Tânăra râse, hotărâtă să nu se enerveze.

– Nu-ți face probleme. Imediat ce pacientele mele se simt mai bine, o să încep să caut de lucru.

Mai târziu, bunicul ei îi aduse un cec. Catherine ridică privirea, încruntându-se.

– Nu pot primi, bunicule. E prea mult.

– Prostii, copilă. Nu m-ai lăsat să ți-l dau de ziua ta. Ai spus că petrecerea a fost cadoul tău.

– Acesta este adevărul.

Ridică cecul spre el, dar bărbatul refuză să-l primească înapoi.

– Voiam să ți-l dau de ziua ta. Dacă vrei să îl rupi, e alegerea ta, dar va arăta cât de puțină afecțiune ai pentru mine.

– Bunicule, ești un bătrân șiret! Acum, va trebui să-l păstrez.

– De când ai venit aici să ai grijă de… de mama ta?

– Aproape de un an.

– În acest caz, probabil ai ajuns la fundul sacului, comentă el, apoi chicoti văzând-o că se îmbujorează. Am avut dreptate, văd bine. Nu mă miră că ești dornică să te întorci la muncă.

– Nu e singurul motiv, protestă ea. Îmi place munca mea, și e o pierdere să stau acasă, fără să fac nimic… Ești șiret.

– Nu-ți face probleme. Pentru următoarele două săptămână, nu vei sta degeaba. O să primești oricum salariul care ți se datorează.

– Bunicule, nu am nevoie de salariu! Acest cec mă va ține pe picioare o vreme. În plus, e un privilegiu să am grijă de bunica mea.

– Da, dar nu de angajații mei, răspunse el. Nu mă privi așa agresiv, draga mea. Fii o femeie cu picioarele pe pământ. Mândria prostească nu te duce nicăieri. Știi foarte bine că nu sunt sărac. Ce crezi că se va întâmpla cu banii mei când soția mea și cu mine vom muri?

– Nu știu.

– Vor fi ai tăi. Chiar dacă nu vrei să-i iei acum, tot o să fie ai tăi. Ți-am spus deja că ești moștenitoarea mea. Sau nu m-ai crezut?

– Nu sunt sigură.

Nu mai era nimic de făcut. Să continue să refuze ar fi fost o prostie.

Capitolul 6

Catherine o privi cu uimire pe domnișoara Pringle, nevenindu-i să creadă că este aceeași femeie severă care o certase pe doamna Arnold, făcându-i viața grea, în urmă doar cu câteva luni. Nimeni n-o putea numi călduroasă, dar cel puțin era plăcută și prietenoasă.

Femeia oftă, întâlnind privirea tinerei.

– Ai crezut că am tratat-o pe doamna Arnold cu mare duritate, încă din clipa în care ai venit aici, spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Continuu să cred acest lucru.

– Catherine, te asigur că nu am vrut să fac acest lucru. Așa a insistat bunicul tău să o tratez, încă de la început. Mi-a explicat de ce era necesar.

– De ce? se încruntă Catherine, întrebându-se dacă auzise bine.

– Mi-a spus că a avut niște crize severe de isterie și că singura modalitate de a o ține sub control este să o obligi să facă ce i se spune, ca un bolnav mintal sau ca un copil neascultător.

– Era isterică?

– O dată sau de două ori, dar nu au fost crize puternice, deși ea mi-a spus că este deseori pradă unor astfel de crize. Soțul ei mi-a spus cum să o tratez de față cu ea, apoi m-a anunțat că, dacă nu mă ascultă, trebuie să-l informez. N-am înțeles niciodată de ce, dar ea era de acord.

– Ce ciudat!

– Când voiam să mă port mai blând, continuă domnișoara Pringle, considerând că este prea sever și nu e necesar, mi se spunea să-mi văd de treaba mea. Venea foarte des în cameră pe neașteptate, ca să vadă dacă îi sunt ascultate ordinele. Spunea că nu vrea să fiu prea "moale".

– Nu e decât un sadic! declară tânăra indignată, dându-și seama că acest portret al bunicului ei semăna mai mult cu cel făcut de mama ei, decât ce se vedea în această casă. Cred că ai amenințat că vei pleca.

– Întenționam să o fac. Știi de ce, desigur.

– Bunicul mi-a povestit, iar eu i-am spus că aș fi făcut la fel, în locul tău.

Era de părere că, aflând atât de multe despre bunicul ei, nu era o trădare din partea ei să dezvăluie rolul pe care îl jucase în schimbarea stării bunicii ei. Își dădu seama că făcuse jocul lui, când crezuse că domnișoara Pringle îl domină. Cât de mult greșise când i-o descrisese pe asistentă lui Rene mai mult ca un paznic de închisoare, decât o soră medicală.

– El mi-a spus să nu o las să cânte, continuă asistenta.

– De față cu ea?

– Nu, dar nu înțeleg de ce a primit acest lucru cu atât calm. Mie mi se pare o formă de cruzime, chiar dacă nu sunt mare iubitoare de muzică. Când domnul Arnold a găsit ferestrele dinspre terasă deschise, în seara în care am venit prima oară, mi-a cerut să le închid. Vreau cumva să o găsesc pe soția lui înecată în lac? m-a întrebat.

– Adică a încercat să se sinucidă?

– L-am întrebat acest lucru, dar el a spus repede că nu.

– În acest caz, de ce? protestă Catherine. Trebuie să existe un motiv.

– El spunea că e din cauza gravității crizelor de isterie.

Tânăra își mușcă buzele, uluită.

– I-ai spus acest lucru medicului?

– N-am avut ocazia. Bunicul tău era de față de fiecare dată când venea în vizită. Ai crede că este bolnavă mintal, dar este perfect normală. În fine, poate un pic prea supusă, altfel n-ar fi acceptat totul cu atâta seninătate.

Această situație era neașteptată. Abia acum, de când stătea în casă cu el, observase cât de des lipsea bunicul ei în timpul zilei.

– Buni are nevoie de un însoțitor, observă ea. De ce nu rămâi?

– Draga mea, am avut destul. Chiar dacă am fost foarte bine plătită, am fost de asemenea sub dominația domnului Arnold. Este ceva cu care te obișnuiești, apoi devine ceva firesc. Apoi se întâmplă un lucru neașteptat și realizezi ce ai devenit.

– În ultimul timp, buni pare foarte atașată de tine. Înainte nu prea te plăcea, dar acum nu mai este cazul.

– Îmi dau seama că mă place mai mult acum și îmi pare rău pentru ea. Dar sunt conștientă că m-a considerat mereu vinovată pentru tratamentul la care era supusă.

– A uitat cine a ordonat acest tratament. E foarte distrată. Când ai spus că te bucuri că am sosit, te gândeai că am venit să-ți iau locul?

Domnișoara Pringle dădu din cap aprobator.

– Nu e adevărat! O să caut ceva de lucru, imediat ce este posibil. Buni se simte mult mai bine, chiar dacă a fost mai afectată de boală decât tine. Doctorul Welbeck spune că ar fi în regulă să o las fără supraveghere în curând.

– Bunicului tău nu-i va plăcea. Spune că…

– Nu pot să-l împiedic! o întrerupse Catherine. Am venit doar cu condiția că mă va lăsa să fac doar ce vreau.

Deja își dădea seama câtă dreptate avusese Stephen când o avertizase să nu se mute aici, dar era hotărâtă să nu recunoască acest lucru de față cu el.

– Poate fi foarte neplăcut, clătină din cap domnișoara Pringle.

– Și eu pot fi la fel de neplăcută! O să-i spun imediat ce părere am despre ideile lui despre cum trebuie tratată o soție.

Se simțea atât de furioasă, încât l-ar fi atacat pe loc.

– Oh, te rog să nu faci acest lucru! O să-și dea seama că știi de la mine și va refuza să-mi dea o recomandare.

– N-ai căutat deja un alt serviciu, nu-i așa?

– Intenționez să o fac după ce plec de aici. N-am mai avut o vacanță de mai mult de un an. A spus că-mi va da o recomandare mâine, înainte de plecare.

– Înțeleg.

– Desigur, se grăbi să adauge domnișoara Pringle, chiar după ce o voi avea, un angajator nou ar putea să-i scrie o scrisoare. Sper doar că nu a observat că am surzit puțin. Nu se poartă frumos, decât dacă are un motiv întemeiat. Dacă se simte trădat, poate fi foarte răzbunător.

Catherine și-ar fi dat palme de frustrare. Avea mâinile legate, cel puțin până în clipa în care domnișoara Pringle va găsi un nou loc de muncă. Desigur, dacă nu voia să-i facă rău. Așadar, mai avea de așteptat două sau trei luni.

– Dacă ar ști adevărul, doctorul l-ar ataca, sunt sigură, declară asistenta, așa că vă rog să nu-i spuneți nici lui. Până la urmă, eu aș fi cea care ar suferi.

Tânăra promise, simțindu-se încolțită. Acum, trebuia să-l convingă pe bunicul ei că doamna Arnold nu avea nevoie de o asistentă, ci de o însoțitoare. Apoi, era nevoită să rămână până la sosirea acesteia, ca să se asigure că bunica ei este tratată bine. Ce s-ar bucura Stephen, dacă i-ar da dreptate! Și nici nu i-ar putea explica totul, deoarece îi promisese domnișoarei Pringle. Dar de ce să-i explice? Dacă ar afla despre aranjamentele făcute de domnul Arnold cu asistenta, și-ar dori să împiedice un astfel de lucru pe viitor. Oricum, ar fi mai bine să-l anunțe înainte de plecare. Cel puțin, va exista o persoană care să se asigure că bunica ei este bine tratată. Dacă o credea până atunci o persoană slabă, nu conta prea mult.

După plecarea domnișoarei Pringle, părerea critică a Catherinei despre bunicul ei începu să se clatine. La început, după dezvăluirile asistentei, îi venea greu să-i vorbească pe tonul ei prietenesc și deschis. Dar, pentru că el nu părea conștient de schimbarea din starea ei de spirit, cel puțin la nivel superficial, relația lor rămase la fel de prietenească. Cu toate acestea, tânăra se simțea vinovată de ipocrizie.

Apoi, chiar dacă nu era de acord cu metodele lui, îi veni ideea că nu știa nimic despre motivele care stăteau la baza acestui comportament. Poate că avea și alte motive, în afara celor pe care i le dăduse domnișoarei Pringle.

"Nu judeca, dacă nu vrei să fii judecat", fusese una dintre învățăturile primite de la părinții ei, deși era deja vinovată că-l judecase foarte repede, în necunoștință de cauză. Poate că, odată cu trecerea timpului, va afla mult mai multe despre părinții ei și tot ce părea acum neclar va deveni ușor de înțeles.

Nu se îndoia de căldura sentimentelor pentru ea. Casa lor era și a ei, la fel orice le aparținea. Oare o vor crede nerecunoscătoare, dacă va căuta un loc de muncă atât de devreme? În plus, de ce era atât de dornică să plece imediat, în loc să se odihnească o perioadă? Ar fi mult mai bine pentru cei doi bătrâni dacă ar mai aștepta până să-și facă planurile de plecare, iar acesta ar fi un semn al recunoștinței pentru tot ce au făcut pentru ea.

Piedica era, desigur, Stephen. Doctorul Stephen Welbeck, își spuse tânăra cu un oftat, paznicul ei autodeclarat, spinul din coastă. Nu-i spusese oare de curând:"Nu-ți face probleme, imediat ce pacienții mei se vor simți mai bine, voi începe să caut ceva de lucru?"

Era împotriva firii ei să adopte o atitudine defensivă. Ar fi trebuit să-și folosească inteligența și instinctele și să-și dea seama că bietul Stephen nu încerca decât să-și păstreze promisiunea făcută mamei ei. La urma urmei, era fiul unui prelat, așa cum era și ea. Amândoi aveau aceeași problemă: o conștiință prea trează.

***

– Nu crezi că ar fi o idee bună să facem o vacanță împreună, Catherine? o întrebă într-o zi bunica ei.

Catherine zâmbi. Deși se simțea foarte bine, era sigură că bunica ei mai avea multe de recuperat în urma atacului de gripă.

– De ce nu discuți această problemă cu bunicul? sugeră ea. Poate că i-ar plăcea să meargă și el.

– Am discutat deja și mi-a spus să te întreb pe tine. Singurul fel de vacanță de iarnă care i-ar plăcea ar fi o croazieră pe Mediterana, spune el, dar mie nu-mi prea place. Aș prefera să rămân aici, chiar dacă este mai frig.

– La ce te-ai gândit, buni?

– Ai citit cărțile lui Herries?

– Desigur, dădu din cap Catherine. Mi-au plăcut foarte mult.

– Și mie. Nu e minunat câte avem în comun? Mi-ar plăcea să vizităm câteva din locurile descrise în aceste cărți. Gândește-te la o casă veche, în umbra copacilor, la Gzaramara. Nu ți se pare că am intra în atmosfera acelor minunate povestiri? Îmi doresc de foarte mult timp să fac această călătorie. De fiecare dată când i-am cerut lui John să mergem, m-a amânat și a spus că nu voi reuși decât să fiu dezamăgită.

– Îmi dau seama că pentru el nu poate părea prea atrăgător, mai ales în lunile de iarnă.

– Dar tu ce crezi, draga mea?

– Cred că e o idee minunată! declară Catherine, entuziasmată, dacă nu crezi că va fi prea frig pentru tine. Arăți în continuare fragilă, ca și cum o adiere de vânt mai serioasă te-ar dezechilibra. Nu e tocmai o stațiune balneoclimaterică. Nu în noiembrie.

– E o zonă foarte frumoasă. Nu știi ce zonă atrăgătoare este Cumberland, iar eu sunt mai puternică decât par, o asigură bătrâna doamnă cu un zâmbet. Lucrurile pe care dorești cu adevărat să le faci îți fac mai multă plăcere decât acele pe care ești obligată să le faci, nu-i așa?

– Cel puțin, te-ai convins singură de acest lucru.

– E adevărat, Catherine. Știi, draga mea, am discutat despre acest lucru aseară, eu și cu bunicul tău. Apoi, în timp ce alunecam în somn, am văzut aievea acele dealuri sub lumina stelelor și am auzit valurile fremătând.

– Da, le văd și eu, buni, fu de acord Catherine pe un ton visător, cu ochii pe jumătate închiși, sălbatice și singuratice, mereu scăldate de valuri.

– Dar n-ai fost niciodată acolo! protestă doamna Arnold, sau măcar în apropiere.

– Nu, dar cunosc foarte bine acele locuri, din povestirile lui Herries.

– M-am născut în Lake District și am crescut tot acolo, își aminti bătrâna doamnă, dar cel mai aproape de Borrowdale am ajuns doar când am fost la Keswick. Nu era departe de acele zone descrise în cărțile noastre preferate, dar încă nu le citisem atunci.

– În acest caz, poate o să vizităm locurile tale natale, propuse tânăra.

– Oh, nu, nu vreau să mă întorc la Foulbeck, declară femeia vehement, apoi adăugă pe un ton mai blând: nici ție nu ți-ar plăcea, draga mea, nu e nimic de văzut acolo.

– Te cred, buni. O să rămânem cu zonele lui Herries, dacă așa preferi.

Cu toate acestea, vehemența negării bunicii ei o făcu să se întrebe care putea fi motivul. Oricum, putea merge în acea localitate și să afle care era motivul acestei neplăceri.

– O să fie foarte plăcut să stăm la un han și să ne aducem aminte de povestirile lui Herries… Dar crezi că hanul va avea încălzire centrală?

– Cred că e mai bine să ne asigurăm că are, înainte de plecare. Hanurile mici, aflate în zone inaccesibile, au focuri deschise, în șeminee. De obicei, camerele se umplu de fum.

– Nu m-ar deranja un foc într-un șemineu, atâta vreme cât nu este prea mult fum. Dar John o să se intereseze pentru noi, hotărî femeia cu fermitate, chiar dacă va trebui să se ducă acolo să vadă cu ochii lui.

– Îl cred în stare.

– Desigur! Nimic nu e prea mult pentru bunicul tău, dacă e vorba despre confortul meu. În plus, e un foarte bun organizator. Sunt sigură că vor fi toate beneficiile modernității. Numai gândește-te cât de greu trebuie să fi fost în acele vremuri să faci o baie fierbinte.

– Nu cred că făceau băi prea des, îi aminti nepoata ei. Nu aveau decât căzi. Cred că nu era deloc ușor să fii curat, mai ales dacă erai sărac.

Doamna Arnold strâmbă din nas.

– Mă bucur că n-am trăit în urmă cu două sute de ani.

– Cred că e vorba despre două sute cincizeci de ani, buni.

Da, ea și bunica ei aveau multe în comun, își spuse Catherine mai târziu. Era o mulțumire să constate că nu numai caracterul practic și agresiv al bunicului făcea parte din moștenirea ei. Nu avusese norocul să moștenească talentele muzicale ale bunicii, dar avea măcar o parte din blândețea ei, chiar dacă nu era mereu vizibilă. Mama ei, prin care fuseseră transmise aceste trăsături, rămânea totuși o imagine șterasă. Fotografiile ei se găseau într-adevăr peste tot în casă, precum și o pictură a unei tinere pline de viață, foarte asemănătoare cu Catherine, dar nu lăsaseră nici o impresie asupra ei. Părea mai degrabă sora ei mai mică, pentru că murise la o vârstă mai fragedă decât a ei. În plus, amintirea lui Rene era prea vie în mintea ei ca să fie umbrită de

prezența unei femei pe care nu o cunoscuse niciodată. Influența tatălui ei nu fusese la fel de puternică, deși îl admirase și îl respectase. Rarele lui admodestări fuseseră pline de umor, reușind să o învețe ce e bine, fără să-i lase amintiri neplăcute despre propriile greșeli. Ce bine ar fi fost dacă ar fi moștenit mai mult din înțelepciunea și forța lui liniștită, în locul încăpățânării bunicului ei, care era uneori confundată cu puterea.

– Catherine, mai bine iei mașina mea, hotărî bunicul ei. O să fie mai confortabilă și mai călduroasă decât mașina ta. Pari capabilă să te descurci cu ea.

– Da, mă înțeleg de minune cu ea. Mulțumesc. Dar știi, bunicule, oamenii vor crede că suntem milionare, în clipa în care ne vor vedea sosind într-o astfel de mașină. Ne vor cere mai mulți bani decât ar trebui.

– Nu mi-e teamă. Nu cred că ești genul care să se lase înșelată.

Pentru prima noapte, le rezervase camere la un hotel din Kendall. Ideea era să nu se grăbească, ci să se bucure de drum. Oricum, traseul rămânea la alegerea lor.

– O să mergem direct la Keswick, propuse Catherine, în dimineața în care plecară din Kendall. E drumul cel mai scurt și cel mai direct spre Borrowdale.

Nu aveau prea mult de mers, așa că nu se grăbiră, admirând peisajul magnific din jurul lor. Comparau modalitatea modernă de a traversa ținutul, cu cea descrisă în cărțile lor preferate, făcând observații asupra drumurilor și a clădirilor.

– Hotelul în care am stat a fost foarte bun, comentă doamna Arnold. Mai ții minte hanurile teribile despre care se vorbea în cărți? Aveau camere pline de fum, cu podele murdare, pe pereți se târau păianjeni, gândaci și tot felul de târâtoare. Îngrozitor! se scuturâ ea.

– Aceasta era viața aventurierilor, care pare foarte reală, răspunse Catherine.

– Uneori uit că erau personaje imaginate de un scriitor, recunoscu bunica ei.

– Să rămânem o vreme aici, în Keswick, propuse tânăra. Peisajele par desenate, nici măcar în Windermere și Grassdermere nu a fost la fel de frumos. Acum trebuie să ne apropiem de Derwent Water.

– M-am bucurat de fiecare metru de drum, zâmbi bătrâna doamnă. Am înțeles, totuși, că Borrowdale este cea mai frumoasă zonă din toată valea.

Hotelul Regal, deși nu semăna cu hanul pe care și-l imaginase cu nostalgie doamna Arnold la plecare, se potrivea cererilor lor și oferea tot confortul de care aveau nevoie.

– Mark s-a gândit că poate ne va vizita în weekend, buni. Ți-a spus?

– Nu, dar nu mă miră. O să-ți ducă dorul seara.

– O să-ți ducă ție dorul, eu n-am fost de prea multe ori acasă.

– Te place, draga mea. Sper că nu-l încurajezi, deși atențiile pe care ți le acordă sunt grăitoare. S-ar putea să creadă altceva.

– Nu-l încurajez, desigur. Oricum, n-a făcut nimic neplăcut. Este un băiat bun, buni, iar eu nu pot să-l ignor. În plus, este singur.

– Bietul Mark! Nici o problemă, atâta vreme cât îți amintești că este căsătorit.

Mark sosi vineri seara, iar prezența lui fu o schimbare binevenită. Deoarece bătrâna doamnă se ducea la culcare devreme în fiecare seară, el și Catherine fură în stare să facă mai multă mișcare decât fusese posibil până acum. Nu că Mark ar fi fost genul energic. O plimbare rapidă cu mașina era mai pe gustul lui decât una lungă, pe jos. Dar Catherine îl convinse să o însoțească pe malul apei, cu toate că orice altă încercare de antrenament fizic fu respinsă categoric.

Ea își dădu seama că bărbatul era timid și retras, ceea ce nu era de mirare, ținând cont de experiența neplăcută a căsătoriei. Nu avea nici o idee cum să-l convingă să se exteriorizeze mai mult și să se bucure

mai mult de viață. Dacă ar fi insistat prea mult, bunica ei ar fi putut s-o acuze că-l încurajează, iar atitudinea lui retrasă ar fi semnul încercării de a evita orice încurcături.

Ar fi vrut să urce pe munte, dar era imposibil, deoarece astfel bunica ei ar rămâne singură. Oricum, Mark ar fi refuzat aproape sigur, iar această vacanță era visul bătrânei doamne. Poate că se va întoarce vreodată aici, să urce pe munte. Poate o să se mărite și va veni aici în luna de miere. Era un gând plăcut, pe care îl putea reține pentru viitor.

Spre surpriza ei, ca și a doamnei Arnold, Stephen sosi în următoarea sâmbătă seară, urmând să stea până luni dimineața.

– Am venit să văd cum vă simțiți, doamnă Arnold. Poate vreți să urcați pe munte.

– Ce poveste! Sunt sigură că ai venit să o vezi pe nepoata mea.

Catherine era mai bucuroasă să-l vadă decât ar fi crezut posibil, dar remarca bunicii ei o jenă. Văzând că se îmbujorează, el replică, plin de tact:

– Am venit de curiozitate. Ați fost amândouă atât de entuziasmate de ținutul din basmele lui Herries, încât a trebuit să vin să văd cu ochii mei.

– Ar trebui să citești aceste cărți, îl sfătui bătrâna doamnă.

– O să o fac, imediat ce am puțin timp la dispoziție, promise el.

– Îmi pare bine să te văd, Stephen, continuă ea. M-am gândit că vreau o dimineață liniștită, să nu mă duc decât la biserică, dar nu mi-ar fi plăcut să o oblig pe Catherine să stea în hotel.

– În acest caz, am ajuns la timp, doamnă Arnold.

– Dorește foarte mult să urce pe munte, sau să se cațere ca pisicile, nu știu prea bine, dar nu cred că se poate duce singură.

Ce șireată era bunica ei! își spuse Catherine, urmând schimbul de priviri dintre cei doi. Oare vizita lui Stephen fusese ideea ei? Poate că au aranjat înainte de plecare acest lucru.

– Unde vrei să mergem? întrebă el duminică, după micul dejun.

– Spre Glaramara, pentru moment. Nu sunt ambițioasă, dar mi-ar plăcea să admir această zonă minunată de la înălțime. Buni a încercat să-l convingă pe Mark să mă însoțească, știind că doresc ceva mai mult, dar el a refuzat.

– Așadar, Mark a fost aici. Când vine vorba despre exercițiul fizic, e un leneș.

– Știu. Mă gândeam că mi-ar plăcea să mă întorc la un moment dat și să mă plimb cu adevărat. O voi face, desigur, chiar dacă va trebui să mă întorc singură.

– De ce n-ai veni cu mine? propuse Stephen repede. E genul de vacanță pe care îl prefer.

– Poate te-aș crede pe cuvânt, dacă aș crede că ești sincer și că putem rezista multă vreme fără să ne certăm.

– Eu cred că ne-am înțeles destul de bine azi, tu ce spui? Sincer, chiar mi-ar plăcea să urcăm pe munte. Să reținem acest lucru, da? Ce voia Mark? Nu e genul tău…

– Presupun că i-a fost dor de buni– ce vrei să spui, că nu e genul meu?

– Este genul tău?

– Nu văd de ce nu. Ce legătură are cu tine? izbucni ea, apoi începu să râdă. Îmi pare rău, Stephen, e nepoliticos din partea mea, dar mereu reacționez așa la unele replici ale tale.

– Nici eu n-am fost foarte politicos, oftă el. Nu e treaba mea, mi-ai spus foarte clar. Oricum, suntem prieteni, iar prietenii ar trebui să aibă anumite privilegii.

– Ești sigur că suntem prieteni?

El dădu din cap, fixând-o cu privirea.

– Cred că suntem pe aceeași lungime de undă, în ciuda ciondănelilor noastre.

– Ce înțelegi prin "aceeași lungime de undă"?

– Că vorbim aceeași limbă și că avem aceleași idei de bază.

– Poate ai dreptate.

Bărbatul râse.

– Sau pot să mă înșel. Să-ți spun la ce m-am gândit azi-dimineață, când am privit afară? Că, dacă aș întâlni fata potrivită, mi-ar plăcea să vin aici în luna de miere.

– Oh! exclamă ea, roșind violent.

Ar fi îngrozitor dacă ar ghici că avusese același gând. Străduindu-se să pară degajată, îl întrebă:

– Nu crezi că ai așteptat cam mult pentru asta?

– Catherine Maitland! exclamă el, prefăcându-se șocat. Nu sunt chiat atât de bătrân… Haide, să îngropăm securea războiului, altfel nu plecăm de aici înainte de lăsarea întunericului.

După-amiaza se scurse într-un mod plăcut, iar seara căzu înainte ca ei să se simtă obosiți. Coborâră să ia ceaiul într-un han mic din Derwent.

– Mă bucur că am urcat, Stephen. A fost minunat, zâmbi ea. De fapt, chiar îmi placi, când nu mă enervezi.

– Poate o să mai lăsăm armele deoparte din când în când, după ce te întorci. Sau o să îngropăm securea de tot, sau ceva asemănător.

– Nu e imposibil, dar nu promit nimic, răspunse ea, apoi aruncă o privire la ceas. Buni se va îngrijora, dacă mai întârziem.

Capitolul 7

Catherine scria scrisori în salonul bunicii ei, când domnul Arnold intră.

– Ești singură, draga mea?

– O să vină și buni în câteva minute.

El aruncă o privire spre ziarele din jurul ei, deschise la anunțuri.

– Sper că nu cauți deja o slujbă? întrebă el cu răceală. Începusem să sper că te vei stabili aici, cu noi. Nu vrei să te gândești la singurele tale rude.

– Nu poți găsi o slujbă atât de repede, bunicule. Durează săptămâni întregi. Trebuie să cauți recomandări pentru post înainte de a căuta, abia apoi poți să încerci să vezi ce ți se potrivește.

Bărbatul continua să o privească lung, ca un copil dezamăgit.

– Mi-a făcut plăcere să stau acasă, îl asigură ea. Mă simt bine aici, dar sunt o asistentă calificată, și e timpul să mă întorc la muncă. Oricum, mai întâi voiam să stăm de vorbă despre buni.

– Nu poți să o părăsești, protestă el. Mă bazez pe tine să rămâi, la fel și ea. Ce se va întâmpla dacă o să se simtă rău, iar eu nu voi fi acasă? Știi foarte bine cât de des lipsesc.

– E chiar necesar să lipsești? Adică, poți lipsi doar de câteva ori pe săptămână.

Catherine îi aminti cuvintele lui din ziua în care acceptase să se mute cu ei.

– Da, dar situația s-a schimbat. Nu aveam de unde să știu că bunica ta se va îmbolnăvi.

– Bunicule! S-ar crede că e foarte bolnavă, fără șansă de scăpare. Dar e complet refăcută, mai ales acum, după o vacanță relaxantă. Nu trebuie să-ți spun ce poate face. Sper că ai aflat deja. Dar, pentru că lipsești frecvent, e firesc să aibă nevoie de o însoțitoare. Sunt de acord cu acest lucru. O să rămân până la sosirea și instalarea uneia.

– Nu sunt chiar atât de ușor de găsit, mormăi el. De ce crezi că am acceptat-o pe Pringle atât de mult?

Tânăra ignoră întrebarea și se mulțumi să-l avertizeze:

– Nu amâna prea mult să dai anunțul. Mai pot rămâne o lună, sau cel mult șase săptămâni. Dacă nu, voi rămâne în urmă și voi avea nevoie de un nou curs.

– N-ai nici un motiv să lucrezi, începu el.

– Am nevoie să fiu independentă, bunicule. Nu am fost crescută ca un parazit.

– Rămâi aici ca însoțitoarea soției mele, sugeră el repede. O să-ți dau un salariu bun, promit. N-o să ai nici un motiv să regreți.

Din nou "soția mea", își spuse ea iritată… Refuza să spună: "bunica ta".

– Ai insistat foarte mult să-mi dai o mulțime de bani, ca bani de buzunar. Poate chiar mai mult decât un salariu, îi aminti ea, așadar nu este vorba despre bani. Îmi pare rău, oftă ea, dar nu se poate. Nu e suficient să mă țină ocupată. M-aș simți vinovată să iau bani degeaba.

– Faci lucrurile dificile pentru mine, Catherine.

– Îmi pare rău, repetă ea, și te rog să nu crezi că sunt nerecunoscătoare.

– Nu vreau recunoștința ta, copilă. Aceasta este casa ta, chiar dacă vrei să pleci sau să rămâi. Avem nevoie de prezența ta.

Ea clătină din cap. Bătrânul era foarte priceput în aplicarea presiunii psihice.

– Nu uita ce am spus de anunț, îi aminti ea.

– Eu nu dau anunțuri, o repezi el, pierzându-și pentru o clipă blândețea. O să contactez o agenție specializată.

Din nou, Catherine amână căutarea unei slujbe, din moment ce nu era încă sigur la ce dată se va elibera. Nu rămânea decât să se relaxeze și să se bucure de tot.

Putea să fie o viață foarte confortabilă, trebuia să recunoască. Ar fi fost ușor să se stabilească aici, din moment ce o iubea pe bunica ei. Începând să se întrebe din nou ce să facă, își aminti comportamentul neliniștitor al bunicului ei. Oricum, mai avea de înfruntat și dezamăgirea lui Stephen. Chiar dacă nu spusese nici un cuvânt până acum, era vizibil din comportamentul lui ce părere avea despre ezitările ei.

Dar de ce conta atât de mult părerea lui Stephen? Nu avea nici o legătură cu el, dar trebuia să recunoască în fața propriei persoane că o deranja. Poate era din cauză că-i promisese lui Rene să aibă grijă de ea, iar acum conștiința ei îi reproșa că îl dezamăgise. Dacă ar fi putut să-i dezvăluie tot ce aflase de la domnișoara Pringle, poate că n-ar mai fi atât de pornit împotriva ei. Dar nu avea intenția să-i dea această satisfacție, orice ar fi fost. Nu are decât să-și imagineze ce vrea. Dacă nu o poate crede că are motive decente, nu mai merită să-și bată capul cu părerile lui. Poate că îngropase securea în apropierea munților, dar acum era pregătită de atac. El încă nu avea nici cea mai mică idee, dar va afla, la timpul potrivit.

– De ce ești atât de mohorâtă, Catherine? o întrebă Mark. O să-ți pierzi farmecul, dacă te mai încrunți multă vreme.

Cu o sforțare, Catherine își luă în stăpânire gândurile. Stătuse împreună cu vărul ei în fața focului, după ce bunicii lor se retrăseseră la culcare, dar aproape uitase de prezența lui.

– Te rog să mă ierți, Mark. Eram cu gândul departe.

– Te îngrijorează ceva? De obicei ești foarte veselă.

– Nu pot spune că mă îngrijorează.

Îi explică apoi că aștepta angajarea unei noi însoțitoare pentru bunica ei, înainte să caute ceva de lucru și că se întreba cât va dura.

Privirea lui Mark se întunecă.

– Speram că vei rămâne aici. E o schimbare foarte plăcută să vii acasă și să găsești o companie mai tânără.

– Dar Cynthia și Peter?

– Știi că sunt rareori aici. În plus, sora mea este atât de îndrăgostită, încât este imposibil să ai o conversație decentă cu ea. Vorbește mereu despre Peter și despre planurile lor de viitor.

Catherine zâmbi îngăduitor.

– Da, s-a îndrăgostit rău de tot.

– La un moment dat, credeam că tu ești îndrăgostită de Peter, spuse el, privind-o întrebător.

– Poate că, la un moment dat, chiar credeam că sunt, recunoscu ea, apoi clătină din cap. Nu, Mark, inima mea îmi aparține.

– Mă bucur. Nu mi-ar fi făcut plăcere să știu că ai fost rănită de un membru al propriei mele familii. Presupun că nu putem fi prieteni?

– Dar nu suntem?

– Adică… putem ieși din când în când împreună? Mi-a fost destul de greu să te întreb. La urma urmei, sunt un bărbat căsătorit.

– Nu văd de ce ar avea vreo importanță, date fiind circumstanțele. Cred că verii pot fi prieteni fără să creeze probleme și să dea naștere la comentarii.

– Aici, numai membrii familiei știu că n-am divorțat de soția mea, așadar nu se va vorbi.

Catherine îl privi o clipă, gânditoare.

– Bunicul mi-a povestit despre tine. I-ai spus cumva…

– Nu, nu! o întrerupse el. Nu i-am spus nimic. El a fost cel care a răspândit vestea că am divorțat.

– Ai fi putut nega.

– Și să spun că unchiul meu este un mincinos? Nu, n-aș fi putut, deși am protestat că a spus o minciună nenecesară. A fost foarte bun cu noi, știi prea bine, iar intențiile lui au fost cele mai bune.

– Presupun că ai dreptate, spuse tânăra, fără prea multă convingere.

– Desigur, Catherine! Era felul lui de a explica absența soției mele. N-a trecut chiar atât de mult de când am venit aici în luna de miere și, oricine ne-a văzut atunci, ar fi pus întrebări jenante. În urma anunțului că am divorțat, cu toții au evitat acest subiect.

Tânăra dădu din cap.

– Da, v-a scutit de jenă, în primul rând pe tine, apoi pe el însuși.

– Ce părere ai dacă cinăm împreună miercuri?

– E tocmai ziua în care o duc pe buni la Manchester, ca să facă niște cumpărături pentru Crăciun. Mi-a spus că n-a mai fost acolo de ani întregi.

– Nu e un drum cam lung pentru ea? Cred că va fi foarte obosită.

– Vom rămâne peste noapte la un hotel. Bunicul a rezervat deja camere, iar buni se bucură ca un copil.

Mark râse.

– Ai adus multe schimbări în această casă, declară el cu admirație. O să o duci la teatru seara? Este o piesă foarte bună.

Ea clătină din cap.

– Va fi prea obosită. Cel puțin ea, va trebui să se ducă la culcare devreme. Abia după un somn bun vom putea face niște cumpărături, înainte de plecare.

– De ce n-am merge împreună? propuse bărbatul, încântat. O să mă duc acolo oricum, iar mașina mea este mult mai confortabilă pentru o călătorie îndelungată decât mașina ta. Iar seara putem ieși

împreună.

Catherine acceptă cu încântare, știind că pe bunica ei nu o va deranja să fie lăsată singură, mai ales dacă se afla în pat.

Ajunseră la hotel la timp pentru masa de prânz, iar după-amiaza trecu repede pentru doamna Arnold. Cu toate acestea, era mulțumită să se ducă devreme la culcare, iar Catherine acceptă invitația la teatru. Mai târziu, în fața unui pahar, Mark îi povesti despre căsătoria lui.

– Cât de bine îți cunoști fiii vitregi, Mark?

– Destul de mult, suficient ca să știu că sunt niște copii buni, care au avut o copilărie nefericită.

– Ești foarte generos cu ei, îmi dau seama, dar nu este prea mult? întrebă tânăra, privindu-l cu curiozitate.

Bărbatul se îmbujoră și îi evită privirea.

– Au nevoie de ceva sigur în viață, iar eu sunt singurul care le poate oferi această siguranță.

– Ești sigur că primesc acele avantaje pe care le oferi?

– Ești la fel de încăpățânată ca bunicul tău, Catherine. Da, replică el, totul este aranjat cu avocatul meu. Cheltuielile lor legate de studii sunt plătite prin intermediul lui și tot el se asigură că au tot ce le trebuie. Mă îndoiesc, desigur, că mama lor ar fi destul de cinstită să administreze banii așa cum trebuie.

– Dar nu poți să divorțezi de mama lor, continuând să le oferi ajutorul?

– Presupun că da, dar în acest caz n-aș mai avea dreptul să le supraveghez educația. Oricum, adăugă el încet, privind-o cu coada ochiului, m-am hotărât să nu divorțez pentru că îmi imaginam că nu voi mai dori vreodată să am o relație cu o femeie, așadar nu avea nici o importanță. În ultimul timp, am început să mă întreb dacă nu am luat o decizie greșită.

Catherine îi puse mâna pe braț.

– Te gândești cumva la mine, Mark?

El dădu din cap, prinzându-i mâna cu blândețe.

– Te rog să nu o faci, îl rugă ea. Ar complica lucrurile inutil. Îmi placi și mă simt foarte bine cu tine, dar nu cred că vom fi vreodată mai mult decât veri.

– Există altcineva?

– Nu, Mark, dar precuparea mea de acum este să mă întorc la lucru.

– Sunt sigur că unchiul John mi-a spus că ai venit aici ca să rămâi.

– Nu este treaba lui să spună acest lucru! Se pare că le-a lăsat tuturor această impresie, deși nu știu de ce.

– Eu știu de ce, Catherine. Ești frumoasă și te dovedești o companie extrem de plăcută. Probabil că speră să recupereze tot ce a pierdut în trecut.

Ea ridică din umeri, tentată să spună că n-a fost decât vina și alegerea lui. Dar de ce să aducă nemulțumiri în interiorul familiei? Nu ar aduce nimic bun.

Cumpărăturile îi făcură foarte multă plăcere doamnei Arnold.

– Mi-a plăcut atât de mult! declară ea cu entuziasm. În afară de excursia făcută împreună, n-am mai fost nicăieri de ani buni, decât cu bunicul tău. E de părere că e obositor să faci cumpărături.

– Știu, și a părut foarte surprins să vadă că nu erai mai obosită decât în orice altă zi, când ne-am întors acasă.

– Dragul meu John! Nu cred că e convins că mă simt mai bine. Mă privește cu îndoială când îi povestesc drumurile pe care le-am făcut. Știu că pentru tine nu e mult, dar eu n-am mai mers atât de mult de ani întregi. E un pas important înainte, dar cred că va trebui să-l convingi tu.

– Ce trebuie să mă convingă?

Nu-l auziseră intrând, dar repetară ce vorbiseră.

– E influența ta benefică, draga mea. Nimeni n-a putut s-o ajute atât de mult. Mi-ar plăcea să rămâi.

– Nu pot, bunicule. Să stau aici fără să fac nimic nu este o viață potrivită pentru mine.

– Dar nu stai niciodată fără să faci nimic, protestă bunica ei. Ești cea mai activă persoană din această casă.

– Dar și cea mai tânără, buni, îi aminti Catherine.

– Nu știu ce o să mă fac după plecarea ta, se plânse bătrâna doamnă. Nu vreau să alunec din nou în starea din trecut. Sprijinul tău mă ajută să fiu mai hotărâtă și să vreau să mă simt mai bine.

– O să te simți din ce în ce mai bine, o asigură nepoata ei. Iar eu voi veni foarte des aici, să mă asigur de acest lucru. Ai primit vreo veste? îl întrebă pe domnul Arnold, văzând scrisoarea din mâna lui.

– Nimic interesant, draga mea. Este un răspuns de la agenție, care nu crede că va găsi pe cineva potrivit înainte de Anul Nou.

Catherine nu era neliniștită. Dacă ar putea aranja să înceapă să lucreze la începutul lui februarie, ar fi foarte bine. Între timp, trebuia să se pregătească de Crăciun și de petrecerea de Anul Nou, care trebuia organizată. Bunica ei aștepta cu nerăbdare să participe la aceste evenimente. Plăcerea soțului ei la vederea stării ei neașteptat de bune era evidentă, deși uneori părea incapabil să creadă. Făcea profeții sumbre despre viitorul în care nepoata ei nu se va mai afla în apropiere.

– Bunicul este un pesimist! Eu nu cred o iotă, o consolă Catherine pe bunica ei după o astfel de discuție, privind-o întrebător. Sper că nu ești de acord cu el, buni?

– Nu vreau să fiu, draga mea… ezită bătrâna doamnă. Dar vezi, după ce s-a întâmplat în trecut… Pare prea bine ca să fie adevărat.

În trecut? Oare despre ce vorbea? Era motivul să afle despre ce vorbea domnișoara Pringle, decise Catherine. Îndoiala bruscă a bunicii ei și neîncrederea în propria persoană o nedumerea. Să fie din cauză că-i era teamă să nu piardă sprijinul ei?

– De ce, buni? Vrei să-mi spui motivul, te rog? o invită ea. Uneori te ajută să stai de vorbă.

Bătrâna o privi lung, cercetător.

– N-am mai vorbit cu nimeni de ani buni, spuse ea, nici măcar cu John. Îmi promiți că nu-i vei spune?

Din nou, promisiuni și secrete, își spuse tânăra. Mai întâi față de domnișoara Pringle, acum față de bunica ei.

– Desigur, buni. Dar nu cred că poate fi ceva teribil.

– Nu știi, draga mea copilă, nu ai de unde să știi, clătină din cap bunica ei, făcând apoi o pauză. Am avut două căderi nervoase de când m-am căsătorit. Rene a avut grijă de mine a doua oară, când am făcut și pneumonie. N-am putut trece peste șocul morții mamei tale.

– E de înțeles, buni, dar ce crezi că dovedește? Ai avut mult de suferit, ăsta este adevărul. Ești căsătorită de patruzeci de ani?

– Aproape de patruzeci și trei. M-am căsătorit la optsprezece ani. La ceva vreme de la căsătorie, când mama ta avea doar trei ani, s-a întâmplat ceva îngrozitor, care m-a speriat teribil. După aceasta, am început să am aceste atacuri de isterie de câte ori mă gândeam la acest lucru, devenind din ce în ce mai speriată.

– Dar de ce îți era teamă, draga mea?

– Că voi deveni nebună, desigur.

Catherine se încruntă, nedumerită.

– Îți era teamă din cauza crizelor de isterie, sau făceai aceste crize pentru că îți era teamă?

Bătrâna doamnă ridică din umeri.

– Nu știu. Nu m-am gândit la acest lucru. Are vreo importanță?

– Acum nu cred că are, pentru că ți-ai revenit complet. Ce a spus medicul?

– N-am nici cea mai mică idee, dar după ce medicul bătrân a ieșit la pensie, John m-a sfătuit să nu-i spun celui nou. Era tatăl lui Peter. Lui John nu-i plăcea deloc. Atunci nu aveam decât atacuri ocazionale,

iar bunicul tău a hotărât că voi fi în regulă, atâta vreme cât duc o viață liniștită. A avut dreptate. De aceea sunt atât de bine acum.

Acesta era motivul pentru care bunicul ei îi ceruse domnișoarei Pringle să fie atât de severă. Poate că avusese dreptate… Dar de ce o mințise pe asistentă? Numai că nu putea să-l întrebe, pentru că promisese deja să nu spună nimic despre acest subiect.

– Dar ce te-a speriat atât de tare, buni?

Doamna Arnold își acoperi fața cu mâinile.

– Draga mea, te rog să nu mă întrebi. Mă străduiesc să nu mă gândesc la acest lucru și să nu vorbesc despre el.

– Draga mea buni, spuse Catherine, cuprinzând-o cu brațul, trebuie să-l alungi cu totul din minte. Este clar că teama ta era neîntemeiată și că ești sănătoasă.

Tânăra vorbea încet, cu seriozitate, dorind să o convingă pe bătrâna doamnă.

– Chiar asta crezi, draga mea? Nu spui acest lucru doar ca să mă consolezi? Când ai trăit cu această teamă patruzeci de ani…

– Sunt sigură că este adevărat, buni! Dacă ai fi spus mai de mult ce te sperie, n-ai fi trăit atâta vreme cu teama. Ești la fel de sănătoasă ca mine, sau ca bunicul.

Poate chiar mai sănătoasă decât soțul ei, își spuse Catherine, pentru că nu făcea mereu planuri diabolice, ca acesta.

– Stephen ar fi de acord cu mine, încheie ea.

Bunica ei o privi lung.

– Nu trebuie să discuți acest lucru cu el. John ar fi furios dacă ar afla.

Catherine oftă, asigurând-o că va păstra secretul. Aceste secrete întunecate erau rezultatul gândirii întortocheate a bunicului ei, știa foarte bine. Dar, pentru binele bunicii ei, era mai bine să rămână nespuse.

Totuși, de ce atâtea secrete? se întreba Catherine. Multe persoane aveau crize ocazionale de isterie, ca și temeri, mai mult sau mai puțin ascunse.

Poate e de vină sângele welsh din venele bunicului ei. Auzise că aceștia aveau tendința să dramatizeze orice incident.

Capitolul 8

Catherine se întoarse de la fereastră, încă ținând marginea draperiei.

– Vino să privești, buni! Nu-i așa că luna e minunat de frumoasă?

Își puse brațul în jurul umerilor bunicii ei, când aceasta se apropie.

– Nu crezi că s-ar vedea și mai bine de afară? o întrebă ea.

– Mulțumesc, draga mea, dar prefer să o văd din interior, unde este mai cald. Numai gândul că aș ieși acum afară mă face să tremur, răspunse bătrâna doamnă, bătând-o pe umăr, apoi se întoarse la fotoliul ei, în timp ce Catherine lăsă draperia să cadă.

– De ce nu ieșim puțin la plimbare cu mașina? propuse Mark. Acești jucători de șah înfocați nu au nevoie de compania noastră.

Tânăra clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Aș prefera să mă plimb pe jos. Mi-e dor să simt iarba înghețată trosnind sub picioare, în timp ce urc pe deal.

– O să te ia vântul înainte să ajungi în vârf, declară Mark. E un urcuș destul de dificil.

– Nu prea cred că pe nepoata mea o s-o ia vântul, Mark. E mai puternică decât voi orășenii născuți în mașină, râse bătrânul domn Arnold, ridicându-se de pe fotoliu. Dacă nu ești pregătit să te duci cu ea, o voi însoți eu.

Catherine clătină din cap.

– Bunicule, nu voiam un însoțitor. Te rog să stai și să termini jocul de cărți cu bunica. Nu e nimic mai plăcut decât să te plimbi singur, sub clar de lună.

– Orășean? Catherine, mi-ar face plăcere să vin cu tine, dacă nu te deranjează. Poate preferi singurătatea…

– Nu, desigur! Să mergem! întinse ea o mână spre Mark, după ce o sărutase pe bunica ei pe obraz. Noapte bună, buni! Cred că tu și bunicul veți fi deja în pat, când ne vom întoarce.

Aerul era foarte rece, dar panta dealului, destul de abruptă, îi făcu să se încălzească destul de repede. Vederea luminii argintii care scălda toată valea merita însă efortul, iar Catherine se înfioră de încântare.

– Îți e frig?

– Nu, sunt doar încântată. N-am mai văzut acest peisaj. Vezi acea zonă întunecată, în centrul căreia strălucește o luminiță? Să mergem până la ea.

– Cred că este o fermă, așezată într-o vale. Sunt sigur că e destul de mult de mers până acolo.

– Cui îi pasă? E atât de frumos, încât voi începe în curând să dansez!

– Ai grijă să nu cazi! E destul de accidentat. Parcă o zonă din această vale este mlăștinoasă, dacă nu mă înșel.

– În nord, poate că este, dar aici este partea de vest. E și un drum pe undeva. Am mers cu mama pe acolo.

– Aceasta este partea cu ferma?

– În această clipă, n-am nici o idee. Totul arată diferit în lumina lunii. Cred că pare într-un fel ireal.

Aproape o oră mai târziu, coborâră mână în mână pe coasta dealului, dar ferma nu părea mai aproape.

– Sunt obosit, se plânse Mark. Să stăm aici o vreme. Credeam că dealul e mai ușor de coborât.

Catherine râse.

– Acum se vede cât de mult mergi pe jos. Nu e de mirare că obosești atât de repede. Eu am fost aici de mai multe ori în ultimul timp.

– Singură?

– Da, și pe jos.

Se așezară pe marginea drumului, sprijinindu-se de panta acoperită de iarbă.

– Nu trebuie să stăm prea mult, altfel ni se va face frig, murmură Mark, cuprinzându-i umerii cu brațul.

– Mm! Gulerul de oaie e foarte plăcut și călduros, spuse ea, așezându-se mai bine. Uite ce frumos strălucește luna…

Rămaseră tăcuți, admirând peisajul din fața ochilor. Mark părea fermecat de strălucirea din ochii ei. O mașină trecu încet pe drum, dar începuseră deja să recite poezii din copilărie despre tărâmuri fermecate și nu-i dădură nici o atenție. Dar nu dură foarte mult, pentru că pământul înghețat îi făcu în cele din urmă să se ridice. Pentru că nu păreau să se apropie de fermă, hotărâră să se întoarcă spre casă.

– Dacă ai fi insistat să căutăm ferma, am fi rămas toată noaptea afară din casă, spuse Mark.

– Adică ai fi fost deja mort de oboseală, îl tachină ea.

Înainte să aibă timp să reacționeze, brațele lui o cuprinseră, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. La început rezistă, cu toate că răceala de afară făcea căldura corpului lui foarte atrăgătoare. Dar curând o cuprinse un acces de tandrețe, știind câtă nevoie avea să fie consolat, astfel încât cedă, simțind imediat răspunsul lui. Conștientă de propria reacție, tânăra încercă să se retragă, dar el o reținu, aproape cu forța.

După ce sărutul lung luă sfârșit, bărbatul ar fi vrut să o țină în brațe și să o sărute din nou, dar ea îl împinse cu violență. Era conștientă de răspunsul ei fizic la atingerea lui, dar inima îi spunea că lipsește ceva. Nu era dragoste. Nu felul de dragoste la care se gândea din când în când. Conștiința ei și tot ce învățase de la părinți îi veniră în ajutor.

– Ne purtăm copilărește, Mark. Ar fi timpul să ne îndreptăm spre casă.

– Dar este timpul potrivit pentru dragoste, Catherine. Nu numai timpul, dar și locul, cu luna singurul martor al iubirii noastre. Știu că mă iubești, șopti el fierbinte. Am observat din clipa în care m-ai sărutat.

– Te înșeli, Mark. Ca să fiu foarte sinceră, nu a fost decât o clipă de pasiune fizică, fără nici o legătură cu dragostea. Nu vreau să mă implic în așa ceva. Transformă dragostea adevărată în ceva ieftin, care nu mai este demnă de laudă.

– Catherine, iubita mea, dacă ai ști cât de mult tânjesc după dragostea ta!

– Îmi pare rău, Mark. Sincer. Te rog să mă crezi. Nu e numai faptul că nu ești liber. Dacă ar fi fost doar aceasta, aș fi putut să te aștept. Dar nu sunt îndrăgostită de tine. Sunt sigură de acest lucru.

Fără să mai aștepte protestele lui, se îndreptă spre casă. În cele din urmă, el o ajunse și i se alătură pe drum, fără să spună nimic. Nu știa dacă era supărat sau gânditor.

***

Între timp, Stephen își redusese vizitele profesionale la Creston Hall la una pe săptămână, deși credea că nu este necesar nici atât. Nu putuse însă să reziste insistențelor domnului Arnold.

– Nu aveți nevoie de un medic, îi spuse el doamnei Arnold. Sunteți o cu totul altă persoană, față de cea care a întâlnit-o pe Catherine în urmă cu șase luni. Mă întreb dacă vă dați seama.

– Cred că da, doctore. Mă simt altfel. Într-un fel, cred că sunt mai sigură de mine. Oricum, sper că nu-ți propui să stai departe? întrebă ea zâmbind. Dacă trebuie să vorbim despre schimbări, nu sunt singura persoană care s-a schimbat de la venirea ei. Și tu ai făcut-o.

El o privi nedumerit.

– Oh! În ce fel m-am schimbat?

– Ești mai prietenos. Chiar mai uman. Te rog să nu te întorci la obișnuita vizită de rutină o dată pe lună. Sau, cel puțin, acceptă să vii o dată pe săptămână la cină.

– Sunteți foarte amabilă, dar nu prea am timp de activități sociale, răspunse el, părând însă foarte încântat.

– Am început să te văd ca pe un prieten, chiar ca pe un vechi și bun prieten, sper că-ți dai seama. Nu mai ești "doctorul Welbeck", ci Stephen, încă de la sosirea nepoatei mele, declară ea, apoi se întoarse spre nepoata ei: draga mea, încearcă să-l convingi tu. Sunt sigură că bunicul tău ar face-o, dacă ar fi acasă. Spune-i că vrem să fie mai sociabil. Nu-i așa?

Catherine nu o putea contrazice, fără să pară extrem de nepoliticoasă. Îl privi nesigură, apoi se strădui să ascundă sentimentele care o copleșeau.

– Desigur, vrem să te vedem mai des, Stephen. Știm că și medicii au dreptul la o perioadă liberă.

– Bine, răspunse el râzând. Cedez.

Mai târziu, când tânăra îl conduse la ușă, o întrebă:

– Ești sigură că vrei să vin mai des, ca vizitator? Nu știam că bunicii tăi au început să primească vizite.

– N-au început, cu excepția prietenilor celor trei nepoți. Așadar, trebuie să te simți onorat.

– Și tu vrei să vin?

– Cred că ai uitat că am hotărât să lăsăm armele deoparte din când în când.

– N-am uitat, dar mă întrebam dacă tu ai făcut-o.

– Stephen, cred că încerci să mă superi cu intenție.

El oftă răbdător.

– Bine. Vrei să vin în vizită?

– Desigur. Ai găsit deseori timp să o vizitezi pe mama și nu toate vizitele erau profesionale. O să vezi că și buni apreciază prezența ta. Ca și bunicul, de altfel.

– În ciuda aranjamentului despre care vorbeai, tot reușesc să te irit.

Ea chicoti.

– Consideră că de vină e dispoziția mea agresivă, moștenită de la bunicul. Dar, dacă semăn atât de mult, cred că nu ne vom înțelege niciodată. Cu toate acestea, nu voi fi aici destul de mult timp, ca să avem motive de ceartă.

– Mi se pare că te bucuri de compania vărului tău.

Catherine îl privi cercetător.

– De unde știi? Mark este rareori acasă, când vii în vizită.

– V-am văzut seara trecută pe deal.

Spre uimirea ei, tânăra se îmbujoră.

– Nu te-am văzut. Unde erai?

– Eram în mașină, mă întorceam de la o vizită la domiciliu. Păreai să te simți foarte bine cu capul pe umărul lui.

– De ce nu m-aș simți? replică ea cu agresivitate. Un guler de oaie e o pernă foarte confortabilă, când este frig.

– De ce nu îl încerci și pe al meu? răspunse el cu răceală, deși în ochi îi strălucea o sclipire de amuzament.

– Nu o voi face, mulțumesc!

Se întoarse pe călcâie și îl părăsi, supărată pe el că era capabil să o irite atât de mult, dar și pe ea, că permisese să fie surprinsă într-o poziție compromițătoare. Nu voia să-l anunțe că nu se sărutase până seara trecută cu vărul ei, sau că nu intenționa să o mai facă vreodată. Dacă voia să-și folosească imaginația, nu avea decât. Oricum, amintirea sărutului era jenantă. N-ar fi trebuit niciodată să-i permită lui Mark să ajungă atât de departe.

De ce Stephen era atât de reticent la invitațiile bunicii ei? se întrebă Catherine. Păruse întotdeauna încântat să petreacă timpul liber cu

Rene. Poate că fusese îndrăgostit de ea, în ciuda asigurării mamei ei vitrege că nu era cazul. Bietul Stephen! Pentru prima dată, își dădu seama în ce situație nefericită s-ar fi aflat medicul, dacă era adevărat. Să iubești pe cineva care știi sigur că mai are foarte puțin de trăit și nici măcar să nu fii iubit în schimb. Dacă o să mai vină în vizită până la plecarea ei, ar trebui să se străduiască să fie mai răbdătoare, mai înțelegătoare. În inima ei, îl plăcea și îl respecta, oricât de mult i-ar fi displăcut amestecul în treburile ei, dar ținea la părerea lui despre ea, dintr-un motiv necunoscut. I-ar fi displăcut profund să știe care fusese reacția ei la sărutul lui Mark, știind că nu era îndrăgostită de el.

***

– Buni, de ce stai mereu în spatele bisericii? M-aș fi așteptat să stai în față, unde sunt stranele familiei.

Stătuseră, ca de obicei, aproape de ușă, iar acum se îndreptau spre casă.

– Am stat în strana din față mai mult de douăzeci de ani, răspunse bătrâna doamnă, până când m-am făcut de râs. Au trecut mulți ani până când mi-am făcut curaj să mă întorc în biserică. Eram prea rușinată.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

Bunica ei îi povesti că Gwen, fiica ei, făcuse parte din corul bisericii până la căsătorie. La puțin timp după moartea ei, doamna Arnold își imaginase că o vede în cor și făcuse o criză violentă de isterie. Aceasta fusese urmată de o cădere nervoasă și de atacul de pneumonie de care Catherine aflase deja. Fusese a doua criză severă de la căsătorie.

– Ce păcat! Presupun că era cineva care semăna cu mama și, cum te gândeai mereu la ea…

– Da, cred că așa era. Deși bunicul tău spune că nu e cazul, pentru că între timp coristele primiseră o nouă îmbrăcăminte, deci nu putea să semene chiar atât de mult. Tu ai făcut parte din cor, draga mea?

– Niciodată! Nu ți-am spus că nu am voce deloc?

– În bisericile mici de la țară, nu contează foarte mult. Am avut o colegă care avea o voce îngrozitoare, încât era un calvar să stai lângă ea… Ce vei purta la petrecerea de logodnă a Cynthiei?

– Rochia pe care mi-ai dat-o de ziua mea, buni. N-am purtat-o decât o dată.

Nu primiseră nici o veste despre o persoană potrivită pentru a fi însoțitoarea bunicii ei. Nici una dintre femeile care ar fi fost potrivite nu voia să vină într-o casă de țară, îi explicase bunicul ei. Cu toate acestea, tânăra era conștientă că el n-ar fi făcut nici un efort pentru a găsi pe cineva, dacă nu l-ar fi presat permanent. Se îndoia că menționase în scrisoarea trimisă la agenție că este o urgență.

– Poate că ar fi mai bine să încerci la o altă agenție, sugeră ea, înainte de petrecere. Cred că este una la Manchester.

– Catherine, cred că te-ai săturat deja să stai cu noi, îi reproșă el. Nu vă înțeleg pe voi, tinerii aceștia neliniștiți.

Părea descurajat, iar ochii lui aveau o privire tristă.

– Bunicule, încerci din nou să mă faci să mă răzgândesc, îl acuză ea. Ai din nou expresia aceea de copil dezamăgit. Cred că ești un actor desăvârșit.

El râse amuzat.

– Ce descriere potrivită pentru un octogenar! Nu mă poți învinovăți că încerc, pentru că știi ce mult însemni pentru noi. Te-ai săturat deja de noi?

– Nu, desigur! Oricum, nu încă. Dar să nu înțelegi că hotărârea mea se clatină.

– Poate că ești înțeleaptă, draga mea. Aici este plictisitor și, odată cu trecera anilor, ai deveni la fel de plictisitoare ca și noi.

Bătrânul oftă adânc, iar tânăra îl privi lung, suspicioasă că încearcă din nou să o convingă folosind una dintre tacticile lui.

– Doctorului o să-i fie dor de tine, continuă el. Mereu păreți să aveți multe de spus unul altuia.

– Lui Stephen n-o să-i fie dor de mine! replică ea hotărâtă. Abia reușim să nu ne certăm mereu.

– Nu-ți place?

– Nu știu nici eu. Uneori cred că da, apoi mă enervează și mă simt ca o… ca o pisică sălbatică. L-aș zgâria cu mare plăcere.

– Copilă, se spune că linia care desparte ura de dragoste este foarte subțire.

– În ceea ce ne privește pe noi, nu e deloc așa. Nu e vorba despre dragoste între noi.

Bunicul ei ridică din umeri.

– Nu sunt atât de sigur. Dar cum stau lucrurile cu vărul tău? Mark o să fie la fel de trist ca noi.

– Așa crezi? Nu-l văd decât serile și la sfârșitul săptămânii…

– Asta nu l-a împiedicat să se atașeze prea tare de tine, o întrerupse el, tăios. Se vede pe figura lui. Privirile lui te urmăresc peste tot, apoi se uită în altă parte, ca un copil vinovat.

Tânăra se îmbujoră imediat, dar negă cu vehemență.

– Nu e adevărat, bunicule! E adevărat că îmi pare rău pentru el, dar nu am nici o intenție să fim mai mult decât prieteni.

– Poate că ai dreptate în ce te privește. Eu vorbeam despre reacțiile lui, care seamănă cam mult cu dragostea.

Ce romantic era bunicul ei, sub aparența aceasta de duritate! își spuse ea. Mai întâi, vorbise despre relația de dragoste și ură dintre ea și Stephen, apoi despre cea de milă și dragoste, dintre ea și Mark. Ridică din umeri, zâmbind.

– Catherine! o certă bunicul ei, nu mă asculți.

– Îmi pare rău, bunicule. Ce spuneai?

– Spuneam că nu-ți poți permite să te mărițI cu Mark, chiar dacă ar fi liber.

– Nu vreau să mă mărit cu el, deși nu cred că mai există și alte obstacole. Nu suntem rude chiar atât de apropiate.

El clătină din cap.

– Te înșeli. În circumstanțe obișnuite, nu ar conta. Avem o familie sănătoasă. Cu toate acestea, ținând cont de istoria familiei tale…

Domnul Arnold ridică din umeri, lăsând restul pe seama imaginației ei.

– Nu e nimic în neregulă cu familia tatălui meu, negă ea cu fermitate. Sunt sigură că sunt perfect sănătoși.

– Probabil ai dreptate. Mă refeream la familia din partea mamei și bunicii tale.

– Vorbești prostii! Dacă vrei să spui că buni este dezechilibrată sau ceva asemănător, să știi că te înșeli. Două căderi nervoase și câteva atacuri de isterie nu înseamnă nebunie. Poți să-l întrebi și pe Stephen.

Era rândul lui să o privească agresiv.

– Ai vorbit cu el despre familia noastră?

– Nu, desigur. N-am vorbit nici măcar cu Mark.

Expresia lui ușurată o uimi.

– Nu văd de ce ar fi atât de rău să vorbesc despre așa-zisa problemă nervoasă a bunicii cu Stephen. Este un medic excelent și o persoană foarte discretă.

– Pentru că sunt de părere că nu e bine să trezești fantomele trecutului, draga mea. Mama soției mele a murit într-un sanatoriu de boli psihice.

Bărbatul făcu o pauză, lăsând informația să fie digerată.

– Crezi că aș minți în legătură cu o problemă atât de importantă? întrebă el, văzând că nepoata lui îl privea neîncrezătoare. Aș vrea să

cred că e de vină doar imaginația mea, dar biata doamnă a rămas acolo atât de mult, încât toată lumea credea că a murit. Toți cei din Foulbeck știau.

– Și ce părere aveau?

– Se spunea că a avut un accident mortal cu mult înainte de a ajunge eu în acea localitate. De fapt, biata de ea era nebună.

– Înțeleg, dădu ea din cap cu gravitate. Când a murit?

– La ceva timp după ce m-am căsătorit cu fiica ei. Acum știi de ce n-am riscat niciodată să încerc să mai fac un copil, deși mi-aș fi dorit un fiu.

– Bunicule, ce îngrozitor!

Așadar, acesta era secretul la care bunica ei refuza să se gândească.

– Era violentă? întrebă ea.

– Foarte des. Dar cred că n-a fost niciodată prea sănătoasă. Se spunea că nici măcar nu-și recunoștea soțul și fiica.

– Sunt sigură că nu știai aceste lucruri când te-ai căsătorit. Mi-ai spus ceva odată, îmi amintesc…

– Știu, o întrerupse el cu voce răgușită, ți-am spus că nu m-aș fi lăsat păcălit ca Mark, când eram de vârsta lui. Dar am fost păcălit mai rău decât el, deși eram mai mare.

Rămase o vreme tăcut, iar Catherine își imagină că nu voia să mai vorbească despre trecut. Se ridică încet și se îndreptă spre ușă, dar el o opri, spunând că vrea să asculte toată povestea.

Se îndrăgostise foarte mult de soția lui, îi explică el, fără să știe nimic despre istoria familiei ei. Era singură la părinți și avea optsprezece ani. Ca și el, credea că mama ei era moartă, iar tatăl ei nu le spusese adevărul. Când a aflat de moartea ei, a avut o cădere nervoasă, din care și-a revenit cu greu.

– Nu mă miră, fu de acord Catherine. În afară de circumstanțele morții ei, trebuie să fi fost un șoc foarte puternic să afle că, de fapt, în toți acești ani, mama ei trăise.

– Desigur. Dar ceea ce vreau să înțelegi e că nu e foarte echilibrată.

– Nu e adevărat, bunicule. E la fel de echilibrată ca mine sau ca tine, dar nu e atât de fermă. Ceea ce vrei să-mi spui cu adevărat e că s-ar putea să fi moștenit un oarecare dezechilibru mental prin intermediul mamei mele. Nu cred acest lucru.

– De ce nu? Este posibil.

– Pentru că mama era perfect sănătoasă.

– Acesta este un lucru pe care îl consideri de la sine înțeles, pentru că nu ai avut ocazia să discuți despre sănătatea ei mentală cu tatăl tău. Am dreptate?

– Da, răspunse ea încet, încercând să-și aducă aminte dacă tatăl ei spusese măcar ceva în treacăt despre acest subiect.

Dar era sigură că nu spusese absolut nimic. Pentru că nu-și amintea figura mamei ei, iar Rene fusese o mamă perfectă, nici măcar nu fusese curioasă. Murise la nașterea fiicei ei, iar această informație păruse de-ajuns.

– Nu a murit la naștere?

– Draga mea, dacă vii în bibliotecă, o să-ți arăt ceva.

Oare de ce era necesar să o convingă că nu e bine să fie soția lui Mark? Nu voia să se mărite cu el. Cu mintea plină de întrebări, dar și într-un fel speriată, îl urmă în bibliotecă. Privea mereu spre viitor cu speranță, dar acum avea întâlnire cu un trecut care începuse să o sperie.

Bunicul ei scoase un plic din sertarul biroului lui. Din el scoase o hârtie împăturită, pe care o întinse nepoatei ei. Ea o luă ezitând, privind-o întrebător.

– Draga mea, cred că e mai bine să stai jos.

Bărbatul o luă de braț și o conduse spre fotoliu.

– Mă simt bine, bunicule! își retrase ea brațul iritată, dar se așeză.

– Acesta este ultimul mesaj pe care l-am primit de la mama ta, explică el.

"Dragă tată, citi ea, mintea mea este confuză și sunt disperat de nefericită. Tocmai am descoperit că bunica mea era nebună. Știu că mama a fost mereu iritabilă și instabilă, dar acum sunt convinsă că e mai mult decât atât. Mult mai rău! Cred că și ea va deveni nebună. Pentru că a moștenit nebunia de la mama ei, sunt sigură că mi-a transmis-o și mie. N-ar fi trebuit să-mi dai voie să mă căsătoresc, știind posibilele consecințe. Acum, nu mă pot gândi decât la copilul meu și la moștenirea pe care i-o las. Ar trebui să aștept ca Andrew să se întoarcă, dar nu pot."

Catherine ridică o privire bântuită spre bunicul ei.

– Ea… s-a sinucis?

El dădu din cap aprobator.

– Nimeni nu mi-a spus.

Catherine se simțea amorțită, incapabilă să înțeleagă adevărata încărcătură a noutăților pe care le aflase.

– Mi-am dat seama.

Privirea ei căzu din nou pe hârtie.

– Nu e semnată.

– A mai fost o foaie, dar cred că am distrus-o. Nu știu nici eu de ce am păstrat-o pe asta.

– Dar de ce ți-a scris? Unde era tata? În plus, am înțeles că a murit aici.

Era pe punctul să întoarcă scrisoarea, dar el i-o luă din mână.

– A murit într-adevăr aici. Aceasta este scrisoarea de explicație. Tatăl tău a trebuit să plece undeva.

– Desigur, murmură ea, trecându-și degetele prin păr. Nu mai gândesc limpede. Poate…poate că deja lucrează și în mine…

Se uită la el, apoi își acoperi fața cu mâinile.

– Copilă, nu fi ridicolă! Acum cinci minute te simțeai perfect! Este rezultatul șocului, dar m-am simțit obligat să îți spun în caz că… Îmi pare rău, draga mea. Sunt o brută îngrozitoare, dar tatăl tău ar fi trebuit să preia această sarcină, nu să mă lase pe mine să-ți spun.

– Mi-ar fi spus, dacă n-ar fi murit atât de repede, îl apără ea, dar mai târziu se întrebă de ce evitase să-i spună.

Era destul de mare să primească o asemenea veste de la tatăl ei.

Bunicul ei stătea în fotoliu în fața ei, cu umerii plecați, iar lacrimile îi curgeau încet pe obrajii ridați.

Catherine îngenunche lângă el.

– Dragă bunicule! Ai păstrat povara acestui adevăr atâta vreme, dar n-a fost vina ta. Ai făcut bine că mi-ai spus. Să fii sigur că nu voi avea vreodată copii. Este un risc prea mare.

– Ar fi trebuit să-i spun mamei tale.

– Poate ar fi insistat să se căsătorească.

– În acest caz, aș fi putut să-i spun tatălui tău și să hotărască împreună dacă vor să aibă o familie.

– Ce rost mai are să regreți acum? îl certă ea. Sunt aici ca rezultat al neștiinței lor, iar acum este timpul să decid eu. Nu poți face asta în locul meu.

– L-am învinovățit mereu pe tatăl tău că nu ți-a spus. Dacă ai fi crescut aici, cu noi, ai fi aflat de mult.

– Știu că nu l-ai iertat niciodată că m-a luat de aici, dar acesta era motivul?

– Nu. Voiam să stai cu noi pentru că te iubeam. El putea avea alți copii.

– Înțeleg.

Catherine se străduia să-și pună ordine în gânduri.

– Nu trebuie să o învinovățești pe bunica ta, Catherine. Și ea este o victimă inocentă. M-a lăsat mereu pe mine să iau decizii și nu cred că s-a gândit vreodată că tu poți fi afectată.

– Nu mă gândeam să o învinovățesc.

– Se simte mult mai bine. Poate că, în felul ei, chiar a uitat de mama ta.

– Nu a uitat. Îmi povestește mereu despre copilăria ei și despre cât de mult i-a luat să-și revină după moartea ei.

– Voiam să spun că a uitat modul în care a murit. Am sfătuit-o să lase în urmă toate amintirile neplăcute. Nu trebuie să-i spui ce ai aflat, altfel ar fi foarte afectată. Poate ar distruge toate progresele de până acum.

– Îmi dau seama. S-ar gândi numai la asta. Cum… cum s-a sinucis mama?

– Vrei să știi acest lucru? întrebă el, părând foarte bătrân și obosit. Nu i-ar fi nimănui de folos să afli, numai ți-ar bântui imaginația.

Ea își dădu seama că l-ar fi durut foarte tare să spună.

– Nu trebuie să-mi spui, bunicule. Nu poate face nici o diferență, în acest moment al vieții mele.

Oricum, ar fi preferat să știe. În plus, imaginația ei lucra mai mult pentru că nu știa, dar el părea să nu fie conștient de acest lucru.

– Aș vrea să nu avem această petrecere de logodnă mâine.

– Nu o putem contramanda, fără să dăm un motiv bun, o întrerupse el cu fermitate. N-am păstrat secretul atâți ani, doar pentru a-l anunța acum tuturor.

– Nu putem, desigur. Numai dacă nu ne vine în minte o minciună foarte bună, iar eu nu mă pricep la minciuni. Spune-mi, cum ai reușit să păstrezi secretul? Sinuciderea mamei mele, adică. Un astfel de lucru se întinde mai repede decât un incendiu. Ar fi trebuit să fie o anchetă.

– Nici unul dintre servitori nu a știut, explică el. Fiica mea a murit brusc, asta e tot. Pentru că abia născuse, nu era nevoie de nici o altă explicație. Doctorii și asistentele sunt persoane discrete, iar medicul legist a înțeles problema.

– Dar presa?

– Singurul ziar care a tipărit o știre nu a dat nume.

Încetul cu încetul, bătrânul își revenea. Umerii i se îndreptau și ochii i se limpezeau. Câtă hotărâre și stăpânire de sine poseda! Cât de

mult îi luase să construiască o fațadă! Era necesar, desigur, ca să-și ascundă propria nefericire.

Cât de greșit îl judecase! Timp de patruzeci de ani, trăise cu teama unei posibile nebunii în familie, ascunzând-o față de lume.

– N-ar trebui să existe un stigmat atașat bolii psihice, spuse ea. Se poate vindeca la fel de ușor ca bolile fizice.

– Catherine, propui să spunem tuturor?

– Nu, dar ceea ce am spus e adevărat.

– Nu cred că există un tratament care să garanteze că bolile psihice nu se transmit ereditar. Ai aflat de un astfel de tratament?

– Nu, dar nu am studiat această problemă.

– Draga mea, stigmatul încă rămâne, oricâte tratamente ar apărea.

Tânăra oftă.

– Mi-aș dori să stau de vorbă cu cineva. Ești sigur că Stephen nu știe? Doctorii țin dosare ale pacienților lor.

– Nu e aici de prea mult timp. Era școlar când mama ta a murit. Nu prea cred că a avut timpul sau înclinația să scotocească în arhive.

– Poate că a aflat de la tatăl lui Peter, insistă ea.

El clătină din cap nerăbdător. Se întâmplase de mult, apoi comportamentul bunicii ei nu lăsase loc de vreo suspiciune. Era sigur că se putea baza pe ea să păstreze în continuare secretul.

Avea de ce să fie sigur, își spuse ea dezamăgită. Acum, era nevoită să-și construiască și ea o fațadă, destul de repede. Bunica ei va simți foarte repede că are ceva pe suflet, apoi va trebui să dea ochii cu Mark și mai urma și petrecerea. Și Stephen, desigur. În această clipă, nu credea că ar fi fost ceva mai consolator decât să-i poată spune. Era ciudat, dacă ținea cont de relația lor. Poate că reprezenta o figură paternă în mintea ei deja atinsă de boală, își spuse ea cu tristețe.

Cum va putea să țină așa ceva secret, fără să se trădeze? În afară de fuga de adevăr, nu putea decât să-l înfrunte, cum făcuse bunicul ei. Acum se îndoia cu adevărat că este la fel de puternică. Desigur, prin

venele ei curgea și sângele bunicii ei, purtând cu el pericolul unei boli psihice. Cel puțin aflase, se consolă ea, ceea ce era mult mai bine decât situația în care se aflase mama ei. Dacă mama ei ar fi știut, poate ar fi făcut ca bunica ei, lăsându-și soțul să decidă în privința unei eventuale familii. Dar Catherine nu voia să riște. O să-și poarte povara cât mai veselă cu putință și nu va perpetua acest pericol. Blestemul familiei va lua sfârșit cu ea.

Oare o să poarte povara cu veselie? se întrebă ea. În această clipă, nu putea simți nimic. Oare aceasta era Catherine Maitland, cea care asculta cu atâta calm o poveste care îi va schimba cursul întregii vieți? În timpul povestirii, simțise o oarecare curiozitate. Acum nu era nici șocată, nici îngrozită. Repeta doar: "o să se termine cu mine".

Capitolul 9

Fotografia mare de pe masa din salonul bunicii ei i-ar fi putut aparține, dacă bărbia ar fi fost mai fină și mai ascuțită, își spuse Catherine. Astfel femeia din fotografie era mai frumoasă, mai interesantă. Acum, acești ochi zâmbitori păreau că-i caută privirea, de fiecare dată când intra în cameră.

Gwen avea optsprezece ani când a fost făcută această fotografie, îi spusese bunica ei. Deși mai erau multe fotografii, mari și mici, aceasta părea să fie cea care o atrăgea cel mai mult, de când aflase istoria familiei. Sau poate de când cunoscuse cel mai mare secret al familiei, scheletul din dulapul bine închis. Această fotografie era și cea preferată a bunicii ei. Ciudat era că începuse să prindă viață odată cu descoperirea trecutului. Până atunci, fusese doar fotografia fiicei bunicii, Gwen. Nu păruse o persoană reală.

– Catherine, mi se pare că-ți face plăcere să te uiți la această fotografie.

– Da, buni. Mi se pare atât de deschisă, de parcă ar vrea ca toată lumea să-i împărtășească bucuria. În afară de asemănarea fizică, nu cred că am moștenit foarte mult de la ea.

– Ba da, chiar în mai multe feluri. Nu te cunosc altfel decât deschisă.

– Nici Stephen, nici bunicul nu ar fi de acord cu tine. Doar întreabă-i.

– Îmi place să-mi formez propriile păreri, draga mea. Bunicului tău îi face plăcere să te provoace, pentru că are impresia că sunteți foarte asemănători. Nu știu de ce o face Stephen.

Catherine ridică din umeri, privind din nou fotografia mamei ei.

– Era doar o copilă, tânără și fără griji, murmură ea. Poate ți se pare ciudat, dar până de curând mi se părea imposibil să mă gândesc la ea ca fiind mama mea.

De curând însemna în urmă cu două zile, se gândi ea, dar avea impresia că trecuseră luni întregi de când aflase secretul care o apăsa atât de tare.

– A fost mereu așa, Catherine. Nimic nu o supăra prea tare și nu putea să poarte pică.

Dar îi purtase pică tatălui ei. Murise învinovățindu-l că nu-i spusese ceea ce fiica ei acum știa. Cine ar fi considerat-o vinovată pentru acest lucru?

Catherinei i se vorbise despre firea veselă a mamei ei de multe ori, iar fotografiile din casă demonstrau acest lucru. Nu era nici urmă de melancolie în acești ochi senini, nimic în stare să-i avertizeze pe părinții și pe soțul ei că-și va lua viața.

– Spuneai că era mereu deschisă, buni. Era cumva și agitată?

Bătrâna doamnă clătină din cap.

– Nu mai mult ca orice altă tânără. Putea valsa prin cameră, dacă era foarte mulțumită de ceva. Bucurie tinerească, firească. De ce mă întrebi?

– Fără nici un motiv, răspunse Catherine cu o ridicare din umeri, sperând că o va păcăli pe bunica ei. Oamenii agitați sunt uneori cu toane. Fie foarte sus, fie foarte jos, ca o barcă pe valuri.

– Am întâlnit astfel de oameni, dar Gwen era foarte echilibrată.

Tânăra nu avusese ocazia să întâlnească bolnavi psihic în practica făcută în spital și nici nu asistase la cursuri de moașe. Cu toate acestea, Rene fusese specializată în îngrijirea lăuzelor, iar din manualele ei aflase că uneori apar cazuri foarte rare de nebunie imediat după naștere, cauzate de epuizarea din timpul travaliului. În cazul lui Gwen, criza de nebunie putea să fi fost cauzată de șocul aflării bolii de care suferise bunica ei, deși tatăl ei nu știa de unde putuse afla. Spre deosebire de ea, în cazul doamnei Arnold, crizele de isterie nu puteau fi cauzate decât de instabilitatea mentală transmisă genetic.

Catherine oftă fără să-și dea seama. Nu părea să găsească nici o informație care să-i dea speranțe pentru viitor. Cursul evenimentelor indica destul de clar nebunia ereditară.

– De ce oftezi, draga mea?

– Cred că sunt obosită, buni.

– Nu mă mir. Ai muncit foarte mult pentru pregătirea acestei petreceri.

Muncise foarte mult ca să-și țină mintea ocupată, își spuse tânăra. Asigurase parteneri de dans pentru cei care stăteau pe margine, se asigurase că nimeni nu era neglijat și că totul mergea de minune. În plus, nu ratase nici un dans.

– Mi-a făcut mare plăcere să mă ocup de ea, declară ea, mințind fără să clipească.

– Cu toții s-au simțit minunat. Cynthia este foarte recunoscătoare. Formația pe care ai ales-o a fost foarte bună.

– Îmi dau seama că Cynthia ți-a influențat gusturile muzicale, glumi Catherine. Te pricepi din ce în ce mai bine.

– Vreau să-l impresionez pe bunicul tău, draga mea. În plus, verii tăi ne-au invitat să facem o călătorie în Canada. Fratele lui John se roagă de el de ani buni. La fel și restul familiei.

– Vă veți duce?

– Dacă nu vrea să meargă, mă voi duce singură, declară bătrâna doamnă. I-am spus deja acest lucru. Înainte insista că nu sunt destul de puternică, dar acum nu mai este adevărat. Știi, draga mea, mărturisi ea în șoaptă, mi-am recucerit toată încrederea în mine după discuția pe care am avut-o mai de mult. M-ai convins că sunt la fel de sănătoasă ca toată lumea. Nimeni nu mă mai poate convinge acum de contrariu.

– Mă bucur foarte mult, buni.

– Ți-ar plăcea să vii cu mine, draga mea? Ai fost inclusă în invitație, așa că poți veni cu noi.

– Nu te-aș lăsa niciodată să călătorești singură, buni, dar sunt sigură că bunicul arde de nerăbdare să-și vadă fratele. L-am auzit spunându-i acest lucru lui Mark, seara trecută.

Bunica ei își căpătase încrederea în sine, fără îndoială. În urmă cu câteva luni, n-ar fi ieșit nici pe dealul din apropiere singură, iar acum era pregătită pentru o călătorie în Canada, singură dacă era cazul. Domnișoara Pringle n-ar crede niciodată acest lucru. Așadar, oamenii își pot depăși propriile înclinații, se gândi Catherine. Deoarece nu avusese niciodată astfel de înclinații spre instabilitate, poate că e posibil să nu fi moștenit instabilitatea mentală.

– De ce nu te duci mai devreme la culcare, draga mea? Nu-mi face plăcere să te văd atât de obosită.

– Nu-ți face probleme, buni. Ce s-a întâmplat cu jocul de șah în această seară?

– John o să coboare în câteva minute. Mai are o scrisoare de scris.

– În acest caz, o să mă duc să fac o plimbare. O să dorm mai bine, după puțin exercițiu fizic.

Avea nevoie de un exercițiu foarte obositor, ca să fie destul de epuizată și să doarmă liniștită. N-ar fi suportat să urmărească jocul de șah al bunicilor ei. Nici n-ar fi avut destulă răbdare să citească. Știa spre ce s-ar îndrepta mintea ei, dacă n-ar fi destul de obosită. O să vadă din nou, iar și iar, fragmente din scrisoarea mamei ei, apoi o să se întrebe:

cum? Ca și cum ar fi avut vreo importanță! Dacă e destul de obosită, o să doarmă liniștită, uitând de acest lucru. Uitând? Oare va mai fi vreodată absent din mintea ei?

Mark o întâlni la ieșire.

– Te duci din nou la plimbare? o întrebă el.

Ea dădu din cap, zâmbind.

– Mi-a plăcut mereu să mă plimb, mai ales noaptea.

– Ești o fată ciudată. Pare să-ți facă plăcere să te plimbi singură.

– E adevărat. Înainte să plec la spital, obișnuiam să ies din casă când toată lumea dormea, apoi să mă plimb. Poate mă atrăgea lumina lunii, sau poate peisajul. Nu știu ce anume. Oricum, mergeam destul de mult, astfel încât ajungeam la dealul din apropiere fără să-mi dau seama.

– Cred că ești dependentă de exercițiul fizic. Credeam că vei fi obosită, după seara trecută. Nu cred că ai stat două minute jos.

– M-am simțit prea bine.

– Nu sunt sigur că te cred, draga mea vară, declară el, privind-o gânditor. Mie mi s-a părut că ești puțin distrată.

– Nu știu ce vrei să spui, Mark.

– Să nu crezi că vreau să mă amestec în treburile tale, Catherine, dar mă întrebam dacă nu te neliniștește ceva anume. De obicei ești foarte veselă, într-un mod firesc, dar aseară mi s-a părut că te străduiești prea mult. Mi s-a părut o veselie forțată.

– Oh, doamne! oftă ea. Crezi că a mai observat cineva?

– N-aș crede. Cu toții erau ocupați să se simtă cât mai bine, cu excepția poate a bunicului tău. Te urmărea cu mare atenție, după cum am observat. Oh, la naiba! Știi ce simt pentru tine. Presupun că de aceea am observat.

– Îmi pare rău, Mark.

– Ce te neliniștește, Catherine? Pot să te ajut cu ceva?

– Nu e nimic nou: bunicul vrea să rămân, iar eu vreau să-mi găsesc ceva de lucru. Nu vreau să trăiesc aici ca un parazit. Ne-am certat cu o seară înainte, asta e tot.

Tânăra se simțea obligată să ofere o explicație, oricât de falsă ar fi părut.

– Credeam că a luat legătura cu o agenție.

– Se presupune că a făcut-o, iar eu am promis să rămân câteva săptămâni până când va găsi o însoțitoare pentru buni.

– De ce te neliniștești? Nu văd nici un motiv.

– Nu te-ai săturat niciodată de lucrurile prea planificate? N-ai simțit nevoia de a face o schimbare?

– Știi foarte bine că am făcut-o. Lasă-mă să te însoțesc. Nu poți ieși singură la această oră. O să-mi iau haina.

Catherine întinse mâna să-l oprească.

– Nu mă va răpi nimeni într-un loc atât de liniștit. În plus, nu sunt sigură că vreau să vii, spuse ea cu sinceritate.

– Vrei să spui că preferi să te duci singură?

– Nu e asta, dar ultima oară când m-ai însoțit…

– Înțeleg, o privi el în față. Promit că nu te mai supăr. E bine?

Ea dădu din cap aprobator. Poate ar fi mai bine să aibă un însoțitor. Să meargă singură nu era suficient pentru a ține departe gândurile neplăcute, în timp ce o persoană cu care să stea de vorbă putea fi un sprijin considerabil.

Luna era în al doilea pătrar și lumina slab. Aveau amândoi lanterne pentru urgențe, deși cerul era destul de luminos.

– Mă întreb ce se spune despre cei născuți în zodia balanței, spuse Catherine încet, după ce căutaseră constelațiile pe care le cunoșteau.

– Crezi toate acele prostii despre zodii?

– Nu neapărat, dar m-am amuzat destul de des citind horoscopul.

Urcară panta dealului în tăcere, apoi Mark spuse brusc:

– Mă întreb dacă există ceva adevăr în astrologie. Mă gândesc adesea că tot ce ni se întâmplă este predestinat.

– Crezi că nu avem nici un control asupra destinului nostru?

– Cu excepția unor limite foarte strânse, nu.

– Nu sunt de acord, Mark. De ce ni s-a dăruit liberul arbitru, dacă nu pentru a lua decizii libere?

– Nu poți alege culoarea pielii tale sau poziția satului în care te naști, nu?

– Nu, dar sunt multe alte lucruri între care poți alege. Binele și răul, drumul cel ușor sau cel greu. Să faci sau nu sacrificii și așa mai departe. Dacă facem alegerea greșită, nu putem da vina pe alții, chiar dacă ne pare rău de noi.

– Presupun că acum te referi la mine.

– Nu mă gândeam la tine, Mark, și nici la cineva anume. Dacă ajungem la acest nivel, eu sunt cea care am ales să vin aici. Aș fi putut refuza invitația bunicului.

– Îmi pare bine că n-ai făcut-o, Catherine. Chiar regreți că ai venit?

– Nu neapărat. Și nu sunt forțată să stau, chiar dacă ar trebui, deoarece simt anumite obligații legate de buni.

– Chiar simți?

– Nu știu, de aici apare nemulțumirea mea. La fel și cu tine, Mark. Ai ales să te căsătorești, apoi ai fost înșelat. Ai ales să nu divorțezi. Chiar crezi că era predestinat?

– Ar fi putut fi, pentru binele băieților.

– Dar este în continuare alegerea ta.

– Dar ce părere ai despre bolile ereditare? întrebă el, după câteva clipe de gândire. Păcatele părinților, știi bine. Bolile venerice, nebunia, ca și toate celelalte.

– Nu știu, răspunse Catherine încet. Aș vrea să fi știut, dar nimeni nu deține toate răspunsurile. Am atât de puțină înțelepciune pe care să mă bazez, dar am credință. Sau cel puțin sper că am, adăugă ea

repede. Credeam că ai venit să mă înveselești, Mark, dar văd că vorbim despre subiecte sumbre.

– Tu ai început, îi aminti el, cu întrebările despre horoscop.

Avea dreptate, se gândi ea iritată, dar în nici un caz nu intenționase să ajungă la subiectul eredității. La început, își spusese că nu moștenise nimic de la bunica ei și își dorise să-i fi transmis o parte din talentul muzical. Dar acum era înspăimântată de orice altă moștenire ar fi primit.

Pentru că nu reușea deloc să adoarmă noaptea următoare, Catherine se strecură încet afară din casă. Se simțea plină de energie și destul de bine dispusă, bucuroasă să reia acest obicei pe care îl avusese din copilărie. Cum ar fi fost de uimit bunicul ei dacă ar fi întâlnit-o. Bunica ei era deja la culcare, dar domnul Arnold rămăsese în bibliotecă, se vedea după lumina de sub ușă. Nu și-l putea imagina plimbându-se sub stelele sclipitoare, sau pierzând somn prețios gândindu-se la viitor. Chiar azi o certase pentru solemnitatea ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, înveselește-te. Dacă bunica ta o să te vadă astfel, va ghici că știi ceva.

– Dar știu ceva, bunicule, și nu e ceva care poate fi lăsat deoparte atât de ușor. N-ar fi trebuit să-mi spui, dacă voiai să nu mă gândesc și să mă îngrijorez.

– Nu ți-am spus ca să te îngrijorezi, o asigurase el cu blândețe. Te rog să te străduiești să-ți aduci aminte: astăzi este ziua de care ieri ți-a fost teamă.

E un bătrân ipocrit, își spuse ea acum, începând deja să se îndoiască de motivele pe care le invocase. Dacă ar fi intenționat cu adevărat să se căsătorească, ar fi fost de înțeles. Poate că era doar răzbunător, încercând să-și ia revanșa în fața tatălui ei, pentru că o dusese departe de el. Oare oamenii pot purta pică unul altuia timp de douăzeci de ani? Pe de altă parte, era posibil ca suspiciunile față de motivele lui să apară în mintea ei deja atinsă de boală. Ar ști dacă ar fi

așa? Nu se spune că nebunii se cred sănătoși și-i bănuiesc de nebunie pe cei din jur?

Starea de spirit pozitivă o părăsi, când începu să se gândească la viitor. O persoană nebună cel puțin nu-și dă seama că este bolnavă și nu trăiește cu teama că va înnebuni într-o zi. Oare este posibil să te menții sub control? Catherine hotărî că e posibil, iar ea va face exact acest lucru. Să stea degeaba, temându-se de o viitoare criză, nu e decât cea mai bună cale să o provoace. Singura alternativă era să fie atât de absorbită de ceea ce face, încât să nu mai aibă timp să se gândească. Aceasta însemna să îl oblige pe bunicul ei să găsească o însoțitoare pentru bunica ei, iar ea să-și găsească de lucru.

Oare e ceva ciudat în legătură cu ea? se întrebă tânăra, amintindu-și plimbarea din seara trecută. Era ciudat să se bucure de plimbările nocturne pe care le făcea singură, așa cum sugerase vărul ei? Nimeni n-ar fi considerat-o pustnică, pentru că îi făcea plăcere să fie cu alți oameni.

Ajunse în vârful dealului fără să-și dea seama, cufundată în gânduri. Fără să fie conștientă de acest lucru, ajunsese pe drumul care înconjura dealul, privind doar rareori cerul presărat cu stele. O mașină se apropie din spate, oprind aproape de ea, dar n-o observă.

– Catherine!

Se opri brusc, auzindu-se strigată.

– Ce faci aici la ora asta? întrebă Stephen, coborând din mașină și apropiindu-se de ea.

– Am ieșit să mă plimb. Nu pot să dorm.

– Dar e trei dimineața! protestă el, și ești la mile depărtare de casă. Nu vrei să mergi spre casă?

Abia acum tânăra deveni conștientă de locul în care se afla.

– Nu mi-am dat seama că am ajuns atât de departe, murmură ea, vocea ei părând că vine de la mare depărtare.

El o privi cu atenție în lumina slabă. Vorbea ca o somnambulă.

– Știi unde te afli?

– Desigur. Am pornit spre deal din grădină. Cred că am ajuns pe acest drum fără să fiu atentă, explică ea, arătând drumul cu un semn vag.

Mergea probabil de mult timp, pentru că era destul de departe de casă, își spuse Stephen. Probabil că era deja epuizată. Puse un braț în jurul umerilor ei și o trase spre mașină.

– Urcă, Catherine.

– Dar am ieșit la o plimbare, Stephen, protestă ea, lăsându-se împinsă ușor pe scaunul din dreapta, în timp ce el îi aranja picioarele. Aș prefera să mă întorc la fel cum am venit.

– De ce nu îmi faci plăcerea să accepți să te duc acasă? sugeră el cu blândețe. Cred că ai ajuns mai departe decât intenționai. E ușor să faci greșeli pe întuneric.

Bărbatul închise portiera și se așeză la volan.

– Stephen, nu poate fi ora trei. Nu sunt afară din casă de patru ore. Cred că ai greșit.

Văzându-i ceasul de la încheietură, Stephen îl puse și pe al lui lângă el și îi atrase atenția asupra lor. Arătau amândouă aceeași oră: trei și cinci.

Înainte să pornească mașina, privirea lui trecu peste ochii ei pe jumătate închiși și peste umerii căzuți.

– Biata copilă! murmură el.

– Ce ai spus, Stephen?

– Nimic important. Gândeam cu voce tare.

– Mi-a spus "biata copilă" spuse ea cu reproș, dar fără supărarea ei obișnuită.

– Arăți atât de obosită, încercă el să explice. De ce nu te lași pe spate în scaun și să încerci să dormi? Avem de mers o jumătate de oră. Nu se poate merge mai repede pe aceste drumuri.

– Nu cred că vreau să dorm, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Oare ce se întâmplase de arăta atât de fragilă? Nu putea fi vorba doar de oboseală. Era sigur că avea legătură cu arogantul ei bunic.

Îi luă mâna cu degete lungi și subțiri. Spre surprinderea lui, nu și-o retrase ci, dimpotrivă, își odihni capul pe umărul lui. Cu mare îndrăzneală, fără să-i dea drumul la mână, bărbatul îi cuprinse umerii cu brațul.

Fără să respire aproape, de teamă să nu o deranjeze, savură această clipă nesperată. Cât de des își dorise să o țină în brațe! Dar nu păruse niciodată posibil. Mereu se lovise de barierele suspiciunii și a tensiunii dintre ei. Nu avea nici o iluzie nici acum. Ceva se întâmplase care o tulburase foarte profund, coborând barierele, dar vor fi ridicate la loc, destul de repede.

– De ce nu poți să dormi? întrebă el.

– Din cauza gândurilor.

– Bunicul tău a spus ceva care te-a supărat?

– Ai ghicit.

Acum trebuie să am grijă, își spuse el. De obicei, acesta era subiectul care îi făcea să se certe.

– Mă aștept să ai deja câteva posturi în vedere.

– Mi-aș dori să fie așa. Bunicul nu reușește să găsească o însoțitoare pentru bunica.

– Dar nu are nevoie.

– Eu cred că are, Stephen. E mereu singură, când el este plecat de acasă. E cam prea bătrână să se poată descurca singură.

– Cred că o subestimezi. Am fost surprins de încrederea de care dă dovadă în ultimul timp. Domnișoara Pringle a avut probabil un efect foarte deprimant asupra ei.

Era foarte uimit și încântat să o audă râzând.

– Nu cred că ai fost mai surprins decât mine.

Îi povesti apoi despre intenția bunicii ei să plece în Canada, singură, dacă soțul ei refuza să o însoțească.

Stephen râse și el.

– Iar tu ai îndrăzneala să-mi spui că are nevoie de o însoțitoare! Nu ar păți nimic nici dacă ai pleca mâine.

– Poate ai dreptate, dar am promis să stau până la sosirea însoțitoarei. Îl știi foarte bine pe bunicul. O să se folosească de afecțiunea pe care o am pentru ea, făcându-mă să mă simt vinovată.

El aproape spuse din nou "biata Catherine", dar se opri la timp.

– Așa este, răspunse doctorul în cele din urmă. E un bărbat hotărât. Nu cred că am avut vreodată încredere deplină în el.

– Ai dreptate, spuse ea, la fel credea și mama. Dar am fost prea încăpățânată ca să vă ascult.

Brațul lui se crispă imperceptibil.

– Dacă se hotărăsc să facă acea excursie în Canada, vrei să te duci cu ei?

– Nu, dacă se duce și el.

– Ai putea găsi ceva de lucru în acest timp.

– Mă îndoiesc. O să mă facă în vreun fel să promit că voi aștepta întoarcerea lor.

Bărbatul păru să audă o notă de amărăciune în vocea ei. De ce oare? se întrebă el. Bătrânul o avea cu ceva la mână? Părea aproape imposibil, dar această femeie nu semăna cu Catherine, cea pe care învățase să o cunoască și să o iubească.

– De ce nu-ți iei o slujbă cu jumătate de normă, Catherine? Să fii voluntară, dacă vrei. O să poți avea grijă de bunica ta și să-ți vezi și de propria viață.

Figura tinerei se lumină imediat.

– E o idee minunată! Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la această soluție.

Se ridică să-l privească, apoi se lăsă din nou pe spate, sprijinindu-se de el.

– Dar nu sunt destule spitale în apropiere care să aibă posturi cu jumătate de normă.

– Ce părere ai despre cel mic din Overdale? Într-adevăr, este un spital geriatric, dar au mereu nevoie de personal.

– Desigur, se întoarse ea să-l privească. Uitasem de spitalul acesta. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit până acum. Ar fi trebuit să-mi sugerezi mai de mult.

El ar fi putut răspunde că, în urmă cu foarte puțin timp, i-ar fi spus să nu se amestece în treburile ei. În schimb, se aplecă spre ea și o sărută, întâi cu blândețe, apoi cu pasiune crescândă, pe măsură ce simți răspunsul ei.

Când se desprinse cu greu, o auzi șoptind:

– Oh, Stephen!

– Catherine, draga mea!

Îi mângâie cu un deget linia maxilarului, apoi îi ridică fața spre el. Buzele lor se unire din nou, iar doctorul se simți cuprins de un val de tandrețe care îl copleși.

– De mai mult de un an, visez să fac asta, mărturisi el.

– Iar eu credeam ești îndrăgostit de mama. Ce ciudat să-mi dau seama că mă plângeam că te amesteci în treburile mele, șopti ea.

– Credeai că sunt îndrăgostit de Rene? tresări el, foarte surprins.

– Da. Nici măcar nu-mi plăceai foarte mult. Abia acum încep să-mi dau seama că de fapt eram geloasă pe ea. Nu în mod conștient, desigur, și de aceea mă răzbunam și pe tine.

– Eu credeam că ești îndrăgostită de Peter.

– M-am convins singură că sunt, recunoscu tânăra cu neplăcere, dar după acel șoc, văzându-l împreună cu Cynthia, mi-am dat seama că mă înșelam. Nu însemna nimic pentru mine. Poate că m-am îndreptat spre el pentru că te credeam îndrăgostit de mama, adăugă ea după o clipă de tăcere.

– Se poate să fi fost.

Brusc, Catherine înțepeni în brațele lui și murmură:

– Mama! Oh, doamne, propria mea mamă!

Se ridică repede, iar când el încercă să o prindă din nou în brațe, îl împinse, evitându-i privirea.

– Catherine, n-a existat nimic între mine și mama ta. Eram doar prieteni.

Tânăra rămase în aceeași poziție, respirând adânc, încercând să-și recapete controlul. Stephen încercă să-i ia mâna, dar ea îl respinse.

– Trebuie să mă crezi, insistă el.

Catherine se întoarse spre el și șopti:

– Te cred…

Apoi îi întoarse din nou spatele.

– Atunci, de ce…?

– Nu mă întreba, te rog. Nu pot să-ți spun…

Bărbatul o întoarse spre el cu blândețe și, când obrajii lor se atinseră, simți că ai ei erau uzi de lacrimi.

– Catherine! Iubita mea, ce s-a întâmplat?

Tânăra își luă fața în mâini și începu să plângă.

– Spune-mi, te rog, o imploră el.

Ea șopti printre suspine:

– Nu pot. Nu mă întreba.

O ținu în brațe cu tandrețe, ca pe un copil, întrebându-se dacă mai plânsese vreodată atât de amar. Bătrânul acela îngrozitor, își spuse el, clătinând din cap, numai el putea fi de vină. Oare ce putuse să-i spună de o supărase atât de tare?

"Mama mea" murmurase ea, cu atâta intensitate. La care mamă se referise? La Rene, sau la cea care zâmbea în fotografiile încadrate în rame scumpe în Creston Hall? Desigur, era vorba despre mama ei adevărată. Era sigur. Ce știa despre iubita fiică a doamnei Arnold, Gwen? Bătrânul nu vorbea niciodată despre ea, își aminti el cu supărare. Parcă nici n-ar fi fost fiica lui, ipocritul cu două fețe.

Bătrâna doamnă o pomenea des, uneori de față cu soțul ei, dar acesta rămânea impasibil.

Îmi amintea că auzise că murise la naștere. Avusese hemoragie după ce născuse? se întrebă medicul. Probabil. Sau făcuse o embolie. Avea mai puțin de douăzeci de ani, îi spusese doamna Arnold cu regret. Biata fată, clătină din cap Stephen, brațele lui cuprinzând protector silueta fragilă din brațe.

Suspinele ei deveneau mai rare, iar în cele din urmă se îndreptă, întinzându-i batista udă, lumina din mașină dezvăluind privirea plină de regret.

– Îmi pare rău, Stephen, oftă Catherine. Nu m-am mai făcut niciodată de râs în asemenea hal. Cred că te-am înecat în lacrimi.

– Mulțumesc, făcu el o grimasă, recuperându-și batista. Ești gata de plecare?

Ea dădu din cap cu gravitate, iar Stephen porni mașina. Rămaseră tăcuți restul drumului, până în apropiere de Creston Hall.

– Lasă-mă la poartă, te rog. Nu vreau să-mi deranjez bunicii.

– Ai vrea să-mi spui despre ce este vorba? întrebă el din nou, când opriră în fața porții.

Ea clătină din cap.

– Te rog să nu mă presezi. Poate o să-ți spun, la un moment dat, răspunse tânăra cu voce tremurătoare. Dar nu acum…

– Cum rămâne cu slujba cu jumătate de normă? Ar fi o mișcare foarte bună din partea ta. Ar fi bine și pentru tine, dar și pentru bătrânii din spital.

Mâna ei deschise portiera, iar lumina se răspândi din nou în interior.

– Da, da, dădu ea din cap cu nerăbdare, deja cu spatele la el. O să mă ocup cât de curând. Mâine dimineață.

– Azi-dimineață, draga mea, o corectă el. Îmi promiți că nu vei amâna?

– Promit, se întoarse ea spre el. Tu îmi promiți ceva?

– Dacă pot.

– Poți. Te rog să nu vii în vizită mai devreme decât în ziua în care obișnuiești să vii. Nu vreau ca bunicul să afle că am fost cu tine în această noapte. O să creadă că e ciudat.

– Aș putea veni dacă nu este acasă.

– Buni i-ar spune, iar acest lucru i-ar părea suspicios.

Bărbatul se încruntă.

– Nu te pot convinge în nici un fel. Bine. Vino puțin.

Întinse mâna și o trase spre el, sărutând-o cu blândețe.

– Te iubesc, Catherine, spuse el. N-am simțit pentru nimeni ce simt pentru tine. Am crezut că nu voi avea vreodată șansa să îți spun.

– Și eu te iubesc, Stephen, replică ea cu gravitate.

Vocea ei era răgușită și ochii aveau o privire pierdută. Bărbatul ar fi vrut să o ia din nou în brațe și să o consoleze, pentru că părea foarte nefericită. Dar era clar că vrea să plece. E foarte târziu, își spuse el cu un oftat. Curând va veni timpul pentru consultațiile de dimineață.

– Noapte bună, draga mea, șopti el în cele din urmă, urmărind-o cu ochi întrebători.

Capitolul 10

Catherine abia putu să ridice capul dimineața următoare, când menajera îi aduse ceaiul de dimineață. Își umbri ochii cu mâna și privi în sus la ea.

– Eh, domnișoară, mai bine mai stați în pat, altfel doamna o să creadă că ați avut o noapte de petrecere, chiar dacă e sau nu așa.

– Nu-ți face probleme, Nelly. O să fiu gata pentru micul dejun, cu toate că m-am culcat foarte târziu.

– Da, mi-am dat eu seama. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, o sfătui femeia, mi-aș pregăti o minciună bună.

Evenimentele din noaptea trecută îi trecură repede prin minte. Plimbarea pe deal îi apăru ca un coșmar, împreună cu toate gândurile sumbre care îi trecuseră prin minte, referitoare la instabilitatea mentală. Nu avusese niciodată de-a face cu bolnavii mental, dar auzise multe povești de la asistentele care îngrijiseră astfel de bolnavi. Unele erau înduioșătoare, altele de-a dreptul îngrozitoare. Acum, la lumina zilei, era convinsă că exagerase. Pe deal însă, singură sub lumina argintie a lunii, mai ales în starea de spirit pesimistă care o copleșise, fusese gata să creadă orice poveste fantastică.

Când Stephen apăruse lângă ea, coșmarul încetase. Nu cu mult timp în urmă se gândise la el ca la un tată, dorindu-și să-i poată povesti

totul. Ar fi vrut să-i împărtășească grijile ei și să fie consolată. Ce contrast cu atitudinea ei trecută! Când apăruse pe neașteptate, încercând să o calmeze, plânsese pe umărul lui. Își aminti cu claritate siguranța care o copleșise în brațele lui, puterea calmă pe care i-o transmisese. Își dăduse atunci seama că îl iubește, chiar înainte să o sărute.

Închise ochii strâns, simțind din nou îmbrățișarea lui și uitând de ceașca de ceai. Ce blând era! Nu avea nici cea mai mică îndoială că o iubea la fel de mult. Dragul ei Stephen! De ce nu-și dăduse seama mai demult că este îndrăgostită de el? Probabil că această cunoaștere n-ar fi împiedicat revelațiile bunicului ei. Mai degrabă le-ar fi precipitat. Dar nu poate să renunțe la dragostea ei, nu poate!

Se întoarse cu fața în jos, lovind perna cu disperare, mușcându-și buzele să le împiedice să tremure și încercând să oprească lacrimile stupide și inutile care începuseră să-i curgă pe obraji. Nu mai trebuie să plângă, hotărî ea. Lacrimile sunt pentru cei slabi. Trebuie să fie puternică. Trebuie să reziste tentației de a iubi și a fi iubită și să lase tara familiei să fie ștearsă.

Nimic nu trebuie să rezulte din dragostea pentru Stephen. Trebuie să înfrunte acest adevăr. Pacea nu poate rezulta decât din acceptarea adevărului.

Se ridică și se îmbrăcă repede, întrebându-se cum îl va privi pe Stephen data viitoare când vor fi față în față. Cum ar putea să nege dragostea dintre ei, după ce se întâmplase noaptea trecută? N-ar fi trebuit să recunoască niciodată. Acum, va trebui să nege, fără să-i spună adevărul. Oricum, cine ar vrea să ia de soție o femeie care se teme să aibă copii? Dar trebuia să fie conștientă că Stephen putea fi un astfel de bărbat. E foarte capabil să facă sacrificii, dar ea nu-i va permite.

Observă ceașca de ceai uitată și o ridică spre buze, gustând din ceai. Era oribil, amar. Așa părea să fie viața ei în ultimele zile, amară și dură. Dar nu putea decât să o accepte așa cum e.

Nu o poate respinge, așa cum făcuse mama ei.

Ridică fotografia lui Gwen, care se afla pe măsuța de toaletă. Părea mai gravă decât în cea care-i plăcea foarte mult bunicii ei. Privirea ei părea întrebătoare, iar fiica ei răspunse de asemenea cu o întrebare. De ce ai făcut-o? După ce mi-ai dat naștere, răul era deja făcut. De ce n-ai rămas și să privești adevărul în față, împreună cu mine? Răspunsul era clar. Nu fusese responsabilă de propriile acțiuni. Șocul îi tulburase mintea.

Fotografia lui Rene era de asemenea acolo, împreună cu cea a tatălui ei. În trecut, n-ar fi acceptat nici o urmă de sentimentalism. Dar acum sărută cu blândețe fotografia mamei ei vitrege. Cel puțin neliniștile lui Rene luaseră sfârșit. Oare ar trebui să îl învinovățească pe tatăl ei pentru că nu-i spusese adevărul? N-ar fi schimbat nimic. Mângâie cu un deget geamul fotografiei, privind lung figura lui. Tresări brusc, amintindu-și că nu se rugase seara trecută. De fapt, nu se rugase de două zile. Adâncindu-se în autocompătimire, uitase să se roage pentru binele lumii, așa cum fusese învățată toată viața ei. La urma urmei, problemele ei erau microscopice, dacă se gândea la toate nenorocirile din lume. Poate că îi va fi mai ușor să se detașeze de problemele ei, după o vreme.

Se lăsă în genunchi, începând să se roage. De acestă dată, îl incluse și pe Stephen în rugăciunile ei.

Bunicul ei ridică privirea când o văzu intrând, întâmpinând-o cu un zâmbet.

– Ai întârziat, copilă. Ar fi trebuit să te trezești mai devreme.

– Am făcut o plimbare destul de lungă noaptea trecută, răspunse ea.

– Știu. Te-am auzit când ai plecat, apoi te-am așteptat până la miezul nopții. La ce oră te-ai întors?

– Nu-mi aduc aminte. Sper că nu te-am deranjat.

– Ai fi aflat dacă m-ai fi deranjat, replică el. Mă duc la culcare să dorm, nu să fiu deranjat de plimbăreții nocturni.

– Mi-ar plăcea să pot dormi la fel de bine ca tine, declară ea cu calm. De aceea am ieșit la plimbare, ca să obosesc și să pot adormi.

– Îmi reproșezi ceva?

– Ar fi o pierdere de timp. Mă vezi cumva bântuind noaptea, frângându-mi mâinile și plângându-mă, ca Macbeth: "Bunicul a omorât somnul!"? Desigur, asta ai fi făcut.

El o privi cu atenție, apoi plecă privirea. Oare avea conștiința încărcată? se întrebă ea. Cu toate acestea, nu a făcut nimic greșit.

– Ești palidă, observă bătrânul. Ai plâns.

Ea ridică din umeri.

– Majoritatea femeilor plâng cel puțin o dată în viață, oricât de dure ar fi. Plâng pentru speranțele lor pierdute, pentru copiii nenăscuți.

Chiar dacă încercase să-și ascundă amărăciunea, aceasta răzbătea din cuvintele ei.

– De ce m-ai așteptat? încercă ea să schimbe subiectul.

– Voiam să-ți vorbesc. Eu și bunica ta am hotărât să plecăm în Canada.

– Mă bucur. Știu că vă doreați acest lucru.

– Ar fi bine să vii cu noi.

– Nu, bunicule, voi rămâne aici.

– De unde știu că te voi mai găsi acasă când mă întorc?

– Nu ai de unde, din moment ce nu sunt prizonieră aici.

– Catherine! Ce lucru crud ai putut spune! oftă el. Nu pot face nimic să te împiedic să pleci în căutarea unui post. O să te plictisești aici, de una singură.

– Dar am promis să stau până când vei găsi o însoțitoare pentru bunica. Ai uitat?

– Nu, dar am crezut că te-ai săturat de așteptat. Mi-a fost teamă că vei fugi, date fiind ultimele lucruri pe care le-ai aflat.

– Poți să fugi de tine? Problema mea mă va urmări mereu.

– Aș fi vrut să vii cu mine, insistă el, supărat.

– O să iau o slujbă în apropiere, îi explică ea. Cred că au probleme de personal la spitalul din Overdale. O să-mi pot uita nefericirea mai ușor într-un spital, decât călătorind în jurul lumii și întâlnind o mulțime de străini.

Ești foarte neiertătoare, amintindu-i mereu de problemele tale, se certă ea. Desigur, ai ajuns să îi reproșezi un lucru în care nu are nici o vină.

– Cred că ai planificat acest lucru, îi reproșă bătrânul.

– Nu am făcut-o, bunicule. M-am gândit noaptea trecută. Ca să fiu mai precisă, spre ora patru dimineața. Când vreți să plecați?

– Cu primul avion la care găsim locuri libere, așadar vei avea destule de făcut între timp, ajutând-o pe bunica ta să se pregătească.

– Și nu am timp să vorbesc despre astfel de prostii, cum ar fi căutarea unui loc de muncă, nu-i așa, bunicule? îl tachină Catherine, râzând pentru prima oară după aflarea șocantelor adevăruri.

Fu o săptămână foarte plină și care trecu repede, înainte de a-l vedea din nou pe Stephen. Pentru că avusese multe de făcut, nu se putuse gândi la problemele ei. Mai puțin noaptea, când încerca să evite să se gândească, citind povestiri polițiste până când adormea cu cartea în mână.

Bunica ei era foarte veselă.

– Îmi pare rău că nepoata mea nu ne însoțește, îi spuse ea lui Stephen, dar mă voi bucura de această excursie. Sunt sigură, de data asta.

– Dar nu v-au plăcut celelalte excursii în străinătate?

– Presupun că da, recunoscu ea, dar am avut mereu o asistentă sau o însoțitoare cu mine. "Nu trebuie să faceți asta, doamnă Arnold, o să vă obosiți prea tare" sau "E timpul să vă odihniți", îmi spuneau mereu, chiar în clipa în care speram că au uitat. Ca și cum aș fi fost un copil.

– Dar vă simțiți mult mai bine acum, spuse Stephen, aruncând o privire furișă spre Catherine.

– Nu mai am nevoie de o însoțitoare, nu-i așa, Stephen? Aș vrea să-l conving și pe John de acest lucru.

– Alice, o însoțitoare nu este o soră medicală, îi spuse soțul ei, iritat. Nu m-aș simți liber să plec atât de des de acasă, știind că ești singură.

– Dacă ai fi bolnav sau neputincios, oricum n-ai putea să pleci, replică soția lui. Nu înțeleg de ce afacerile tale trebuie să fie mai importante decât viața de familie, mai ales la vârsta ta?

Bravo, buni! o aplaudă Catherine în gând, plină de admirație. Dacă va continua așa, părerea lui Stephen va fi deplin justificată.

– Draga mea, să discutăm despre aceste lucruri la întoarcere, sugeră domnul Arnold cu blândețe. Catherine va fi în continuare aici, adăugă el, aruncând o privire severă spre nepoata lui.

Reprosul lui tăcut era evident, de fiecare dată când i se adresa.

– E un semn de egoism să depindem mereu de ea, declară bunica ei. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să locuiască aici, împreună cu noi, dar are propria viață de trăit. John, când ne vom întoarce, sper că te voi fi convins să fii rezonabil și să te retragi din afaceri. Nu mai vreau să lucrezi nici măcar cu jumătate de normă. Astfel, vom putea să ieșim împreună și să ne bucurăm de viață.

Soțul ei păru foarte surprins, dar răspunse doar:

– Să așteptăm… să vedem…

– Cred că ai dreptate în ce o privește pe bunica, murmură Catherine când îl conduse pe Stephen.

El zâmbi aprobator.

– Acum, nu mai trebuie să simți că o ai pe conștiință. Ai contactat deja spitalul?

Catherine clătină din cap.

– Am fost prea ocupată cu pregătirile pentru plecarea bunicilor mei. Câte lucruri vrea să ia bunica! Nu-mi dau seama cum va reuși.

Tot felul de cadouri pentru rude despre care nu aveam nici cea mai mică idee că există.

– Ai intrat destul de târziu în familie, îi aminti Stephen. Am auzit despre plecarea în Canada la bancă, zâmbi el, privind-o cu atenție. Draga mea, te simți mai bine? Am dorit atât de mult să vin să te văd, dar m-ai făcut să promit că voi sta departe.

– Desigur. Nu se vede?

El făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să o vadă mai bine.

– Nu văd urme de lacrimi, recunoscu bărbatul, dar nu-mi place paloarea feței tale. Ai slăbit. Poate că te face să arăți mai frumoasă ca niciodată, chiar mai interesantă, dacă este posibil, dar nu e pe gustul meu.

– Stephen! exclamă ea, îmbujorându-se la auzul complimentului amestecat, mă forțezi.

– Nu spune prostii, răspunse el, trăgând-o spre el, dar ea clătină din cap și se retrase. Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu voiam decât să te sărut de rămas-bun.

– Este vorba despre… știi, bunicul, murmură ea ezitant. El… nu-i va face plăcere.

– Nu e treaba lui! exclamă Stephen aproape furios. Uite, o să mă întorc să-i spun că ne vom căsători.

– Nu poți face așa ceva, îl opri ea repede. Nu m-ai cerut în căsătorie.

– Poftim? o privi bărbatul uimit. Am crezut că mă iubești, Catherine. Pentru mine, aceasta înseamnă că ne vom căsători.

Îl iubea, desigur. Atât de mult, încât o durea. Cum ar putea nega?

– Te iubesc, Stephen, recunoscu ea, dar…

– Dar ce? Bătrânul a interzis această căsătorie, înainte să te întreb?

– Nu, dar știu că nu va fi de acord. El și buni pleacă săptămâna viitoare și va fi mai bine să ne despărțim în relații bune.

Stephen o privi cu suspiciune.

– Catherine, ești evazivă. Ascunzi ceva de mine?

– Ce aș avea de ascuns? Mă gândesc la buni. Bunicul poate fi foarte neplăcut și ar face-o nefericită. Ar fi păcat să-i stricăm vacanța.

Medicul zâmbi amar.

– Mi-ar plăcea să-ți pot citi gândurile. Ce este aici, orfelinat? Bătrânul te are cu ceva la mână? Nu te poate împiedica să te măriți.

– Știu, dar poate fi neplăcut. Oh, Stephen! Mă faci să mă repet și e foarte plictisitor. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, până la plecarea lor, îl rugă ea.

– Foarte bine.

Părea la fel de încăpățânat ca bunicul ei, își spuse Catherine, dar era mai blând și mai bun și avea de ce să fie supărat. Oricum, nu-i putea da voie să o sărute, ca nu cumva să fie văzuți de bunicul ei. Nu avea nici cea mai mică idee cum îi va explica mai târziu că nu vrea să fie soția lui. Dar mai avea o săptămână la dispoziție să ajungă la o soluție…

Catherine își însoți bunicii la aeroport. Aceștia hotărâseră să petreacă o săptămână la New York, apoi să plece spre Montreal. Când se întoarse în camera de hotel, se simți cuprinsă de un sentiment de singurătate, dar îi era teamă să se întoarcă acasă. Știa că-i va fi foarte dor de bunica și de bunicul ei, deși față de acesta avea sentimente amestecate. Cu toate acestea, făcuse ce crezuse că e bine.

– Nu fi proastă, se certă ea cu voce tare. Cel puțin pentru prezent, e mai bine să nu te gândești.

Dar nu putea. Adevărurile crude o bântuiau, ca și cum aflase cu o zi în urmă. Era absolut necesar să-și găsească de lucru, altfel își va pierde mințile. Ar putea găsi ceva de lucru la Londra, fără să mai fie nevoie să se apropie de Overdale sau de Creston Hall vreodată. O să-i scrie o scrisoare de explicație lui Stephen, spunându-i că e inutil să o caute.

Dar putea să nu scrie nimic. Putea deveni pur și simplu una dintre persoanele care dispar din senin. N-ar fi oare mai simplu să facă astfel, decât să-i explice de ce nu poate fi soția lui? Dar asta ar însemna să

fugă, ceva ce n-a făcut niciodată în viață. Nici o problemă nu se rezolvă fugind din calea ei. Nu așa crezuse mama ei că poate scăpa de probleme? În plus, îi promisese bunicului ei că va fi la Creston Hall la întoarcerea lor din călătorie. Ar putea, desigur, să-i scrie o scrisoare lui Stephen, pregătind ruptura definitivă, dar ce rost ar avea? Nici măcar nu știa ce să-i spună. Nu, va trebui să se întoarcă acasă.

După ce luă această hotărâre, se liniști și adormi repede.

În cele din urmă, îi spuse lui Stephen adevărul, sau cel puțin o parte din el.

– Uite ce este, draga mea, îi spuse el cu fermitate, nu e suficient să-mi spui că există o barieră de netrecut în calea căsătoriei noastre. Trebuie să știu care este acest obstacol. Este cauza nefericirii tale?

Ea dădu din cap aprobator.

– În acest caz, cu atât mai mult ar trebui să-mi spui.

– Dar bunicul a spus…

– Nu poți să-l lași afară? Și pe el, și pe bunica ta. O să afecteze pe altcineva ceea ce ai de spus?

– Nu… recunoscu ea, în cele din urmă.

– În acest caz, să te aud, draga mea.

– Dar nu ar trebui să discut cu tine despre asta. Mi s-a spus acest lucru.

– N-ar trebui să discuți despre sănătatea ta cu medicul care te tratează? zâmbi el încurajator. Orice te poate face atât de nefericită, poate să-ți pună în pericol sănătatea, nu uita. Îți este teamă că vei expune unele secrete de familie?

– Ai pus punctul pe i. Ești sigur că n-ai auzit nimic despre asta?

– Nici un cuvânt. Așadar, este vorba despre un secret de familie!

Bărbatul așteptă cu răbdare, în timp ce Catherine fixă peretele din fața ei, gânditoare.

– Bunicul tău este un criminal în serie care a scăpat de la închisoare? întrebă el, în cele din urmă.

– Mai rău decât atât, spuse ea repede. Au fost cazuri de nebunie moștenite în familie, iar eu nu vreau să fiu cea care va perpetua această boală.

– Asta era? întrebă el, fără să pară șocat. Cine este sau se presupune că a fost nebun?

– Mama bunicii mele.

Cu puțin ajutor din partea lui, curând îi spuse toată povestea.

– Nu e de mirare că a făcut o criză de isterie când a aflat, biata de ea, spuse Stephen, vorbind despre bunica ei, dar asta nu înseamnă că e nebună. Se presupune că avea aproape douăzeci de ani atunci, dar nu-și amintea nimic despre mama ei, după cum spui.

Apoi îi povesti ce spusese domnișoara Pringle și cât de teamă îi era bunicii ei că este nebună.

– Toate acestea ca urmare a morții mamei ei?

– Într-adevăr. Și ea și bunicul s-au speriat și au hotărât să nu mai riște să facă încă un copil.

– Sunt sigur că au luat această decizie fără să știe tot adevărul și fără să ceară sfatul unui medic. Au ascuns adevărul sub covor sau l-au încuiat într-un sertar, mai degrabă decât să-l scoată la lumina zilei. Locuiau deja aici, dar nimeni dintre cei cunoscuți nu trebuia să aibă vreo bănuială. Mi-aș pune reputația în joc, susținând că bunica ta e perfect normală, declară el. A fost convinsă împotriva propriei voințe că poate fi altfel, apoi a trăit toată viața cu această teamă, permițând să fie tratată ca o invalidă.

– N-ai nici o dovadă că acesta este adevărul.

– Nu, dar mă pricep la oameni. Nebunia poate fi orice formă de boală mentală, dar puțini oameni acceptă acest lucru, chiar acum. În urmă cu patruzeci de ani, era mai puțin acceptabilă decât crima.

– De unde ar putea ști că nu există nici un risc, dacă nimeni nu le-a spus? Nu poți da vina pe ei, Stephen. Au crezut că fac ceea ce trebuie făcut. Ar putea avea dreptate, dacă nu dovedești contrariul.

– Eu cred că au tras concluzii pripite. Bunica ta, care era tânără și docilă, poate chiar înspăimântată, a făcut ce i s-a spus.

– Dar ce spui de mama ei, Stephen? Tatăl ei i-a scris într-o scrisoare bunicului că era nebună de multă vreme, încă de la vârsta de doi ani a fiicei ei. Uneori, era chiar violentă.

– Ceva a declanșat această boală, explică el. Îmi imaginez că era perfect normală la căsătorie, ca și câțiva ani după. Putem afla despre ce este vorba.

– Cum, Stephen?

– Medicii păstrează dosarele bolnavilor, pe care le transmit succesorilor lor. Detaliile bolii ei pot fi aflate.

– Dar dacă pacienții sunt privați?

– Sunt obligați să le transmită și pe acelea. Noi avem dosare care acoperă jumătate de secol, deși nu cred că au fost vreodată citite în întregime. Există și posibilitatea să fi fost distruse, desigur. Unde locuia mama bunicii tale?

– În Foulbeck, un sat din Cumberland. Acum știu de ce bunica nu voia să mergem în vizită, când am fost în apropiere. Este locul în care s-au căsătorit, ea și bunicul.

– Draga mea, trebuie să mergem acolo și să aflăm adevărul, dacă este posibil, pentru liniștea ta sufletească. Eu sunt deja convins că nu ai de ce să te temi. Ne-am putea căsători chiar și mâine.

– N-aș putea risca.

El oftă.

– Draga mea Catherine, nu trebuie să tragi concluzii pripite, fără să examinezi dovezile. O să îmbătrânim împreună, nu-ți fie teamă.

– Poate nu găsești dovezile pe care le cauți.

– Eu cred că le putem găsi. Medicii nu se grăbesc să arunce dosarele pacienților lor. Nu pot fi mai mult de patruzeci de ani de la moartea străbunicii tale.

– Sper că ai dreptate. Vreau să îmbătrânim împreună, Stephen…

Nu-mi doresc în această clipă decât un viitor fericit pentru amândoi.

– În acest caz, draga mea, îți promit că vom avea acest viitor fericit.

– Cum crezi că vei afla despre dosarul medical?

– O să mergem la Foulbeck împreună. Singura vacanță pe care am avut-o anul trecut a fost când am vizitat-o câteva zile pe mama. E timpul să fac o pauză.

– Vei putea găsi un înlocuitor?

– Cred că John Smedley îmi va face din nou această favoare. E liber și încă tânăr, deși a ieșit la pensie.

Oare să-i spună despre sinuciderea mamei ei? se întrebă Catherine. Nu credea că va face vreo diferență, dată fiind starea lui de spirit. Dacă avea dreptate și bunica ei nu avea de ce să se teamă de nebunie, fiica ei nu moștenise nici o problemă psihică. În acest caz, temerile mamei ei n-ar fi avut nici un motiv, iar sinuciderea ei s-ar datora șocului. Ce irosire a unei vieți! Care ar fi putut fi împiedicată!

Dar se grăbea prea tare. Trăgea din nou concluzii pripite, devenind indignată din cauza morții mamei ei. Chiar dacă știa că nu trebuie să se molipsească de entuziasmul lui Stephen, se simțea foarte încurajată.

Capitolul 11

Hanul în care stăteau la Foulbeck nu era luxos, dar era confortabil. Pentru că proprietarul era tânăr și destul de nou în această localitate, nu auzise nimic despre familia Arnold. Însă predecesorul lui trăise aici mulți ani și era sigur că-și va aduce aminte de toți din localitate.

– E un fir bun de urmat, doar dacă nu cumva predecesorul lui e prea bătrân ca să-și amintească, spuse Stephen.

– N-ar fi mai bine să vizităm întâi medicul local? Am putea scuti o pierdere de timp.

– O să-i dau telefon și să fixez o întâlnire. Nu putem să ne prezentăm la el din senin, mai ales în timpul consultațiilor.

Doctorul promise că-i va aștepta seara viitoare, așadar aveau timp la dispoziție. Între timp, puteau căuta căsuța care le fusese indicată ca locuință a persoanei căutate.

Satul era izolat de altele din apropiere. Ceața persista încă în jurul șemineelor în spirală, în ciuda palidelor raze de soare, când porniră la plimbare.

– Ce mult trebuie să aibă de lucru medicul din zonă ca să-și acopere cota de pacienți, observă Catherine, deși era preocupată doar vag de problemele medicului.

– Din punct de vedere geografic, cred că e greu, fu de acord Stephen. Pentru că satele sunt destul de mici și la distanțe mari unele de altele, cred că-și petrece o bună parte din timp călătorind.

– E un loc foarte ciudat, ca o vale uitată sau moartă. Mă întreb unde este toată lumea?

– Presupun că fermierii au grijă de vite, îi aminti el. Poate că, după ce soarele se va ridica, vom hotărî că este un loc foarte plăcut.

– Cred că îl văd prin ochii bunicii mele, care nu avea o părere grozavă despre locul ei de naștere.

– Înveselește-te, draga mea. Soarele se va ivi în curând, spuse Stephen, cuprinzând-o cu brațul. Gândește-te la viitor.

Tânăra refuză să împărtășească starea lui de spirit mai relaxată și se retrase când obrajii lor se atinseră.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de optimistă ca tine, Stephen. De fapt, putem afla că temerile bunicilor mei sunt întemeiate. Poate că au cercetat totul cu grijă.

– Ce s-ar întâmpla în acest caz?

– Nu m-aș putea căsători cu tine.

Figura ei era crispată, iar sub ochii albaștri se desenaseră cearcăne întunecate.

– Chiar crezi că dragostea mea este condiționată de copiii care oricum s-ar putea să nu rezulte din căsătorie? Catherine, vreau să fii soția mea.

Se opri și o prinse de brațe, privind-o în ochi.

– Pe tine te iubesc, acum și pentru eternitate. Îmi plac, desigur, copiii, dar pot trăi și fără ei. Nu sunt o parte esențială dintr-o căsnicie.

– Dragul meu, poate așa gândești acum, dar în zece ani vei ajunge să te simți frustrat. Orice bărbat își dorește să aibă o familie în jurul lui.

– Îmi e teamă că acestea sunt gândurile tale, Catherine. Am auzit destule femei spunând că, pentru ele, căsătoria nu înseamnă nimic fără copii.

– Poate că ai dreptate, fu ea de acord, iar în acest caz vom fi amândoi frustrați. Ar fi mai bine să rămânem separați.

El clătină din cap cu hotărâre.

– Multe căsnicii fondate pe dragoste au rămas lipsite de copii, dar au fost mai mult decât fericite. Doi oameni pot fi de-ajuns unul pentru altul.

În cele din urmă, bărbatul îi dădu drumul și se întoarse.

– Nu știu de ce rămânem în mijlocul drumului, contrazicându-ne reciproc. E prea frig. Ai uitat de ce am venit aici?

– Nu, desigur. Sper că domnul Corby este acasă.

Continuară drumul pe care îl urmau, întâi depășind casele de cărămidă roșie, apoi urcând pe poteca îngustă.

– Cred că bătrânul urcă pe acest drum doar când bate vântul mai tare și îi vine în ajutor, se plânse Catherine, cu răsuflarea tăiată.

Stephen râse.

– Tu ai fost cea care a stabilit tempoul, eu doar te-am urmat. Dar cred că are o mașină, remarcă el, urmărind drumul cu privirea. Sunt destule urme de pneuri pe drum.

– Oricum, are mare nevoie.

Fostul hangiu era într-adevăr bătrân, dar nu-și pierduse memoria. Pentru că avea puțini vizitatori, îi întâmpină ca pe niște vechi prieteni. Le explică imediat că tocmai vorbise la telefon cu succesorului lui, care îl anunțase că vor veni în vizită. După ce îi tratã cu o băutură, se dovedi încântat să le vorbească despre trecut.

Da, își amintea de bătrânul domn Arnold, care locuia de partea cealaltă a văii. Le arătă casa mare, vopsită în verde, care era acum clădirea școlii din sat. Își aducea aminte că se căsătorise cu mica domnișoară Pennistone din Manor.

– Erați aici în acele vremuri? întrebă Catherine.

– Nu când a avut loc nunta, dar am venit foarte curând după. Poate un an sau doi. Face parte din nobilime acum și trebuie să fie

foarte mândră că micul domn Arnold a realizat atât de multe. Poate că era doar un negustor din Yorkshire, dar era hotărât și mândru ca un mic Napoleon.

Catherine zâmbi, întorcându-se spre Stephen. Bietul ei bunic! Nu era de mirare că aveau o asemenea părere despre el în acest sat.

– Ce s-a întâmplat cu el? continuă ea să întrebe.

– Cu el? A plecat împreună cu soția lui în altă parte. Nu l-am mai văzut de atunci, cred că au trecut vreo patruzeci de ani. Cred că aveau și o copilă.

Nu știa prea multe despre familia Pennistone. Credea că doamna Pennistone era moartă, la sosirea lui în sat. Bătrânul o privi cu atenție pe Catherine:

– Vreți să scrieți o carte despre satul nostru, domnișoară?

– Nu, zâmbi ea. Suntem curioși să aflăm mai multe despre familia Pennistone. Copila despre care vorbeați era mama mea, iar domnul Arnold îmi este bunic.

– Da, dădu el din cap, privind-o cu atenție, asemănarea este vizibilă, deși el n-a fost niciodată atât de înalt.

Nu aflară prea multe lucruri interesante despre familia Pennistone. Tatăl soției domnului Arnold părăsise satul la puțin timp după plecarea fiicei lui, iar casa fusese vândută.

– N-am aflat prea multe aici, constată Catherine cu regret la plecare. Speram că ne poate da mai multe informații.

– Dacă ar fi fost zvonuri legate de nebunia doamnei Pennistone, sunt sigur că și le-ar fi amintit, explică Stephen. Este genul de lucruri pe care oamenii și-l aduc aminte cu ușurință. Oricum, e puțin ciudat.

– De ce? Dacă nimeni nu știa că este internată într-un ospiciu, ar fi putut muri acolo fără ca restul lumii să afle. După cum spuneai și tu, foarte multe informații au rămas în familie.

Stephen dădu din cap aprobator.

– Iar soțul ei nu mai avea nici un motiv să rămână aici, după moartea ei.

Vizita la medic fu mult mai fructuoasă. Era aproape de vârsta de pensionare și începuse deja să caute prin dosarele pe care le primise, cu intenția să le distrugă pe cele care nu mai puteau fi de folos.

Doamna Pennistone fusese rănită într-un accident de vânătoare, descoperi el citind dosarul acesteia, apoi dusă la spital. Nu și-a revenit niciodată în urma unei răni foarte grele la cap, fiind transferată la un spital de boli mentale.

– Doamne! exclamă medicul. A fost în urmă cu șaizeci de ani! Biata femeie. A fost lovită la cap după ce a căzut de pe cal. Operațiile pe creier abia începuseră în acea epocă. Chiar după zeci de ani, abia se făceau trepanații sau se îndepărtau fragmente de os.

Stephen fu de acord.

– Rănile pe creier provocate de un os care a pătruns în el pot produce urmări foarte neplăcute.

Bătrânul medic dădu pagina.

– După notele de aici, a murit peste douăzeci de ani în ospiciu.

– Vă mulțumim, domnule doctor, spuse Stephen, întorcându-se spre Catherine cu un zâmbet pe buze. Vezi, draga mea? Nu ai de ce să te temi. Bunicii tăi au tras concluzii greșite.

– Ce păcat! oftă gazda lor, după ce află adevărul. Nu era nevoie de aceste măsuri represive. Fiica ei ar fi trebuit să ducă o viață normală.

După ce rămaseră singuri, Stephen o luă în brațe și îi spuse cu tandrețe:

– Draga mea, de această dată o voi face așa cum trebuie. Vrei să fii soția mea?

– Vreau să spun "da", Stephen, dar…

– Nici un "dar", iubito. Obstacolul de netrecut a fost îndepărtat, șopti el, mângâindu-i buzele. Cu toate acestea, nu te văd zâmbind.

Catherine îi povesti despre sinuciderea mamei ei și despre scrisoarea pe care i-o trimisese bunicului ei.

– Ce irosire inutilă a unei vieți!

– Măcar dacă ar fi știut, Stephen! Cred că a fost un șoc la fel de mare pentru ea, ca și pentru mama ei. Poate chiar mai mare, pentru că tocmai născuse.

– Eram școlar la moartea ei, dar nu s-a auzit nimic despre sinucidere.

– Am văzut scrisoarea, îi aminti ea.

– Nu mă îndoiesc, draga mea. Oamenii reușesc uneori să păstreze astfel de secrete. Dar ce pierdere stupidă!

– Știu. Sunt la fel de indignată, dar nu avem ce face. Poate doar să dăm vina pe bunicul. Nu e așa de isteț precum crede.

– Putem să uităm de el. Dar putem să-i spunem adevărul, chiar dacă din cauza încrederii prea mari în propria judecată au avut de suferit și el și soția lui.

– Și părinții mei, adăugă Catherine.

– Da. A fost momentul în care a apărut Rene în viața lor. Dacă n-ar fi fost atât de încăpățânat, poate n-ai fi cunoscut-o.

– Nici pe tine, Stephen.

– Nu. Nu m-am gândit la asta. Poate că mi-ar fi schimbat întreaga viață.

– Chiar crezi că mama mea era sănătoasă?

– N-am nici cea mai mică îndoială. Draga mea, te bucură ce am aflat?

Ea dădu din cap.

– Mai mult decât pot spune. Chiar așa, îmi vine să plâng. Ar fi fost foarte bine pentru mama să știe adevărul.

– Dar poți face mult bine chiar acum.

– Cum adică?

– Răspunde la întrebare: vrei să fii soția mea?

O prinse strâns în brațe, așteptând răspunsul.

– Stephen, dragul meu, desigur.

Restul cuvintelor pe care ar fi vrut să le spună dispărură, iar sărutul se prelungi la nesfârșit, purtându-i într-o altă lume, numai a lor. Toate îndoielile Catherinei dispărură ca prin minune.

– Când ne vom căsători? întrebă Stephen, când reveniră cu picioarele pe pământ.

– Dacă buni ar fi aici, aș spune: chiar acum. Dar pentru că nu este, te asigur că o vom face imediat după întoarcerea lor.

– Când o să-i spui?

– Cred că nu imediat. O să aștept să se întoarcă. Nu-i cunosc destul de mult ca să fiu în stare să le anticipez reacțiile. Poate ar vrea să-și încheie vacanța, ceea ce nu mi-ar face plăcere.

– Îmi dau seama. Dar, pentru că nu știu nici ei sigur cât vor rămâne, va trebui să lăsăm planurile în aer.

– Mă bucur să văd că ești atât de rezonabil, dragul meu. Nunta noastră o să o facă fericită pe buni. O să rămânem restul săptămânii aici, ca o vacanță, apoi o să mă angajez la spitalul Overdale.

***

Catherine fu surprinsă când primi vizita lui Stephen în prima seară de la întoarcerea din vacanță. Era aproape ora de culcare.

– Dragul meu! Nu te așteptam. E ceva în neregulă?

– Nu, răspunse el încet, dar e ceva ciudat pe care voiam să ți-l arăt.

În timp ce o urma în salon, scoase din servietă un dosar.

– Îmi pare rău că am venit atât de târziu. Nu voiam să vin deloc, explică el, deschizând dosarul. O izbucnire de curiozitate m-a făcut să caut în registrele cu pacienți. Aici este o însemnare referitoare la mama

ta, făcută în urmă cu douăzeci și doi de ani, în octombrie. Pe optsprezece a dat naștere unui copil de sex feminin, iar zece zile mai târziu a murit brusc, din cauza unei embolii pulmonare.

Catherine citi cuvintele din dosar, apoi ridică sprâncenele, uimită.

– Ce s-a întâmplat cu acea scrisoare?

– Bunicul a pus-o înapoi în sertarul dulapului.

Se întoarseră în același timp și se îndreptară spre bibliotecă. Cu răsuflarea tăiată, tânăra încercă să deschidă sertarul în care văzuse că fusese pusă scrisoarea, dar îl găsi încuiat.

– Încearcă-l pe cel de deasupra.

Acesta se deschise imediat, iar după ce îl scoaseră descoperiră că pot ajunge cu ușurință la conținutul sertarului de sub el. Găsiră repede plicul care conținea scrisoarea.

Acum erau două foi de hârtie, iar când Catherine citi antetul uneia dintre ele descoperi că nu fusese scrisă la Creston Hall, ci în casa parohială a tatălui ei, iar data era cu șase luni înainte de moartea mamei ei.

– M-a mințit! exclamă ea. N-am văzut adresa, dar mi-a spus că a fost scrisă aici, în această casă.

– Ce este scris pe cea de-a doua foaie? E evident că tatăl tău nu era acasă.

Sfârșitul primei foi conținea fraza: "Ar trebui să-l aștept pe Andrew să se întoarcă, dar nu pot", dar pe cealaltă se continua cu:

"O să fie plecat încă o lună, iar eu nu vreau să-l îngrijorez. Doctorul meu a aranjat să văd un specialist pe strada Harley, peste două zile. Vreau să vii cu mine."

Urmau apoi aranjamente legate de timpul și locul întâlnirii.

– A fost asigurată că se teme degeaba, sunt sigură, reflectă Catherine, dar de ce m-a mințit bunicul?

– Să se asigure că vei rămâne aici, asta cred.

– Nu crezi cumva că știa că buni e sănătoasă, în tot acest timp?

– În nici un caz! Cred că el chiar credea această poveste. În felul lui, o iubește. Minciunile pe care ți le-a spus pot fi datorate chiar grijii pentru ea, ținând cont de faptul că e mai mare decât ea cu douăzeci de ani.

După ce puseră la loc sertarul, Catherine declară cu furie:

– Aș putea să-l omor! Dacă ar intra acum pe ușă, l-aș…

– Calmează-te! râse Stephen. Dacă nu, o să faci o criză de hipertensiune. Să mergem la o plimbare, înainte să te duci la culcare. Totul se explică acum, inclusiv moartea mamei tale.

– Da, fu ea de acord. Totul este clar, mai puțin motivele bunicului. Ar trebui să fiu ușurată, nu furioasă. Desigur, adăugă ea, buni nu știa nimic despre așa-zisa sinucidere a mamei mele. De aceea nu puteam înțelege de ce îmi vorbea mereu despre veselia ei.

Înainte de întoarcerea în casă, tânăra aproape fu de acord cu propunerea lui Stephen de explicare a motivelor domnului Arnold. Nu era chiar atât de egoist pe cum părea, dar fusese victima lui.

***

Călătorii se întoarseră, părând amândoi în cea mai bună formă. Stăteau amândoi pe canapea, în timp ce Catherine și Stephen vorbeau cu ei.

– Catherine, arăți minunat, observă bunica ei, mult mai fericită decât erai când am plecat. E din cauză că te-ai întors la lucru? întrebă ea, apoi se întoarse să-l privească pe Stephen. Văd că sunteți mai prietenoși.

– Suntem mai mult decât atât, doamnă Arnold, zâmbi bărbatul, întinzând mâna spre Catherine.

Tânăra îi luă mâna și se așeză pe marginea fotoliului pe care stătea bărbatul. Bătrâna doamnă se ridică repede, îmbrățișându-i cu căldură. Sperase mereu că se vor îndrăgosti unul de altul, mărturisi ea.

Primirea acestei vești de către soțul ei era mai rece, iar privirea lui era suspicioasă când Stephen le povesti despre călătoria lor la Foulbeck.

– În acest anotimp? De ce v-ați dus?

– Ca să clarificăm misterul din jurul morții doamnei Pennistone.

Bătrânul o privi mânios pe nepoata lui.

– Mi-ai trădat încrederea! Nu e treaba ta să vorbești despre problemele familiei străinilor. Te-am avertizat să nu o faci. Nu e nici un mister, se întoarse el spre Stephen. Dar nu voiam să știe toată lumea. Nu-i așa, Alice?

Doamna Arnold dădu din cap aprobator.

– N-ar fi trebuit să te amesteci, Stephen. Nu avea nici o legătură cu tine.

– Vă înșelați, doamnă Arnold. Avea foarte mult de-a face cu amândoi, cu Catherine și cu mine. Ați avut o impresie greșită atâția ani.

Le povesti apoi despre adevăratul motiv al internării mamei ei în spitalul de boli mentale, precum și despre moartea ei.

– Ești sigur că este adevărat? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător și suspicios.

– Absolut. Am citit raportul accidentului de călărie, precum și întreaga ei fișă medicală.

– Oh, John, plânse doamna Arnold, punându-și capul pe umărul soțului ei. Am fi putut avea o familie… Când tata mi-a scris să-mi spună că mama a murit într-un ospiciu în care era internată de câțiva ani, n-a explicat motivul bolii ei, se întoarse ea spre nepoata ei. N-am auzit niciodată de acest accident și nu ne-am gândit să-l întrebăm mai multe pe doctor.

– O aveai în continuare pe mama, îi aminti Catherine, încercând să o consoleze. Nici un fel de știre de acest gen nu o putea îndepărta.

Bunica ei ridică repede privirea.

– Dar un copil vitreg nu e la fel ca propriul tău copil, spuse ea cu simplitate, deși o iubeam enorm pe Gwen.

– Nu era copilul tău, buni? întrebă tânăra șocată.

– E de-ajuns! strigă bunicul ei, deși părea să fi îmbătrânit brusc. E destul pentru moment. O să continuăm cu altă ocazie.

– Nu, nu o vom face, îl contrazise soția lui. O să continuăm acum. Mi-ai spus că nepoata noastră știe că nu sunt adevărata ei bunică.

– Nu știam, buni, dar asta nu mă va împiedica să te iubesc la fel de mult, o asigură Catherine. Ai cunoscut-o pe adevărata mea bunică?

– Da. Era cea mai bună prietenă a mea. Eu i-am prezentat-o lui John, iar el s-a îndrăgostit de ea. Și eu îl iubeam, chiar dacă nu știa.

– Înțeleg. Moartea ei trebuie să fi fost acea mare tristețe despre care vorbeai, când îl consolai cântându-i.

– Așa este. Gwen avea aproape doi ani când ne-am căsătorit. Am iubit-o atât de mult, nu voiam să știe nimeni că nu e adevărata mea fiică. De aceea ne-am mutat aici, după o vreme. Nimeni nu știa că nu e a mea, nici măcar Gwen, șopti ea, privind fotografia ei favorită. A fost chiar mai prețioasă pentru mine, când ne-am hotărât să nu avem copii împreună.

Catherine aruncă o privire furișă spre bunicul ei, clătinând aproape imperceptibil din cap la vederea privirii lui rugătoare. Nu, își spuse ea, nu va pomeni despre acea scrisoare în fața bunicii ei, dar doar de dragul ei. O să-i ceară apoi socoteală bătrânului, dar acum nu mai avea nici o importanță. Ce era important, era dragostea pentru bunica ei. Era convinsă că motivul pentru care o mințise era dorința de a se asigura că va avea grijă de ea și după moartea lui.

– Nici nu s-ar fi putut termina mai bine, îi spuse ea lui Stephen, când se despărțiră la ieșire.

Rochia de mireasă era gata, nu mai trebuia fixată decât data ceremoniei și rezolvate problemele practice.

– Am avut dreptate când i-am spus bunicii că va fi din ce în ce mai puternică, zâmbi tânăra.

– Da, fu de acord Stephen. Și mai cred că viitorul ne zâmbește în această seară, mai mult decât oricând.

Se sărutară îndelung, sub cerul înstelat.

– Cel mai dificil lucru e să te părăsesc în această seară, murmură el, apoi se îndreptă spre mașină.

Sfârșit